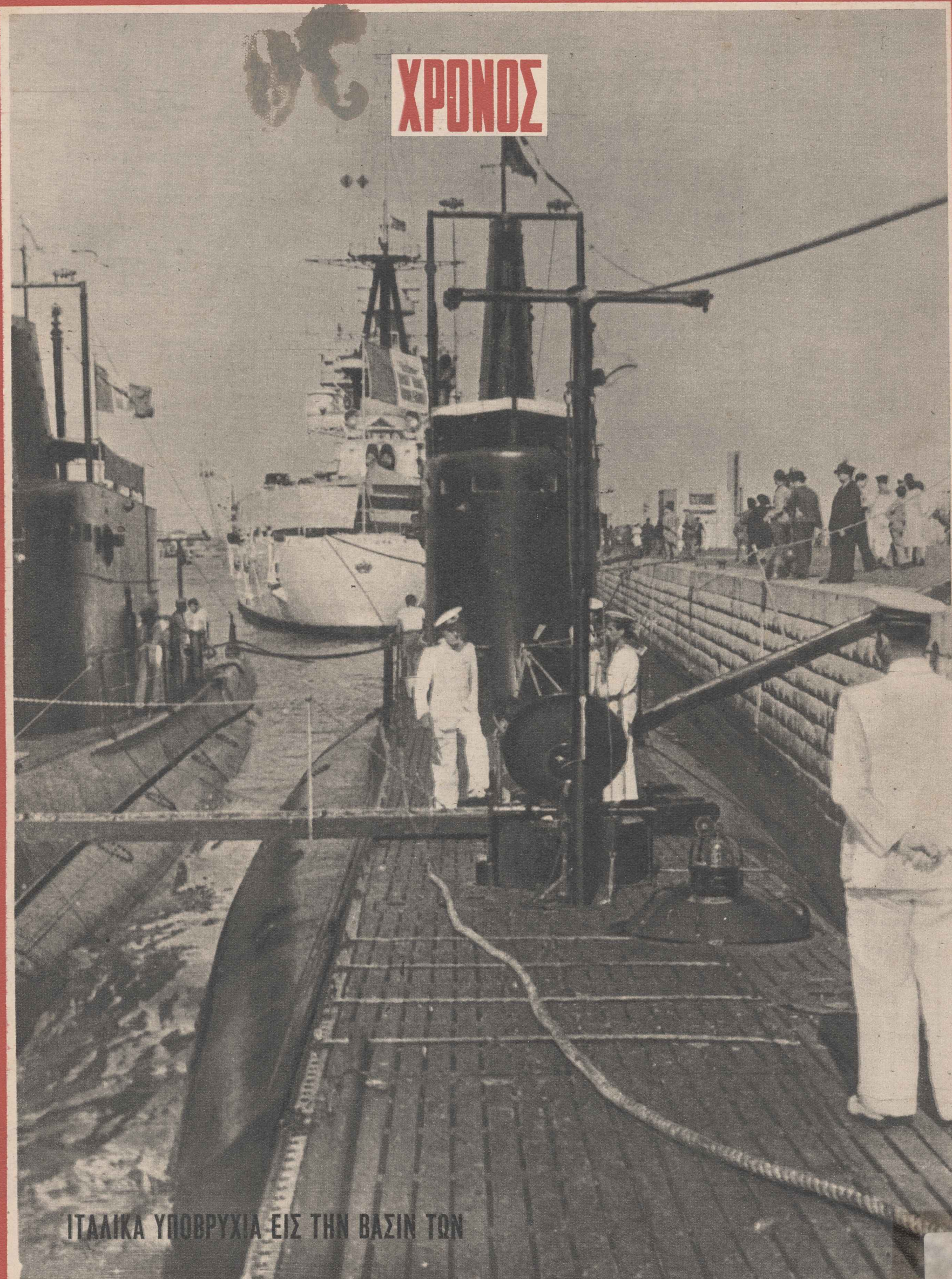

ΙΤΑΛΙΚΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΤΩΝ

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ - ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ALBERTO MONDADORI - ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ AZIENDA PERIODICI ITALIANI MONDADORI
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ARNOLDO MONDADORI - ΜΙΛΑΝΟΝ - VIA CORRIDONI, 39
ΔΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Ρ.Ι. Corso del Littorio, 1 - Milano - ΤΗΛ. 75-136
Stabilimento Rotocalcografico Vitagliano - Via Serio N. 1 - Via Asiago N. 41 - 1942-XX

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ.19

ΧΡΟΝΟΣ

30

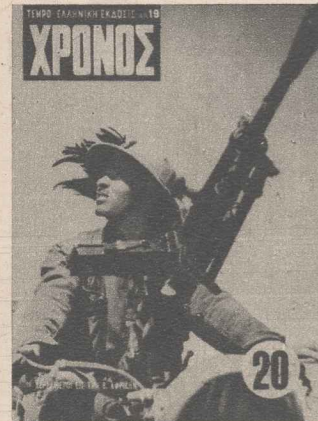

ΒΕΡΣΑΛΙΕΡΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Β. ΑΦΡΙΚΗΝ

Π
X14

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἐντὸς τῶν συντάφων ρυπαρᾶς σκόνης, ποὺ ὁ ἄνεμος συσσωρεύει διαρκῶς, τὰ πτερὰ τῶν πύλων τῶν βερσαλιέρων μοτοσυκλετιστῶν φαίνονται ὡς περιέργοι πεταλοῦδαι, σκοτειναὶ κηλίδες τὰς δροί-
ας καίει πρὸς στιγμὴν ὁ ἥλιος. Προχω-
ροῦν πρὸ τῶν μηχανοκινήτων φαλάγγων,
ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν ἄκρην τῆς ἐμ-
προσθοφυλακῆς, καὶ προσπαθοῦν νὰ προ-
καλέσουν τὸν ἐχθρὸν, νὰ τὸν ἀποχρεώ-
σουν ὡς ἀποκαλυφθῇ, καὶ νὰ προστατεύ-
σουν τὰ μεγάλα τμήματα τῶν δυνάμεων.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

BRUNO D'AGOSTINI H MAXH THE LIBYHE	Σελ. 5-14
ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ VICHY	16-19
ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΑΕΡΟΤΟΡΠΙΛΙΚΩΝ	20-23
ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	24-25
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΟΙ	26-28
FERRUCCIO VECCHI	32
ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΧΟΖ	33-36

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΑΕΡΟΤΟΡΠΙΛΙΚΩΝ	21
ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	24

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ	29
ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΔΡΟΜΑΚΙ ΤΟΥ ARNALDO BECCARIA	29
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΑΛΕΚΑΚΗ ΤΟΥ INDRO MONTANELLI	30
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ: ETTORE ROTA	30
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ: GUIDO FIORINI	30
ΙΣΤΟΡΙΑ: PIETRO SILVA	31
ΜΟΥΣΙΚΗ: ANTONIO VERETTI	31
ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ LEONARDO SINISGALLI	31

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ	37-39
----------------------	-------

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ	40-42
----------------------	-------

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ CARLO SCARFOGLIO	4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ	13

Azienda Periodici Italiani
MONDADORI

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Πλάγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36190

TEMPO

τὸ μέγα εὐρωπαϊκὸν ἐβδομαδιαῖον
ἐκδίδεται εἰς τὰς κάτωθι γλώσσας

**ΙΤΑΛΙΚΗΝ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ-ΑΛΒΑΝΙΚΗΝ
ΚΡΟΑΤΙΚΗΝ-ΓΑΛΛΙΚΗΝ
ΟΥΓΓΡΙΚΗΝ-ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΝ**

Δημοσιεύει κατὰ δεκαπενθήμε-
ρον ἓνα μέγα ἰταλικὸν διήγημα,
εἰκονογραφημένον μὲ ἔγχρωμα
σχέδια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς συνήδεις με-
γάλαις ἐβδομαδιαίας φωτογραφι-
κᾶς καὶ ἐπικαίρους ὑπηρεσίας
ὥς καὶ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΣ ΣΤΗΛΑΣ

εἰς τὰς ὁποίας συνεργάζονται
οἱ κορυφαῖοι ἱταλοὶ συγγραφεῖς

PERIODICI MONDADORI
44 ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧ 20 ΔΡΑΧ
MONDADORI

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η πολιτική του πολέμου πλησιάζει προς τὸ κέντρον καὶ τὸν ἄξονα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς τὰς Ἰνδίας. Ἐπαναρχίζει μίαν ἱστορικὴν σύρραξιν, ἡ ὁποία ἤνοιξε τὸν 16ον αἰῶνα, δηλαδὴ ἀπὸ τότε ποῦ ἡ διανομή, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει ὁ Ποντίφex, ἡ δίδουσα εἰς τοὺς Πορτογάλους τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, παρεβιάσθη ἀπὸ τοὺς Ὀλλανδοῦς, καὶ ἤρχισεν ὁ συναγωνισμὸς τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν περὶ τῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τῶν συρράξεων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἀρκετοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς σημερινῆς, εἶναι ὅτι ὁ ἀγὼν διεξήγετο ἀποκλειστικῶς μεταξὺ εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, ἐνῶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀσιατικὸν ἔθνος μάχεται ἐναντίον εὐρωπαϊκοῦ ἔθνους ἡ αὐτολεγομένου εὐρωπαϊκοῦ. Μέχρι τῆς χθὲς ἡ Δύσις ἐβάδιζεν πρὸς τὴν Ἀνατολήν, τώρα ἡ Ἀνατολὴ κινεῖται πρὸς τὴν Δύσιν. Δὲν λείπουν οὐτε οἱ θλιβόμενοι διὰ «τὸ μέλλον τῆς λευκῆς φυλῆς». Πρέπει ὅμως νὰ ἐξετάσωμεν προσεκτικῶς, τί τὸ ἱστορικὸν καὶ τὸ ἀληθὲς ὑπάρχει εἰς τὴν θλίψιν αὐτὴν. Διὰ νὰ δυνηθῶμεν σημερον νὰ ὁμιλῶμεν περὶ λευκῆς φυλῆς, προδοθεῖσης, θὰ ἦτο ἀνάγκη, τουλάχιστον ἡ λευκὴ φυλὴ νὰ ἦτο παρούσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ὡς φυλὴ ἡνωμένη τῆς ὁποίας τὰ συμφέροντα, ἡ ἀξιοπρέπεια, τὸ γόητρον νὰ παρουσίσχον εἰς τὰ ὅμματα ὄλων τῶν ἐθνῶν, τῶν ἀνηκούοντων εἰς τὴν λευκὴν φυλὴν, μίαν κοινὴν καὶ μοναδικὴν ἀξίαν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἔπρεπε νὰ καρποῦνται καὶ νὰ ὑπερασπίζονται ἀπὸ κοινοῦ. Ὅλοι ὅμως γνωρίζουν ὅτι αὐτὸ δὲν ἔγινε ποτέ. Μόνον τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἔλεγχος τῶν Ἰνδιῶν ὑπῆρξε μῆλον διηνεκοῦς ἔριδος μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, ὅτι ἔλαβον χώραν ἀγρίου πολέμου, διαρκέσαντες αἰῶνας, πρῶτον τῶν Ὀλλανδῶν ἐναντίον τῶν Πορτογάλων, κατόπιν τῶν Ἀγγλῶν ἐναντίον τῶν Ὀλλανδῶν καὶ τέλος τῶν Γάλλων ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν, ἀποδεικνύει ὅτι τοιαύτη ἀντίληψις, ἡ ὁποία καὶ μόνη θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταχωρήσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ ἀμείωτον τὸ γόητρον τῶν λευκῶν εἰς τὴν Ἀσίαν, δὲν ὑπῆρξε ποτέ, καὶ ὅτι, τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα ἀπέβλεψαν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς Ἀσίας, ἂν ἐναντίας τῆς καταπολέμησιν ἀγρίως. Πῶς εἶναι ἐπομένως δυνατόν, νὰ ὁμιλῶμεν «περὶ λευκῆς φυλῆς εἰς τὴν Ἀσίαν»;

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλῶμεν, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα μίαν ὥρισμένην περίοδον, κατόρθωσαν νὰ ἀποκλείσουν τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν συναλλαγὴν καὶ νὰ ἐπιφύξουν, διὰ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν τῶ μονοπώλειον.

Διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ἀκόμη μίαν φορὰν, ὅτι ἡ κακὴ πολιτικὴ, εἶναι ἡ δημιουργοῦσα τὰς στρατηγικὰς δυσκολίας καὶ καθιστᾷ ἀχρηστον ἀκόμη καὶ τὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν, ὅταν ὑπάρχει θάρρος, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει με τοὺς Ἀγγλους, εἰς τὴν Ἀσίαν, δι' ἀκόμη μεγαλύτερον αἶσχος τῆς φυλῆς τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοι βεβαίουν ὅτι ἀντιπροσωπεύουν, δὲν ὑπάρχει τίποτα, εἰς τὴν καταρρεῦσιν αὐτῆς τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ προητοιμάσθῃ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀγγλους. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία, ἐρρίφθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόητον καὶ προκλητικὴν ἀγγλοαμερικανικὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν σύρραξιν (ἐπεισόδιον Στίμσον εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας, ἔξοδος τῆς Ἰαπωνίας, κυρώσεις ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἀπειλαὶ καὶ ἀρνήσεις ἰσότητος εἰς τὴν Γερμανίαν κ.λ.π.) ὁ-

μοὺ μετὰ τῆς Ἰαπωνίας, ἔθνος κείμενον εἰς μεγάλῃν ἀπόστασιν ἐξ αὐτῶν καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν, τουλάχιστον, νὰ ὀνειρευθεῖ ἄλλο ἀπὸ κοινὴν πολιτικὴν, καὶ τίποτα ἐπὶ πλεόν, διότι καὶ αὐτὴ ἡ παφὴ τῶν ὄπλων εἶχε καταστῆ ἀδύνατος, λόγω τῶν ἀποστάσεων καὶ καὶ τοῦ ἀγγλορωσικοῦ φραγμοῦ. Μία πολιτικὴ, μόλις λογικὴ, θὰ ἐπωφελεῖτο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ θὰ εἰργάζετο, τουλάχιστον διὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰς γεωγραφικὰς ἀποστάσεις, θεωροῦσα τὸ ἰταλογερμανικὸν ζήτημα, ζήτημα εὐρωπαϊκὸν καὶ τὸ ἰαπωνικὸν ζήτημα, ζήτημα ἀσιατικόν, δύο ζητήματα χωρισμένα εἰς τὸν χρόνον. Ὁ χρόνος καὶ τὸ διάστημα θὰ εἰργάζοντο, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς ὄφελος τῶν ἀγγλοσάξωνων. Οἱ ἀγγλοσάξωνες ὅμως εὐρίσκονται προφανῶς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιόδους ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κουρασμένοι πολιτισμοὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ παραφροσύνην αὐτοκτονίας, καὶ ἂν ἐργάζονται, δὲν ἐργάζονται παρὰ διὰ νὰ μεγαλοποιήσουν τοὺς κινδύνους, ποὺ τοὺς περιτριγυρίζουν. Καὶ πράγματι ἀφοῦ ἡ Ἀγγλία προεκάλεσε τὸν πόλεμον εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ἡ ἴδια ἡ Ἀγγλία ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπεκτείνῃ καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ πῆρξε συναμοσίᾳ μεταξὺ τῶν δύο εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν καὶ τοῦ ἀσιατικοῦ ἔθνους, τοῦ συμμάχου τῶν, διὰ νὰ ὑποκρέωσιν τὴν Ἀγγλίαν νὰ πολεμήσῃ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μετώπων καὶ νὰ οἰκειοποιηθοῦν τοιοῦτοτρόπως τὴν ἔδαφιν καὶ καὶ πολιτικὴν περιουσίαν τῆς. Αὐτὴ ἡ Ἀγγλία δὲν τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ἂν εἶχε καὶ τὸ ἴχνος ἀκόμη ἀφορμῆς, διὰ τὰ τὸ πράξῃ, θὰ τὸ ἔκαμνε. Ἡ ἱστορικὴ ὅμως ἀλήθεια, λέγει ὅτι ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 1939 μέχρι τοῦ 1941, εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τὸν τομέα χωρὶς νὰ ἐπιδιώξουν νὰ προκαλέσουν τὴν Ἰαπωνικὴν ἐπέμβασιν καὶ ἂν ἐναντίας παρηκολούθησαν, χωρὶς νὰ προσπαθῶσιν νὰ τὰς ταρσῶσιν, τὰς διαπραγματεύσεις, μεταξὺ τοῦ συμμάχου τῶν τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν, διαπραγματεύσεις, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας. Ἀν αἱ διαπραγματεύσεις ἐπετύγχανον οὕτε ἡ Ἰταλία οὕτε ἡ Γερμανία θὰ ἠδύνατο, ἂν θὰ εἶχον ἐπιθυμίαν, νὰ τὸ ἐμποδίσουν. Οἱ ἐχθροὶ τῶν, ἀντιθέτως, καταληφθέντες ἀπὸ τὴν περιεργον νευρικὴν ἀνάγκην, νὰ περιπλέξουν καὶ νὰ φέρουν εἰς ἀδιέξοδον τὰς δυσκολίας, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο, ὑπεκρέωσαν τὴν Ἰαπωνίαν νὰ κατέλθῃ εἰς πόλεμον, ἐναντίον τῆς σκολίας καὶ καθιστᾷ ἀχρηστον ἀκόμη καὶ τὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν, ὅταν ὑπάρχει θάρρος, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει με τοὺς Ἀγγλους, εἰς τὴν Ἀσίαν, δι' ἀκόμη μεγαλύτερον αἶσχος τῆς φυλῆς τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοι βεβαίουν ὅτι ἀντιπροσωπεύουν, δὲν ὑπάρχει τίποτα, εἰς τὴν καταρρεῦσιν αὐτῆς τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ προητοιμάσθῃ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀγγλους. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία, ἐρρίφθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόητον καὶ προκλητικὴν ἀγγλοαμερικανικὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν σύρραξιν (ἐπεισόδιον Στίμσον εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας, ἔξοδος τῆς Ἰαπωνίας, κυρώσεις ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἀπειλαὶ καὶ ἀρνήσεις ἰσότητος εἰς τὴν Γερμανίαν κ.λ.π.) ὁ-

μοὺ μετὰ τῆς Ἰαπωνίας, ἔθνος κείμενον εἰς μεγάλῃν ἀπόστασιν ἐξ αὐτῶν καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν, τουλάχιστον, νὰ ὀνειρευθεῖ ἄλλο ἀπὸ κοινὴν πολιτικὴν, καὶ τίποτα ἐπὶ πλεόν, διότι καὶ αὐτὴ ἡ παφὴ τῶν ὄπλων εἶχε καταστῆ ἀδύνατος, λόγω τῶν ἀποστάσεων καὶ καὶ τοῦ ἀγγλορωσικοῦ φραγμοῦ. Μία πολιτικὴ, μόλις λογικὴ, θὰ ἐπωφελεῖτο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ θὰ εἰργάζετο, τουλάχιστον διὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰς γεωγραφικὰς ἀποστάσεις, θεωροῦσα τὸ ἰταλογερμανικὸν ζήτημα, ζήτημα εὐρωπαϊκὸν καὶ τὸ ἰαπωνικὸν ζήτημα, ζήτημα ἀσιατικόν, δύο ζητήματα χωρισμένα εἰς τὸν χρόνον. Ὁ χρόνος καὶ τὸ διάστημα θὰ εἰργάζοντο, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς ὄφελος τῶν ἀγγλοσάξωνων. Οἱ ἀγγλοσάξωνες ὅμως εὐρίσκονται προφανῶς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιόδους ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κουρασμένοι πολιτισμοὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ παραφροσύνην αὐτοκτονίας, καὶ ἂν ἐργάζονται, δὲν ἐργάζονται παρὰ διὰ νὰ μεγαλοποιήσουν τοὺς κινδύνους, ποὺ τοὺς περιτριγυρίζουν. Καὶ πράγματι ἀφοῦ ἡ Ἀγγλία προεκάλεσε τὸν πόλεμον εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ἡ ἴδια ἡ Ἀγγλία ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπεκτείνῃ καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ πῆρξε συναμοσίᾳ μεταξὺ τῶν δύο εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν καὶ τοῦ ἀσιατικοῦ ἔθνους, τοῦ συμμάχου τῶν, διὰ νὰ ὑποκρέωσιν τὴν Ἀγγλίαν νὰ πολεμήσῃ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μετώπων καὶ νὰ οἰκειοποιηθοῦν τοιοῦτοτρόπως τὴν ἔδαφιν καὶ καὶ πολιτικὴν περιουσίαν τῆς. Αὐτὴ ἡ Ἀγγλία δὲν τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ἂν εἶχε καὶ τὸ ἴχνος ἀκόμη ἀφορμῆς, διὰ τὰ τὸ πράξῃ, θὰ τὸ ἔκαμνε. Ἡ ἱστορικὴ ὅμως ἀλήθεια, λέγει ὅτι ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 1939 μέχρι τοῦ 1941, εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τὸν τομέα χωρὶς νὰ ἐπιδιώξουν νὰ προκαλέσουν τὴν Ἰαπωνικὴν ἐπέμβασιν καὶ ἂν ἐναντίας παρηκολούθησαν, χωρὶς νὰ προσπαθῶσιν νὰ τὰς ταρσῶσιν, τὰς διαπραγματεύσεις, μεταξὺ τοῦ συμμάχου τῶν τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν, διαπραγματεύσεις, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας. Ἀν αἱ διαπραγματεύσεις ἐπετύγχανον οὕτε ἡ Ἰταλία οὕτε ἡ Γερμανία θὰ ἠδύνατο, ἂν θὰ εἶχον ἐπιθυμίαν, νὰ τὸ ἐμποδίσουν. Οἱ ἐχθροὶ τῶν, ἀντιθέτως, καταληφθέντες ἀπὸ τὴν περιεργον νευρικὴν ἀνάγκην, νὰ περιπλέξουν καὶ νὰ φέρουν εἰς ἀδιέξοδον τὰς δυσκολίας, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο, ὑπεκρέωσαν τὴν Ἰαπωνίαν νὰ κατέλθῃ εἰς πόλεμον, ἐναντίον τῆς σκολίας καὶ καθιστᾷ ἀχρηστον ἀκόμη καὶ τὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν, ὅταν ὑπάρχει θάρρος, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει με τοὺς Ἀγγλους, εἰς τὴν Ἀσίαν, δι' ἀκόμη μεγαλύτερον αἶσχος τῆς φυλῆς τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοι βεβαίουν ὅτι ἀντιπροσωπεύουν, δὲν ὑπάρχει τίποτα, εἰς τὴν καταρρεῦσιν αὐτῆς τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ προητοιμάσθῃ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀγγλους. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία, ἐρρίφθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόητον καὶ προκλητικὴν ἀγγλοαμερικανικὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν σύρραξιν (ἐπεισόδιον Στίμσον εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας, ἔξοδος τῆς Ἰαπωνίας, κυρώσεις ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἀπειλαὶ καὶ ἀρνήσεις ἰσότητος εἰς τὴν Γερμανίαν κ.λ.π.) ὁ-

μοὺ μετὰ τῆς Ἰαπωνίας, ἔθνος κείμενον εἰς μεγάλῃν ἀπόστασιν ἐξ αὐτῶν καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν, τουλάχιστον, νὰ ὀνειρευθεῖ ἄλλο ἀπὸ κοινὴν πολιτικὴν, καὶ τίποτα ἐπὶ πλεόν, διότι καὶ αὐτὴ ἡ παφὴ τῶν ὄπλων εἶχε καταστῆ ἀδύνατος, λόγω τῶν ἀποστάσεων καὶ καὶ τοῦ ἀγγλορωσικοῦ φραγμοῦ. Μία πολιτικὴ, μόλις λογικὴ, θὰ ἐπωφελεῖτο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ θὰ εἰργάζετο, τουλάχιστον διὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰς γεωγραφικὰς ἀποστάσεις, θεωροῦσα τὸ ἰταλογερμανικὸν ζήτημα, ζήτημα εὐρωπαϊκὸν καὶ τὸ ἰαπωνικὸν ζήτημα, ζήτημα ἀσιατικόν, δύο ζητήματα χωρισμένα εἰς τὸν χρόνον. Ὁ χρόνος καὶ τὸ διάστημα θὰ εἰργάζοντο, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς ὄφελος τῶν ἀγγλοσάξωνων. Οἱ ἀγγλοσάξωνες ὅμως εὐρίσκονται προφανῶς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιόδους ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κουρασμένοι πολιτισμοὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ παραφροσύνην αὐτοκτονίας, καὶ ἂν ἐργάζονται, δὲν ἐργάζονται παρὰ διὰ νὰ μεγαλοποιήσουν τοὺς κινδύνους, ποὺ τοὺς περιτριγυρίζουν. Καὶ πράγματι ἀφοῦ ἡ Ἀγγλία προεκάλεσε τὸν πόλεμον εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ἡ ἴδια ἡ Ἀγγλία ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπεκτείνῃ καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ πῆρξε συναμοσίᾳ μεταξὺ τῶν δύο εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν καὶ τοῦ ἀσιατικοῦ ἔθνους, τοῦ συμμάχου τῶν, διὰ νὰ ὑποκρέωσιν τὴν Ἀγγλίαν νὰ πολεμήσῃ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μετώπων καὶ νὰ οἰκειοποιηθοῦν τοιοῦτοτρόπως τὴν ἔδαφιν καὶ καὶ πολιτικὴν περιουσίαν τῆς. Αὐτὴ ἡ Ἀγγλία δὲν τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ἂν εἶχε καὶ τὸ ἴχνος ἀκόμη ἀφορμῆς, διὰ τὰ τὸ πράξῃ, θὰ τὸ ἔκαμνε. Ἡ ἱστορικὴ ὅμως ἀλήθεια, λέγει ὅτι ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 1939 μέχρι τοῦ 1941, εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τὸν τομέα χωρὶς νὰ ἐπιδιώξουν νὰ προκαλέσουν τὴν Ἰαπωνικὴν ἐπέμβασιν καὶ ἂν ἐναντίας παρηκολούθησαν, χωρὶς νὰ προσπαθῶσιν νὰ τὰς ταρσῶσιν, τὰς διαπραγματεύσεις, μεταξὺ τοῦ συμμάχου τῶν τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν, διαπραγματεύσεις, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας. Ἀν αἱ διαπραγματεύσεις ἐπετύγχανον οὕτε ἡ Ἰταλία οὕτε ἡ Γερμανία θὰ ἠδύνατο, ἂν θὰ εἶχον ἐπιθυμίαν, νὰ τὸ ἐμποδίσουν. Οἱ ἐχθροὶ τῶν, ἀντιθέτως, καταληφθέντες ἀπὸ τὴν περιεργον νευρικὴν ἀνάγκην, νὰ περιπλέξουν καὶ νὰ φέρουν εἰς ἀδιέξοδον τὰς δυσκολίας, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο, ὑπεκρέωσαν τὴν Ἰαπωνίαν νὰ κατέλθῃ εἰς πόλεμον, ἐναντίον τῆς σκολίας καὶ καθιστᾷ ἀχρηστον ἀκόμη καὶ τὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν, ὅταν ὑπάρχει θάρρος, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει με τοὺς Ἀγγλους, εἰς τὴν Ἀσίαν, δι' ἀκόμη μεγαλύτερον αἶσχος τῆς φυλῆς τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοι βεβαίουν ὅτι ἀντιπροσωπεύουν, δὲν ὑπάρχει τίποτα, εἰς τὴν καταρρεῦσιν αὐτῆς τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ προητοιμάσθῃ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀγγλους. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία, ἐρρίφθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόητον καὶ προκλητικὴν ἀγγλοαμερικανικὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν σύρραξιν (ἐπεισόδιον Στίμσον εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας, ἔξοδος τῆς Ἰαπωνίας, κυρώσεις ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἀπειλαὶ καὶ ἀρνήσεις ἰσότητος εἰς τὴν Γερμανίαν κ.λ.π.) ὁ-

μοὺ μετὰ τῆς Ἰαπωνίας, ἔθνος κείμενον εἰς μεγάλῃν ἀπόστασιν ἐξ αὐτῶν καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν, τουλάχιστον, νὰ ὀνειρευθεῖ ἄλλο ἀπὸ κοινὴν πολιτικὴν, καὶ τίποτα ἐπὶ πλεόν, διότι καὶ αὐτὴ ἡ παφὴ τῶν ὄπλων εἶχε καταστῆ ἀδύνατος, λόγω τῶν ἀποστάσεων καὶ καὶ τοῦ ἀγγλορωσικοῦ φραγμοῦ. Μία πολιτικὴ, μόλις λογικὴ, θὰ ἐπωφελεῖτο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος καὶ θὰ εἰργάζετο, τουλάχιστον διὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὰς γεωγραφικὰς ἀποστάσεις, θεωροῦσα τὸ ἰταλογερμανικὸν ζήτημα, ζήτημα εὐρωπαϊκὸν καὶ τὸ ἰαπωνικὸν ζήτημα, ζήτημα ἀσιατικόν, δύο ζητήματα χωρισμένα εἰς τὸν χρόνον. Ὁ χρόνος καὶ τὸ διάστημα θὰ εἰργάζοντο, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς ὄφελος τῶν ἀγγλοσάξωνων. Οἱ ἀγγλοσάξωνες ὅμως εὐρίσκονται προφανῶς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περιόδους ἐκείνας κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κουρασμένοι πολιτισμοὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ παραφροσύνην αὐτοκτονίας, καὶ ἂν ἐργάζονται, δὲν ἐργάζονται παρὰ διὰ νὰ μεγαλοποιήσουν τοὺς κινδύνους, ποὺ τοὺς περιτριγυρίζουν. Καὶ πράγματι ἀφοῦ ἡ Ἀγγλία προεκάλεσε τὸν πόλεμον εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ἡ ἴδια ἡ Ἀγγλία ἠθέλησε νὰ τὸν ἐπεκτείνῃ καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ πῆρξε συναμοσίᾳ μεταξὺ τῶν δύο εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν καὶ τοῦ ἀσιατικοῦ ἔθνους, τοῦ συμμάχου τῶν, διὰ νὰ ὑποκρέωσιν τὴν Ἀγγλίαν νὰ πολεμήσῃ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μετώπων καὶ νὰ οἰκειοποιηθοῦν τοιοῦτοτρόπως τὴν ἔδαφιν καὶ καὶ πολιτικὴν περιουσίαν τῆς. Αὐτὴ ἡ Ἀγγλία δὲν τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ἂν εἶχε καὶ τὸ ἴχνος ἀκόμη ἀφορμῆς, διὰ τὰ τὸ πράξῃ, θὰ τὸ ἔκαμνε. Ἡ ἱστορικὴ ὅμως ἀλήθεια, λέγει ὅτι ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, ἐπολέμησαν ἀπὸ τοῦ 1939 μέχρι τοῦ 1941, εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τὸν τομέα χωρὶς νὰ ἐπιδιώξουν νὰ προκαλέσουν τὴν Ἰαπωνικὴν ἐπέμβασιν καὶ ἂν ἐναντίας παρηκολούθησαν, χωρὶς νὰ προσπαθῶσιν νὰ τὰς ταρσῶσιν, τὰς διαπραγματεύσεις, μεταξὺ τοῦ συμμάχου τῶν τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν, διαπραγματεύσεις, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας. Ἀν αἱ διαπραγματεύσεις ἐπετύγχανον οὕτε ἡ Ἰταλία οὕτε ἡ Γερμανία θὰ ἠδύνατο, ἂν θὰ εἶχον ἐπιθυμίαν, νὰ τὸ ἐμποδίσουν. Οἱ ἐχθροὶ τῶν, ἀντιθέτως, καταληφθέντες ἀπὸ τὴν περιεργον νευρικὴν ἀνάγκην, νὰ περιπλέξουν καὶ νὰ φέρουν εἰς ἀδιέξοδον τὰς δυσκολίας, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο, ὑπεκρέωσαν τὴν Ἰαπωνίαν νὰ κατέλθῃ εἰς πόλεμον, ἐναντίον τῆς σκολίας καὶ καθιστᾷ ἀχρηστον ἀκόμη καὶ τὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν, ὅταν ὑπάρχει θάρρος, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει με τοὺς Ἀγγλους, εἰς τὴν Ἀσίαν, δι' ἀκόμη μεγαλύτερον αἶσχος τῆς φυλῆς τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοι βεβαίουν ὅτι ἀντιπροσωπεύουν, δὲν ὑπάρχει τίποτα, εἰς τὴν καταρρεῦσιν αὐτῆς τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ προητοιμάσθῃ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀγγλους. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία, ἐρρίφθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόητον καὶ προκλητικὴν ἀγγλοαμερικανικὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν σύρραξιν (ἐπεισόδιον Στίμσον εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ἐναντίον τῆς Ἰαπωνίας, ἔξοδος τῆς Ἰαπωνίας, κυρώσεις ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἀπειλαὶ καὶ ἀρνήσεις ἰσότητος εἰς τὴν Γερμανίαν κ.λ.π.) ὁ-

δοθοῦν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὰς Ἰν. Πολιτείας καὶ νὰ πολεμήσουν εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ λογαριασμὸν τῶν καὶ ἐναντίον τοῦ συμμάχου τῶν; Ὁλα αὐτὰ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι τόσο ἀνόητα, ὥστε δὲν ἀξίζουν οὐτε κἀν νὰ σχολιασθοῦν εἰρωνικῶς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εὐρισκόμεθα ἐνῶπιον μιᾶς περιπτώσεως πολιτικῆς παραφροσύνης, κατὰ τὴν ὁποίαν δύο ἔθνη, ἔκαμαν σχεδὸν ἐκ προμελέτης, πᾶν ὅτι ἦτο εἰς αὐτὰ δυνατόν, διὰ νὰ καταστρέψουν καὶ νὰ χάσουν, εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν, ὅλα τὰ προσπορισθέντα, μετὰ τὴν ὑπομονητικὴν πολιτικὴν αἰώνων. Πρὸ παντός, δι' ὅτι ἀφορὰ τὴν εὐρυσιν τοῦ πολέμου εἰς τὸν ἀνατολικὸν τομέα, ποὺ εἶναι ἡ αἰτία ὄλων, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι, τόσο ἡ Ἰταλία, ὅσον καὶ ἡ Γερμανία, δὲν εἶναι ἡ ἀπλοὶ θεαταὶ μιᾶς καταστροφῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσουν, διότι αὐτὴ εὐρίσκειτο εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τοῦ Τσώρτουλ καὶ τοῦ Ρούσβελτ, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἦσκον οὐδένα ἔλεγχον.

Τώρα ἡ ἱστορία ἀκολουθεῖ τὸν ροῦν τῆς, καὶ ἀφοῦ αἱ θύρες τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, εὐρισκόμεναι ἀκόμη πρὸ τινων μηνῶν εἰς χεῖρας τῶν Ἀγγλῶν, περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ἰαπωνῶν, αἱ Ἰνδῖαι, ὁ Ἀξὼν καὶ τὸ κέντρον τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀντιπροσωπεύουν τὴν τελικὴν τοποθεσίαν ἐλέγχου τῶν ὁδῶν αὐτῶν. Ἐκατὸν πενήντονα ἔτη κακῆς πολιτικῆς, ἐξησθένησαν τὰς ἀγγλικὰς θέσεις εἰς τὰς Ἰνδίας, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀντιστοῦν εἰς ἐξωτερικὴν ἐπίθεσιν. Ὅπως προΐδωμεν καὶ εἰς προηγουμένως μᾶς ἀνασκοπήσεις, ἡ ἀπώτερος τὸν Κρίπς νὰ προσθέσῃ τὰς Ἰνδικὰς μάζας εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἄρμα, ἐχρεωκόπησε πλήρως. Ἡ σταθερὰ πολιτικὴ τοῦ Πανινδικοῦ Κογκρέσου, ἀπέκρουσε τὴν ἀπάτην καὶ δὲν ἀφέθη νὰ τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὸ φάσμα τῆς ἰαπωνικῆς ἐισβολῆς. Κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις αὐτάς, ἡ Ἀγγλία ἔχασεν ἐπίσης καὶ τὴν ἀρνητικὴν τῆς θέσιν ἐναντι τοῦ Κογκρέσου, διότι ἐδέχθη νὰ συζητήσῃ, ὡς ἴση πρὸς ἴσον καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸ ὡς τὸν ἐπίσημον ἀντιπρόσωπον τῶν Ἰνδιῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς χθὲς, εἶχεν ἀρνήσῃ καὶ πράξῃ. Αὐτὸ εἶναι μέγα πλεονέκτημα διὰ τὰς Ἰνδίας, καὶ τὸ Κογκρέσον θ' ἀντήλθῃ τὸ ἀναγκαῖον κύρος διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ διαπραγματευθῇ ἐλευθέρως, μετὰ τῆς Ἰαπωνίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Τόγιο, τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἰνδικοῦ ἔθνους, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς Ἀσίας. Αἱ διαπραγματεύσεις, ἐπομένως, ἐχρησίμευσαν εἰς κάτι, τὸ μόνον τὸν ἀποτέλεσμα σημαίνει τὸ τέλος τῆς κλασικῆς Ἀγγλίας.

C. SCARFOGLIO

Λόγω τῆς μακρᾶς παραμονῆς μου εἰς τὴν Λιβύην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου μέχρι σήμερον, ἡ διαρκὴς μου διάβασις, ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης λαορίας ἀσφάλτου, πο

σαν πεισματωδώς διαφιλοτιμουμένην, τι πάρα πάνω ηδύναντο να κάμη παρά να υπερασπισθῇ; να υπερασπισθῇ εἰς τὰς ἀνατολάς καὶ τὰς δυσμὰς; Οἱ Ἀγγλοὶ, ἐξ ἀνατολῶν, ἐκινούντο μὲ προσοχὴν, ἔπειτα ἐφώρουν μὲ ἄρματα μάχης καὶ μηχανοκίνητα τμήματα ἐπὶ τοῦ ὄχυρου Καπούτσο. Καὶ ἡ φρουρά τοῦ ὄχυρου Καπούτσο τοὺς ἀπέκρουε. Ἦσαν ὀλίγοι ἑκατοντάδες ἀνδρῶν, ἀποφασισμένοι εἰς ὅλα. Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ἐφόβιζαν μὲ τὰ θαυρακισμένα τῶν καὶ μὲ τὰ ἄρματά των. Καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἐδέησε νὰ μείνουν πέραν τῶν παλαιῶν συρματοπλεγμάτων τῶν συνόρων.

Ἐὼς ὅτου, αἰφνιδίως ὁ πόλεμος ἤλλαξε κατεύθυνσιν. Ὅλα ἐτελείωσαν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς Τύνιδος. Ἐμείνε ἕνα μόνον μέτωπον, τὸ αἰγυπτιακόν. Ἡ Λιβύη ἀποτόμως, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ νὰ ἐπιτεθῇ, νὰ προσβάλῃ τοὺς Ἀγγλοὺς εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν ἔρημον. Εἰς τὴν Μαρμαρικήν ἐξεχύθη τὸ πρῶτον γιγαντιαῖον κύμα τοῦ πολέμου, χιλιάδες καὶ χιλιάδες ἀνδρῶν, χιλιάδες ἄρμάτων, ἑκατοντάδες τηλεβόλων, ἑκατοντάδες ἀεροπλάνων. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν, δύο εὐρωπαϊκοὶ στρατοί, εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου δὲν ὑπάρχει νερό, δὲν ὑπάρχουν δρόμοι, δὲν ὑπάρχει βλάστησις, ρυάκια, ποταμοί, καταφύγια, ἢ ὑποχρεωτικαὶ διαβάσεις, ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἄμμιον, καὶ παντοῦ ἄμμιον. Καὶ ὁ ἐχθρὸς μπορεῖ νὰ ἐπιτεθῇ ὅποθενδήποτε, κατὰ μέτωπον, ἀπὸ τὰ πλάγια, ἐκ τῶν νώτων. Δὲν ὑπάρχουν πλέον φάλαγγες ἡμιόνων καὶ καμήλων, ὅπως καὶ εἰς τοὺς πλέον προσφάτους ἀποικιακοὺς πολέμους, ἀλλὰ φάλαγγες ἄρμάτων μάχης, τεθωρακισμένων αὐτοκινήτων, αὐτοκινήτων τηλεβόλων, ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς μέχρι τῆς ἄλλης. Καὶ δεκάδες ἀεροπλάνων ποὺ περικυκλῶνουν τὰς φαλάγγας, καὶ ποὺ ὅταν τὰς ἀνακαλύπτουν, ρίπτουν θεέλλας βομβῶν καὶ τινάσσουν ὅλα εἰς τὸν ἄέρα. Δὲν πρόκειται περὶ μετώπου μὲ τὴν ἐννοίαν τῆς γραμμῆς, διότι, μὲ τὴν θάλασσαν εἰς τὸ μέσον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφοδιασθῇ μία γραμμὴ χιλιάδων καὶ χιλιάδων χιλιόμετρων, ἀπὸ τὰς ἀκτᾶς πρὸς τὸ βάθος, μέχρι τοῦ Τζαραμπούμπ, καὶ τῶν ἄρχων τῆς πραγματικῆς ἐρήμου, μὲ τὴν λεπτὴν ἄμμιον, μὲ τὰ βουνὰ τῆς ἄμμιου, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ βασίλειον τῆς στυφνῆς φυτείας. Ὅχι μέτωπον γραμμῆς, ἀλλὰ νῆσοι ἀνδρῶν εἰς τὴν ἔρημον, ἀνδρῶν καὶ ὀπλῶν. Καὶ μία μόνη ὁδὸς ἀνεφοδισμοῦ, ἡ παραλιακὴ ὁδός. Ἐπειτα καὶ αἱ ἀσυνάρτητοι διαβάσεις, κατεστραμμένα ἀπὸ τοὺς τροχοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ζωστήρας καὶ πέραν ἀπὸ τὰς διαβάσεις ἡ ἄμμιος, ὅπου αἱ φάλαγγες τῶν ἄρμάτων μάχης καὶ τῶν αὐτοκινήτων προχωροῦν μὲ τὴν πυξίδα διὰ νὰ εὗρουν τὸν προορισμόν των. Καὶ καταχθόνιος ζέστη τὴν ἡμέραν καὶ δριμύ ψυχὸς τὴν νύκτα. Καὶ καφτὸς νότιος ἄνεμος καὶ ὁ γκίμπλη ποὺ παρασύρει κύματα σκόνης ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὧν δλῶν, καὶ σκοτεινιάζει τὸν ἥλιον, τὸν οὐρανόν, καὶ κόπτει τὴν ἀναπνοήν, τὰς σκέψεις καὶ τὴν διάθεσιν τῆς ζωῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ Μαρμαρική. Οἱ Ἴταλοὶ στρατιῶται, ἐπὶ εἰκοσιδύο μῆνας, ἐδημιούργησαν ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρήμου, εἰς τὸ μέσον τοῦ μηδέν, τὰς πρῶτας δυνατότητας τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τοῦ καλὰ κατηρητισμένου στρατοῦ τῶν Ἀγγλῶν, ποὺ εἶχε παραταχθῇ πέραν τῶν παλαιῶν συρματοπλεγμάτων τῶν συνόρων. Ἐφεύρισκον τὸν πόλεμον τῆς Μαρμαρικῆς. Ἦρχιζε, τὸ εἶπα ἤδη, ὁ πλέον πρωτότυπος πόλεμος, τὸν ὅποιον εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος, ὁ ἀγὼν τῶν μηχανοκινήτων φαλάγγων εἰς τὴν ἔρημον, ὁ

γιγαντιαῖος κυματισμός, εἰς τὴν ἔρημον, ἔνθεν κακεῖθεν τοῦ παλαιοῦ συρματοπλέγματος, κατὰ μῆκος τῆς μόνης διευθυνούσης παραλιακῆς ὁδοῦ (διότι ὅλα τὰ ἄλλα δὲν λογαριάζονται, λογαριάζονται αἱ πόλεις, οἱ λιμένες, τὰ κέντρα ἀνεφοδισμοῦ, ποὺ εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ, καὶ ποὺ πρέπει νὰ τροφοδοτήσουν δεκάδας χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ χιλιάδας κινητήρων καὶ ὀπλῶν. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι κενὸν καὶ μηδέν) ἤρχισε ὁ γιγαντιαῖος κυματισμὸς δύο μεγάλων στρατῶν, ποὺ ἐπέπρωτο ν' ἀλλάξουν τὴν ὕψιν τῆς βορείου ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, κατὰ τοὺς εἰκοσιδύο αὐτοὺς μῆνας.

Τὸ Τομπρούκ καὶ ἡ Μπαρδία ἦσαν δύο νῆσοι συνδεόμεναι ἀπὸ τὴν λωρίδα τῆς ἀσφάλτου. Ἀπὸ τὴν ἔρημον, ἀπὸ τὸ κενὸν οἱ Ἀγγλοὶ ἔφθαναν ἐνίοτε μὲ τὰ τεθωρακισμένα τῶν αὐτοκινήτων, κατὰ τὸ θερμὸν θέρρος τοῦ 1940, μέχρι τῆς ἀσφάλτου. Καὶ τότε, καθ' ὃν χρόνον, ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν νὰ ἐφοδιάσουν μὲ ὅπλα, μὲ πολεμοφόδια, μὲ τρόφιμα, μὲ ὕδωρ, καὶ πρὸ παντός μὲ ὕδωρ, τὸν στρατὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βαδίσῃ ἐκ Μπαρδίας, πέραν τοῦ συρματοπλέγματος τῶν συνόρων, πρὸς τὴν αἰγυπτιακὴν ἔρημον, ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν δρόμον, ποὺ ἀκριβῶς φέρεται ἀπὸ τὸ Τομπρούκ εἰς τὴν Μπαρδίαν, δρόμον ἑκατὸν εἴκοσι χιλιόμετρων. Ἦσαν τὰ πρῶτα πειράματα τοῦ πολέμου τῆς Μαρμαρικῆς, καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς Ἀγγλοὺς. Μαρμαρική σημαίνει ἀποστάσεις δεκάδων χιλιόμετρων, μεταξὺ τῶν νήσων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὀπλῶν ποὺ εἰς τὴν ἔρημον ἀποτελοῦν τὸ μέτωπον. Ἐκατοντάδες χιλιόμετρων ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνεφοδισμοὺς. Οἱ Ἴταλοὶ στρατιῶται, ποὺ ἦσαν τότε εἰς τὴν Μαρμαρικήν, ἐδέησε ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ νέον καὶ τεράστιον πρόβλημα τῶν ἀποστάσεων, καὶ εἰς τὰς δύο τὰς μορφάς του: ἑκατοντάδες χιλιόμετρων μεταξὺ κέντρων ἀνεφοδισμοῦ καὶ μετώπου, κενὰ μεταξὺ νήσου καὶ νήσου, μεταξὺ βάσεως καὶ βάσεως. Πόλεμος τῆς Μαρμαρικῆς: ἔπρεπε νὰ δημιουργηθοῦν ὅλα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀπροόπτων καὶ καταπειγουσῶν ἀναγκῶν τοῦ πολέμου. Καὶ τὸ σύστημα τοῦ ἀνεφοδισμοῦ διοργανώθη. Καὶ τὰ ἀγγλικά τεθωρακισμένα παρημποδίσθησαν ἀπὸ ἕνα εὐφυῆ μηχανισμόν κινητῶν τμημάτων καὶ βάσεων, ποὺ κατόρθωσαν ἀμέσως νὰ ἐγγυηθῇ τὴν μεγίστην ἀσφάλειαν εἰς τὰς φαλάγγας τὰς συρρεούσας πρὸς τὴν Μπαρδίαν.

Καὶ ἀνεζητήθη τὸ νερό καὶ εὐρέθη νερό εἰς τὴν Μαρμαρικήν, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα ρυάκιον, οὔτε ἴχνος φυτείας, τίποτε. Νερὸ διὰ δεκάδας χιλιάδας στρατιωτῶν, διὰ χιλιάδας, κινητήρων, τὸ εὐλογημένο νερὸ τῆς ἐρήμου.

Ἡ Αἰγυπτιακὴ ἐφημερίς «Ἐλ Αχραμ» τῆς 11ης Αὐγούστου 1940, ἔγραφεν ὅτι οὐδέποτε τὰ Ἰταλικά στρατεύματα θὰ ἐτολμοῦσαν νὰ δράσουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μαρμαρικῆς ἐρήμου. Ἐλεγε ὅτι πρὸς ἀνατολάς τῆς Μπαρδίας μεταξὺ θαλάσσης καὶ ἐρήμου, θὰ ἠδύναντο νὰ κινηθοῦν κατ' ἀνώτερον ὅρον 15 ἢ 20 χιλιάδες ἀνδρῶν, καὶ ὅτι ἡ διάβασις τῶν αὐτοκινήτων καὶ θωρακισμένων ἄρμάτων θὰ ἦτο δυσχερεστάτη, πρὸ παντός δὲ ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τῶν μέσων Ὀκτωβρίου. Μία τοιαύτη ἐκστρατεία, συνεπέραναν ἡ ἐφημερίς, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παρουσιάσῃ πιθανότητα ἐπιτυχίας κατ' ἀνώτατον ὅριον πέντε ἐπὶ τῆς ἑκατὸν, μόνον ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Μαρτίου. Φυσικὰ καὶ ὁ ἀγγλικὸς τύπος εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην.

Τὰ Ἰταλικά στρατεύματα, ἀκριβῶς κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, διέβησαν τὸ συρματοπλέγμα τῶν συνόρων καὶ

ΤΗΛΕΒΟΛΟΝ μέσης ὀκτῆς, ἐν δράσει παρὰ τὸ Ἐλ Μεχίλη. Αἱ ἀλεπάλληλα προσπάθειαι τῶν Ἀγγλῶν, διὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἐπιχειρήσεων, θραύονται πρὸ τῆς ἀνδράσεως τῶν Ἰταλικῶν πυροβόλων.

ΤΗΛΕΒΟΛΑ, μὲ αὐτοκίνητον ἔλξιν, βάλλουν τὰς ἐχθρικές θέσεις εἰς τὴν ἔρημον. Παντοῦ ὅπου οἱ Ἀγγλοὶ περιβάλλοντες τὰς ἰταλικὰς θέσεις, προσπαθοῦν κύκλωσιν, εὐρίσκονται ἐνώπιον ἰσχυροῦ τηλεβόλου, τὸ ὅποιον τοὺς ἐξαναγκάζει νὰ παραιτηθοῦν τὸ σκοποῦ των. Καὶ ἡ ἀπόπειρα πάντοτε πληρώνεται.

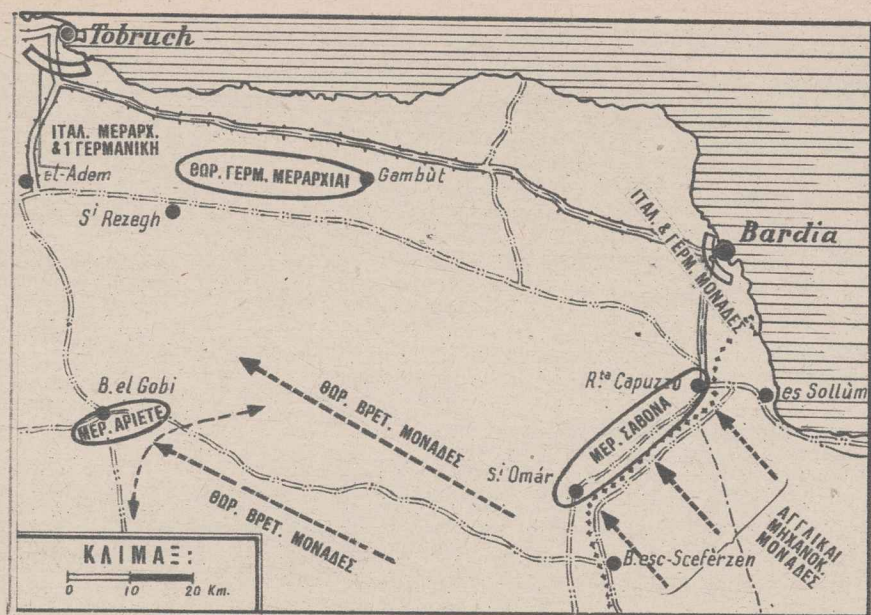

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΠΙΣΘΟΧΩΡΗΣΙΝ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1941, ἡ μεραρχία «Μπρέσια» ἀπασχόλησεν, ἡρωϊκῶς τὸν ἐχθρὸν, ἀκίνητοποιοῦσα αὐτὸν ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ ἐπιφέρονσα βαρεῖας ἀπωλείας. Κάθε σπιθαμὴ ἐδάφους διηφιστήθη συχνὰ μὲ ἐφ' ὅπλου λόγγην. Αἱ Ἰταλικά ὀπισθοφυλακὰ κατόρθωσαν νὰ ἐπωφελοῦνται καὶ τῆς παραμικρᾶς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, διὰ νὰ παρατείνουν τὴν ἀμύναν, ἐναντίον τῶν ἀριθμητικῶς ὑπερέτερων ἐχθρικῶν δυνάμεων.

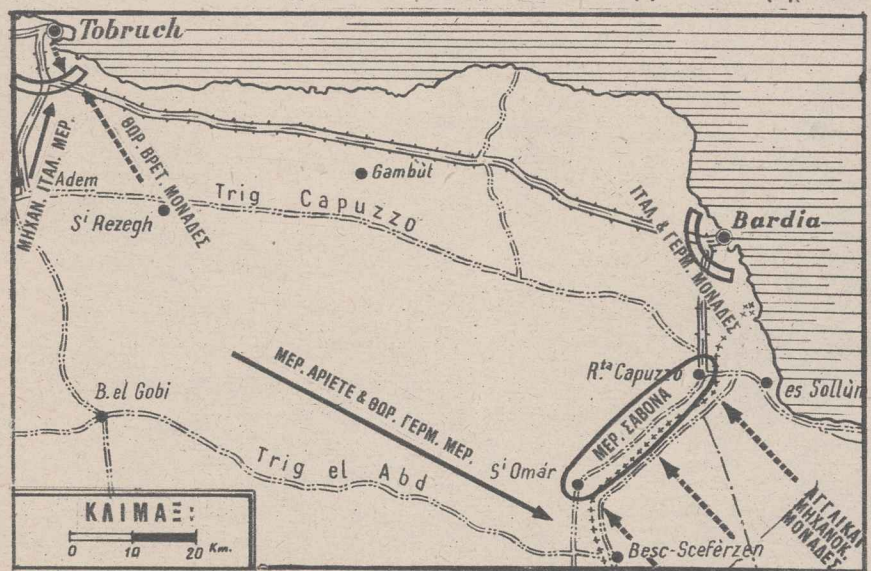

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΟΛΙΑ ἔρπει, μὲ προσοχὴν πρὸς τὴν διευθύνουν μίαν προχωρημένης θέσεως τοῦ ἐχθροῦ. Ἐντὸς μίαν ὥρας θὰ τὴν ἐκπορθήσῃ μὲ χειροβομβίδας. Τὸ θλιβερόν τοπίον, ἐμψυχούμενον μόνον ἀπὸ μερικά σπάνια παλμί, μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Χαλφάια εὐρίσκεται πολὺ πλησίον τῶν μαχομένων.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΛΙΑΚΗΣ ὁδοῦ, ἡ ὁποία εἶδε τόσους στρατιώτας καὶ τόσας πολεμικὰς μηχανὰς, ὡς καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ ἀγγλικοῦ ὄνειρου, νὰ φθάσουν εἰς τὴν Τύνιδα, ἕνα ἄρμα μάχης μεταβαίνει εἰς τὴν πολεμικὴν του θέσιν, ὑπὸ τὰ σύννεφα ἄμμιου, τὰ ἀνυφούμενα ἀπὸ τὸν «γκίμπλη».

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙΣ τῆς «'Αριέτε» καὶ ἡ μέχρις ἐσχάτων ἀντίστασις τῆς «Σαβόνας» ἀνέτρεψαν τὰ σχέδια τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐπιτελείου. Ἡ μεραρχία «'Αριέτε» ἔθραυσεν ἡρωϊκῶς τὴν ἐπίθεσιν τῆς μηχανοκινήτου ἀγγλικῆς φάλαγγος, ἡ ὁποία εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν κύκλωσιν τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀ-ξονος. Ἡ μεραρχία «Σαβόνας» ἀντίσταται εἰς τρεῖς Ἀγγλικὰς μεραρχίας, ἐμποδίζουσα τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐπιτεθῇ ἐπὶ τῶν γερμανικῶν τμημάτων.

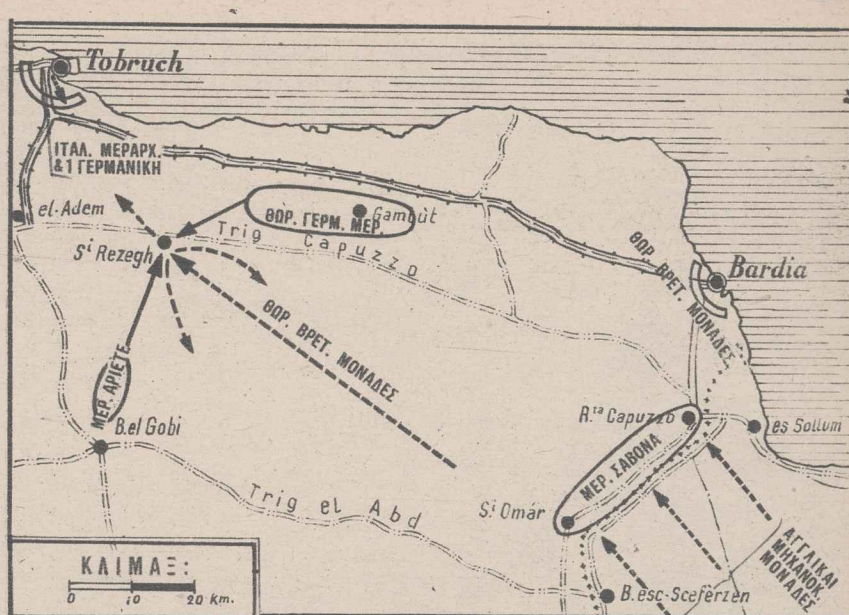
Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ τῶν Ἰταλικῶν μεραρχιῶν εἰς τὴν Χαλφάια καὶ περίε τοῦ Τομπρούκ. Ἡ «'Αριέτε» καὶ αἱ μηχανοκίνητοι γερμανικαὶ μεραρχίαι σπεύδουν πρὸς Ἀνατολὰς εἰς βοήθειαν τῆς μεραρχίας Σαβόνα, ἡ ὁποία ἀντίσταται εἰς Χαλφάιαν. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ μεραρχία «Βολωνία» ὑποστηρίζομένη καὶ ἀπὸ ἄλλας μονάδας, ἀντίσταται ἐρρωμένος περίε τοῦ Τομπρούκ. Ἐπεμβαίνει μία Ἰταλικὴ μεραρχία διὰ νὰ φέρῃ ἰσορροπίαν.

ἐπροχώρησαν ἑκατὸν χιλιόμετρα περίπου ἐπὶ αἰγυπτιακοῦ ἐδάφους, μέχρι τοῦ Σίντι Μπαρράνι. Ὡς τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ πολέμου εἰς τὴν Μαρμαρικήν. Ἡ Μαρμαρική ἦτο ἐμπόδιον, διὸ ὅμως ἀνυπερβλήτων. Εἶχεν ὑψοὺς ἡ αὐλαία ἐπὶ τοῦ πρώτου μεγάλου ἀφρικανικοῦ δράματος.

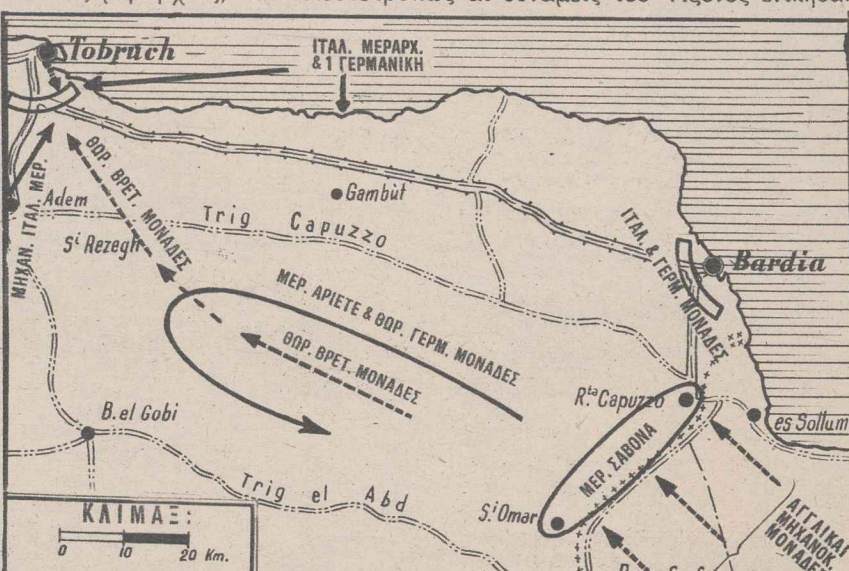
Δευτέρα πράξις: Οἱ Ἀγγλοι μετέφεραν, εἰς τὴν Μαρμαρικήν, ἀπὸ τὸ Σουδάν, ἀπὸ τὴν Μέσην Ἀνατολήν, ἀπὸ τὴν Αὐστράλιαν, ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ἀνθρώπους ὅλων τῶν φυλῶν, ὅλων τῶν ἐθνικότητων, διὰ νὰ ἐκδιώξουν τοὺς Ἰταλοὺς ἀπὸ τὴν Μαρμαρικήν, ἀπὸ τὴν Κυρηναϊκὴν καὶ κατὰ τὴν Ἀνατολήν τὴν Λιβύην. Ἐν ὀλίγοις οἱ Ἰταλοὶ στρατιῶται ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὴν Μαρμαρικήν, ἦσαν μόνοι τῶν διὰ νὰ ὑποστούν τὴν σύγκρουσιν ἐνὸς στρατεύματος πολὺ ἀνωτέρου ἀριθμητικῆς. Ἡ ἀεροπορία καὶ τὸ Ἰταλικὸν ναυτικὸν δὲν εἶχον οὐτε μίαν στιγμὴν ἀναπαύσεως. Ὡς ὅμως ἀνθρωπίνως ἀδύνατον ν' ἀποκλεισθῇ καὶ ὁλοκληρίαν ἡ ναυτοπλοία τῶν ναυοικτωπῶν εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν, εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν Μεσόγειον. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ ἀναλογία τῶν μηχανοκινήτων Ἰταλικῶν μέσων πρὸς τὰ μέσα τῶν Ἀγγλῶν ἦτο, οὐτε πολὺ οὐτε ὀλίγον, ἕνα πρὸς δέκα.

Καὶ τὴν 3ην πρωΐν τῆς 9ης Δεκεμβρίου τοῦ 1940, ἤρχισεν ἡ μάχη, ἡ ὁποία εἶδε τὴν ἡρωϊκὴν ἀντίστα-

σιν τῶν Ἰταλῶν εἰς τὴν Μπαρδιαν, εἰς τὸ Τομπρούκ, εἰς Μεκίλη, καὶ προηγουμένως εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐρήμου τῆς Σούρτης καὶ εἰς Σόλουκ. Οἱ Ἀγγλοι ἐπεζήτησαν νὰ ρίψουν τὰς δυνάμεις τῶν, πέραν τῆς ἐρήμου τῆς Σούρτης μέχρι τῆς Τριπόλεως, διὰ νὰ τελεωσούν ὅπασι διὰ πάντος μετὰ τὴν ζήτησιν αὐτῆς Λιβύης. Ἡ Κυρηναϊκὴ ὁμός, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διασχιθῇ ἀτιμωρητῇ. Ἡ ἀντίστασις τῆς Μπαρδίας, τοῦ Τομπρούκ τοῦ Μεκίλη καὶ τοῦ Σόλουκ, καὶ αἱ πορεῖαι διὰ μέσου τῶν ἐσωτερικῶν διόδων, ἔφθειραν τὰς θωρακισμένας καὶ μηχανοκίνητους ἐχθρικές φάλαγγας. Ἀνεφύη τῶρα διὰ τοὺς Ἀγγλους, ἐν ὅλῃ τῇ δυσχερείᾳ του, τὸ πρόβλημα τῶν ἀποστάσεων, τῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων τῆς ἐρήμου, τὸ πρόβλημα τῶν ἀνεφοδιασμῶν. Πῶς νὰ παραρυσσασθῶν εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐρήμου τῆς Σούρτης, δι' ἕνα νέον πηδῆμα 450 μιλίων διὰ τὰ φάσσον εἰς Μιζουράταν; Καὶ πρὸ παντὸς ἔχοντες ἐνώπιόν τῶν τὸν στρατὸν ποὺ ἐπολέμησεν εἰς Σόλουκ! Εἰς τὸ Σόλουκ, κατὰ μίαν μαρτυρίαν ἐνὸς ἀνταποκριτοῦ τῶν «Τάιμς» ἡ ἀναλογία τῶν ἀγγλικῶν δυνάμεων πρὸς τὰς Ἰταλικὰς, ἦτο ἡ ἐξῆς: ἄνδρες πέντε ἔναντι ἑνός, τηλεβόλα τρία ἔναντι ἑνός, ἄρματα μάχης πέντε ἔναντι ἑνός. Οἱ Ἰταλοὶ, πάντοτε κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν «ἔδωσαν μάχην, μέχρι θανάτου». Πῶς νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ νέα πορεία;

ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΜΑΧΗ. Ἡ μεραρχία «'Αριέτε» ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς θωρακισμένης ἀγγλικῆς φάλαγγος, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ τὸν σύνδεσμόν της, μετὰ τῆς φρουρᾶς τοῦ Τομπρούκ. Αἱ θωρακισμέναι γερμανικαὶ μεραρχίαι ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ δεξιοῦ τῆς ἰδίας φάλαγγος, καθ' ὃν χρόνον ἡ μεραρχία «Σαβόνας» ἀπασχολεῖ τρεῖς Βρετανικὰς μεραρχίας, καὶ τοιοῦτοτρόπως αἱ δυνάμεις τοῦ Ἀξονος ἐνίκησαν.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΦΘΟΡΑΣ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ ἡρωϊκὴ ἀντίστασις τῆς «Σαβόνας» πρὸς Ἀνατολὰς, καὶ τῶν Ἰταλικῶν μεραρχιῶν (μετὰ τὴν βοήθειαν μιᾶς γερμανικῆς μεραρχίας) περίε τοῦ Τομπρούκ, ἔδωσαν λαβὴν εἰς ὀρμητικὰς συγκρούσεις, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων αἱ μηχανοκίνητοι Ἰταλικά καὶ γερμανικά μονάδες, κατόρθωσαν νὰ καταστρέψουν βαθμηδὸν τὰ ἐχθρικά μηχανοκίνητα τεθωρακισμένα τμήματα.

Ὁ Στρατηγὸς Wavel, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Σίντι Μπαρράνι, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «Ἡ νίκη τοῦ Σίντι Μπαρράνι, μεθ' ὅλων τῶν συνεπειῶν της, εἶναι ἐκ τῶν πλέον ἀποφασιστικῶν ἐπεισοδίων τοῦ πολέμου». Αἱ συνέπειαι θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν ἡ κατάληψις τῆς Τριπόλεως, ὁ σύνδεσμος μετὰ τὸ τμήμα τῆς Ἀφρικῆς τὸ κατεχόμενον ἀπὸ γαλλικὰ στρατεύματα, καὶ ἐπομένως ἡ ὀριστικὴ ἐκκαθάρισις τῶν Ἰταλῶν ἀπὸ τῆς Β. Ἀφρικῆς. Μετὰ τὸ Σόλουκ ὁ Wavel ἤλλαξε γνώμην. Οἱ Ἰταλοὶ εἰς τὸ Σόλουκ ἐπολέμησαν μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος, καὶ οἱ Ἀγγλοι, οἱ Αὐστράλοι, οἱ Ἰνδοὶ, καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἔφθασαν πέραν τῆς Ἀγκεντάμπια χωρίς ἀνταποκρίν. Ἡ δευτέρα αὐτῇ πράξις τοῦ δράματος ἐξελισσετο εἰς τὸ βάθος τῆς ἐρήμου, εἰς τὸ Τζιραμπούμπ, μετὰ τέσσαρας μῆνας. Ὁ Συναγματοῦχος Καστάνια, ἀντίστη ἐπὶ τέσσαρας μῆνας εἰς τὸ Τζιραμπούμπ, ἀποκρούων περιφρονητικῶς κάθε αἴτησιν πρὸς παράδοσιν. Μὴ χωρίς ὅτου, ἐκεῖνος ἐτραυματίσθη καὶ ἡ μικρὰ φρουρὰ χωρίς τροφίμα καὶ χωρίς πολεμοφόδια, ἐδέχθη νὰ ὑποκύβῃ.

Μία νίκη χωρίς συγκρίσεις.

Ἐγὼ ποὺ ἤρχισα τὴν ἀφήγησίν μου, μετὰ τὴν ξανθὴν ἐκείνην νύκτα, μετὰ τὴν ἀφίειν εἰς τὴν Λιβύην τοῦ

μακρὺ μεταξωτὸν φόρεμά, μετὰ τοὺς θρόμβους τοῦ ἱδρώτος εἰς τὸ μέτωπον, ποὺ τραγουδοῦσε τὸ βράδυ εἰς τὴν Βεγκάζην, διὰ τοὺς στρατιώτας ποὺ πῆγαιναν εἰς τὸ μέτωπον, δὲν ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἐξανάγραφα τὰ χρονικά, τῶν ὧσων συνέβησαν εἰς τὴν Ἀφρικὴν κατὰ τοὺς ἐικοσίδιο αὐτοὺς μῆνας. Ἦθελα μόνον νὰ ἐξιστορήσω κάποιαν ἀνάμνησιν, κατὰ τὸν ὅσον ἐμείνεν εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅπως τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ποὺ ἀνέφερα ἤδη. Ἐπειτα ἕνα βράδυ, ἤκουσα τοὺς στρατιώτας, ποὺ ἐπῆγαιναν εἰς τὸ μέτωπον, νὰ τραγουδοῦν ἔτσι, καὶ τὰ τραγοῦδι τῶν ἑμοιάζε μετὰ τὸ ἀναστεναγμὸν ἡσυχῆς θάλασσης. Κι' ἔλεγον:

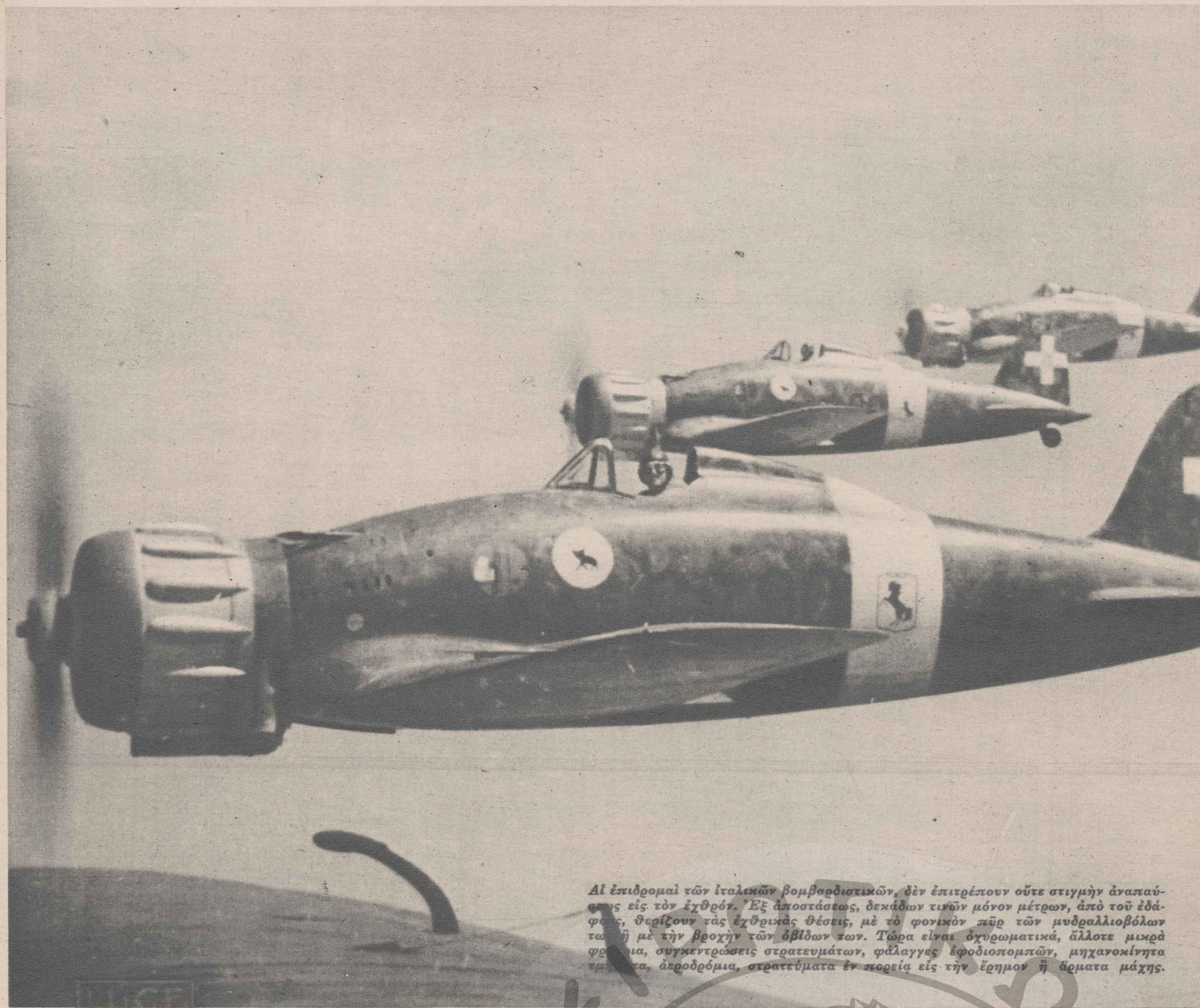
«Μανοῦλα μου σὺρε νὰ μ' ἀνταμάσης
Ἐλα νὰ μ' ἀνταμάσης μ' ἀνοικτὴ ἀ-
(γκαλιὰ)

Καὶ γὼ θὰ σοὺ διηγηθῶ
Τὰ ὅσα πέρασα στὴν Ἀφρικὴ».

Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, δὲν θὰ τὸ ἐξάσω πιά γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ.

Μεταξὺ τῶν ἀναμνήσεών μου εἶναι καὶ ἡ τοῦ ταγματάρχου τῶν Ἀλπινοστῶν Καμπίλλου Σανταμαρία Νικολίν, καὶ οὐτε καὶ αὐτὴν θὰ ἐξάσω ἕως ὅτου ζῶ.

Τὸ γεγονός ἐλαβε χώραν ὀλίγον μετὰ τὴν ἀφίειν εἰς τὴν Λιβύην τοῦ

Αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Ἰταλικῶν βομβαρδιστικῶν, δὲν ἐπιτρέπουν οὐτε στιγμὴν ἀναπαύσεως εἰς τὸν ἐχθρὸν. Ἐξ ἀποστάσεως, δεκάδων χιλίων μόνον μέτρων, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, θεωροῦν τὰς ἐχθρικές θέσεις, μετὰ τὸ φονικὸν πῦρ τῶν μυδραλλιοβόλων τοῦ πύρι μετὰ τὴν βροχὴν τῶν ὀβλίων των. Τώρα εἶναι δυσχερῆς, ἄλλοτε μικρὰ φρεσὶα, συγκεντρώσεις στρατευμάτων, φάλαγγες ἐφοδιοπομπῶν, μηχανοκίνητα τμήματα, ἀεροδρόμια, στρατοῦματα ἐν πορείᾳ εἰς τὴν ἐρημὸν ἢ ἄρματα μάχης.

Στρατηγοῦ Rommel μετὰ τῶν στρατιωτῶν του. Οἱ Ἀγγλοι εἶχον ἐξασθενήσει αἰσθητῶς τὴν παράταξιν των, εἰς τὴν ἔρημον τῆς Σούρτης, διὰ ν' ἀποστείλουν ἄνδρας καὶ ὀλικὸν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Ἑλλάδος. Τὴν δευτέραν Ἀπριλίου 1942, μόλις ἐγνώσθη ἡ κατάστασις τοῦ ἐχθροῦ, τὰ Ἰταλικά καὶ τὰ γερμανικά στρατεύματα ἤρχισαν τὴν ἐπίθεσιν. Τὴν νύκτα τῆς 4ης Ἀπριλίου ἦσαν εἰς τὴν Βεγκάζην. Οἱ Ἀγγλοι ἤθελον ν' ἀντιστοῦν εἰς τὸ μικρὸν φρούριον τοῦ Μεκίλη (ποὺ εἶναι ὁ ὁμαλὸς τοῦ Τζέμπελ τῆς Κυρηναϊκῆς, διότι ἀπὸ τὸ Τζέμπελ, ἀπὸ τὴν Μαρμαρικήν, καὶ ἀπὸ τὴν Σούρτην, καταλήγουν ὅσαι αἱ διόδοι. Εἶναι τὸ γεωγραφικὸν καὶ στρατηγικὸν κέντρον τοῦ Τζέμπελ τῆς Κυρηναϊκῆς). Εἰς τὸ Μεκίλη ἦτο ἀκόμη δυνατόν ν' ἀντισταθῶν. Ὁ Ταγματάρχης Καμπίλλος Σανταμαρία Νικολίν, διοικῶν τὸν ὅμιλον τῶν ἐξελοντῶν, τῶν συγκεντρωθέντων κατὰ τὴν σύμπτυξιν, ἐσχημάτισε μετὰ ὀλίγα ὅπλα, καὶ ὀλίγα μηχανοκίνητα μέσα, συλλεγμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μίαν φάλαγγα ἡ ὁποία βαδίζει ὡς ἐμπροσθοφυλακή. Ἡ γραμμὴ τῶν αὐτοκινήτων, ἀρμάτων μάχης τὰ ὁποῖα χορηγοῦντο ἐπὶ τῆς ἀμμου, καὶ ἀνυψώσεων σύννεφα σκόνης, προχωρεῖ πρὸς τὸ Μεκίλη. Πρέπει νὰ κάμουν γρήγορα, πολὺ γρήγορα, πρὶν νὰ προσφάσῃ ὁ ἐχθρὸς ν' ἀναπτύξῃ σχέδιον ἀμύνει,

Τὸ βράδυ συνηγήθησαν μετὰ μίαν γερμανικὴν φάλαγγα τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς. Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοὶ διήλθον ὁμοῦ τὴν νύκτα, ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ ἐχθρὸς εὐρίσκειται εἰς τὰ περίε, διακρίνεται ἀπὸ τὰς ροκέτας ποὺ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὑψοῦνται εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μεκίλη. Τὴν πρωΐαν αἱ δύο φάλαγγες ἐτέθησαν μαζὺ ἐν πορείᾳ. Πρέπει νὰ προχωρήσουν, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ μικρὸν φρούριον, νὰ τὸ περικυκλώσουν, νὰ ἐπιέσουν ἐπὶ τῶν Ἀγγλῶν, ἀσχετῶς τοῦ ἀριθμοῦ των. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν, νὰ μὴ τοὺς ἀφίσουν ν' ἀναπνεύσων, νὰ μὴ τοὺς ἀφίσουν ν' ἀνασυγκρατηθοῦν. Τὰ αὐτοκίνητα προχωροῦν μετὰ μεγάλῃν δυσκολίαν. Ὁ Σανταμαρία ὅμως εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ἐπιτεθῇ, ἔστω καὶ ἂν θὰ χρειασθῇ νὰ τὸ κάμῃ μόνος μετὰ τὸ αὐτοκίνητόν του. Κατὰ τὴν δεκάτην πρωΐν τῆς 8ης Ἀπριλίου, αἱ δύο φάλαγγες ἐβλεπον τὴν ἐχθρικὴν παράταξιν. Πέριξ τοῦ φρουρίου Μαλαχί ὑπῆρχον περίπου χίλια ἔως χίλια διακόσια ἐχθρικά ἄρματα, ὁ Σανταμαρία εἶχεν ἐν τῷ συνόλῳ ὀκτὼ ἄρματα, λέγω ὀκτὼ, καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν ἄνδρας. Δύο πεδινὰ πυροβόλα! Ὁ Σανταμαρία ἐτοποθέτησε τὰ πυροβόλα του καὶ ἤνοιξε πῦρ, τὰ βλήματα ὁ-
μως εἶναι βραχέα. Ὁ Σανταμαρία

προχωρεῖ, φθάνει εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς ἐχθρικής παρατάξεως. Πῦρ! Τὰ βλήματα τῶν 75 δὲν προσενοῦν οὐδένα φραγμὸν εἰς τὰς ἐχθρικές γραμμὰς. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ οἱ Ἀγγλοι ἀνοίγουν πῦρ, ἕνα πῦρ καταχθόνιον. Ἡ μικρὰ δρᾶς δὲν τὰ χάνει, ἀπαντᾷ μετὰ μυδραλλιοβόλλα. Ἐνα Ἰταλικὸν ἄρμα ἀναφλέγεται, ἐν μυδραλλιοβόλῳ ἑκρούνηται, βληθὲν ἀπὸ ὀβίδα, ἕνας ἐπιλόχιος τραυματίζεται σοβαρῶς, ὁ Σανταμαρία τραυματίζεται εἰς τὸν μηρὸν. Εἰς ὑπολογισμὸν ποὺ ἐβαλλε μετὰ τὸ ὄπλον του, ἐπλήρη κατάστηθα, ἔπειτα ἕνας ἄλλος ἀξωματικός ἐπληγώθη, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἄλλοι στρατιῶται. Πέριξ τοῦ ταγματάρχου ἦσαν 15 ἄνδρες καὶ τώρα ἑνδεκά εἶχον πέσει νεκροὶ ἢ τραυματίαι. Ὁ ὑπολογισμὸς ποὺ ἐβαλλεν μετὰ τὸ ὄπλον ἐκτυπῆθη ἐκ νέου. Ὁ Σανταμαρία τὸν συμβουλεύει ν' ἀποσυρθῇ τοῦ πεδίου, ὁ ὑπολογισμὸς θέλει νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν θέσιν του. Τώρα πλέον ὁ Σανταμαρία εἶναι σχεδὸν μόνος ἐκεῖ, ἔμπροσθεν εἰς τοὺς Ἀγγλους ποὺ βάλλουν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν. Μία σφαῖρα τὸν πληττεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἕνας κρουσὸς αἵματος τὸν πυλῶναι, πίπτει, ἐκασοκλῶνεται καὶ διατάσσει τὸν αὐτοκίνητιστήν νὰ τὸν μεταφέρῃ ἐκεῖ ποὺ ἦσαν τὰ κανόνια. Ὅταν ἐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του. Ὅταν τὰς ἐπανελάβε ἦτο ἐξαπλωμένος ἐφ' ἑνὸς βα-

ρείλου εἰς ἕνα σταθμὸν περιθάλψεων καὶ βλέπει ἐνώπιόν του τὸν Στρατηγὸν Rommel ποὺ τοῦ σφίγγει τὸ χεῖρ καὶ τὸν ἀποκαλεῖ «ἀνδρείον». Ὁ Σανταμαρία δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, καὶ ἀπ' ἐναντίας μεταβαίνει ἐκεῖ ποὺ ἦσαν τὰ κανόνια του. Τώρα ἔφθασε καὶ τὸ μέγα τμήμα τῶν Ἰταλικῶν δυνάμεων, τὸ φρούριον περικυκλώθη, καὶ ἀπεκλεισθήσαν ὅσαι αἱ διόδοι ποὺ ὡδεύουν εἰς αὐτό. Τὴν 7ην Ἀπριλίου, ὁ Σανταμαρία ποὺ εἶχε χάσει 1 1/2 λίτραν αἵματος εὐρίσκειται πάντοτε μεταξὺ τῶν ἄνδρῶν του. Περὶ τὴν δευτέραν ἀπογευματινὴν ἀπέστειλεν διαπραγματευτὰς εἰς τοὺς Ἀγγλους διὰ νὰ τοὺς ζητήσῃ νὰ παραδοθῶν: Ὁ ἐχθρὸς καταπαλαγείν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῆς ἰταλικῆς αὐτῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, ἡ ὁποία ὁποσδήποτε τὸν ἀπασχολῆσε μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν μεγάλων δυνάμεων, δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ δι-
οργανώσῃ τὴν ὑποχώρησίν του, δὲν θέλει ὅμως νὰ παραδοθῇ. Πολεμοῦν ὅλον τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὅλην τὴν νύκτα, καθὼς καὶ τὴν ἐπομένην πρωΐαν. Φθάνουν καὶ ἄλλα Ἰταλικά τμήματα, ποὺ ρίπτουν νέας ὀβίδας εἰς τὰ κατεστραμένα περίε. Τὴν 10ην πρωΐν τῆς 8ης Ἀπριλίου, οἱ Ἀγγλοι τοῦ Μεκίλη παρεδόθησαν. Τὴν 11ην πρωΐν τῆς 9ης Ἀπριλίου, οἱ Ἀγγλοι εἶχον συρρεύσει ἐκεῖ ἀκολουθῶντες

ΜΙΑ ΙΤΑΛΙΚΗ κανονιοστοιχία, τελείως αποκρυμμένη, τοποθετημένη μεταξύ των θαμνώνων της Μαρμαρικής, ήρχισε το πύρ έναντι των έχθρικων θέσεων. Είς την Ήρημον, υπό τον καυστικόν ήλιον, ή μονομαχία πυροβολικού θά διαρκέση επί πολλάς ήμέρας. Κατόπιν θά έπιτεθή το πεζικόν, διά

ΕΠΙ ΤΗΣ «ΜΠΑΛΜΠΙΑΣ» οδού, σειραί φορτηγών αυτοκινήτων, μεταφέρουν άνδρας, όπλα πολεμοφόδια και τρόφιμα, άνευ διακοπής. Ή «Μπαλμπία» είναι ή μόνη ζωτική άρτηρία του πολέμου της Βορείου Άφρικής.

την διεύθυνσιν της όπισθοχωρήσεως, και δέν εϋρον πλέον καιρόν ν' απομακρυνθούν.

Ο Σανταμαρία εύρίσκειται είς τό πεδίον της συρράξεως διά νά έπανεύρη τούς τραυματίας του και τούς νεκρούς του.

Τούς έπανεύρεν όλους. Εϋρεν έπίσης και τό λείψανον του ύπασιτου του, πού έβαλλε μέ τό όπλον, του ύπολοχαγού Ρόκου Πολεμένη, πού είχε πληγεί τρείς φορές.

Ανέγνωσα μίαν έκθεσιν του ταγματάρχου Σανταμαρία, επί των πεπραγμένων των ήμερών αυτών. Διά την τελευταίαν ήμέραν ή έκθεσις κλείει ως έξης: «Ή ήμέρα διήλθεν είς εργασίας διοργανώσεως των τμημάτων και είς αναζήτησιν τροφών, όπλων πολεμοφοδίων και καυσίμου ύλης». Μία όποιαδήποτε ήμέρα, όπως τόσαι άλλοι, είς την πραγματικότητα όμως, εκείνην την ήμέραν, είς τό Μεκίλη έπανεκατελήθη ή Κυρηναική. Διά τούς άνδρείους όλα είναι άπλά.

Και ίδού ήμεις ενώπιον του Τομπρούκ, τό όποιον δέν κατέστη δυνατόν ν' άνακαταλάβωμεν διότι εύρέθημεν είς στρατηγικήν κρίσιν, είς ένα ώρισμένον σημείον, κατά την ταχείαν προέλευσιν. Ίδού ήμεις περίε πνιγμένα πέντε χιλιομέτρων όχυρωμένης ζώνης, μεστής άνδρών και όπλων,

και διαρκώς άνεφοδιαζομένης από τούς Άγγλους, διά του λιμένος πού εύρίσκειται εκεί, είς τά νάτα. Ίδού αφηνιδίως ένα πραγματικόν μέτωπον, μία «γραμμή», είς τό περιθώριον του άχανούς πολεμικού θεάτρου χωρίς μέτωπον. Είναι μία άλλη χαρακτηριστική πλευρά του πολέμου της Μαρμαρικής. Άρχίζει είς την Μαρμαρικήν μία κολοσσιαία «παρτίδα» ζατρικού, του όποιου το Τομπρούκ αποτελεεί τόν κυριώτερον πεισόν. Ή «παρτίδα» αυτή θά διαρκέση όκτώ μήνας, μέχρι μής άγγλικής επιθέσεως της 19ης Νοεμβρίου. Κάποιος μίαν ήμέραν γράφον την ιστορίαν των στρατιωτών αυτών, οι όποιοι επί όκτώ μήνας έζησαν έντός λάκκων είς τά πέριξ του Τομπρούκ, κάτω από τόν καιόντα ήλιον, υπό τήν βραχύν, μασιζόμενοι από τούς άνέμους, βαρβαρίζοντες την νύκτα και την ήμέραν, από ξηράς, από τού άέρος, από θαλάσσης, χωρίς νά δύνανται ν' άνανεύουσιν. Και έπολέμησαν οι λέοντες περίε του Τομπρούκ, και πόσοι δέν έφονεύθησαν περίε του Τομπρούκ! Τότε άλθως θ' άναγνωσθή μία σελις ύπερόχου θυσίας και ήρωισμού των Ίταλών στρατιωτών, Όκτώ μήνες περίε του Τομπρούκ!

Μόνον εκείνος πού τάς έδοκίμασεν γνωρίζει τί σημαίνει.

Οι Άγγλοι, έκδιωχθέντες πέραν του Σολλούμ, πέραν του Ουάντι Χαλφάια, θά στηρίζουν από τούδε και έφεξης τό παιγνίδι των επί του σπουδαίου πεισού του «Τομπρούκ» αποικιστικώς επί του Τομπρούκ: πρέπει νά επιχειρήσουν νά συνενωθούν μέ τούς πολιορκουμένους του Τομπρούκ διερχόμενοι διά μέσου της Ιταλικής παρατάξεως, νά ένισχύσουν κατόπιν την μάχην διά του λιμένος του Τομπρούκ, παρά διά της έρήμου, και νά διαταράξουν τοιοιτοτρόπως και νά νικήσουν τάς Ιταλικάς μεραρχίας. Ο άντικειμενικός σκοπός δέν είναι ή κατάληψις αυτού ή εκείνου του τεμαχίου γής, άλλ' ή καταστροφή των Ιταλικών και γερμανικών δυνάμεων. Και τότε... άνοικτός ο δρόμος πρὸς την Τρίπολιν.

Τήν 15ην Μαΐου, οι Άγγλοι επιτίθενται είς την περιοχήν του Σολλούμ. Είναι ένα είδος γενικής δοκιμής της επιθέσεως, την όποιαν θά έξαπολύσουν, άκριβώς μετά ένα μήνα την 15ην Ίουνίου. Τά άρματα όμως και τεθωρακισμένα άγγλικά αυτοκίνητα, εϋρον άλλα τόσα άρματα και τεθωρακισμένα. Αι τεθωρακισμένα και μηχανοκίνητοι Ιταλικά και γερμανικά δυνάμεις, κατόπιν πέντε ή-

μερών άδιακόπου πηγαίου και έρχομου, και καταδιώξεως και συναντήσεων, λόχων, συνταγμάτων, άρμάτων και θωρακισμένων, έτρεπον τόν έχθρον είς φυγήν αιχμαλωτίζουσαι χιλιάδας άνδρών και εκατοντάδας μηχανοκινήτων μέσων και τηλεβόλων. Σκληρόν μάθημα, από τό όποιον οι Άγγλοι θ' άντλήσουν διδάγματα. Θά μάθουν ότι διά νά επιχειρήσουν νά πολεμήσουν πρέπει νά έπιτεθούν μέ πολύ άνωτέρας δυνάμεις. Και κατόρθωσαν νά συγκεντρώσουν αυτός τάς δυνάμεις και νά έπιτεθούν την 19ην του παρελθόντος Νοεμβρίου.

Τά πράγματα πού έπηκολούθησαν είναι πλησίον και άκόμη ζωηρά είς την άνάμνησιν. "Αν ο πόλεμος είς την Μαρμαρικήν παρουσιάζει πλευράς πού δέν συναντώνται είς κανένα άλλο θέατρον άγώνος, ή μάχη ή όποία άπεκαλέσθη «μάχη της μαρμαρικής» και ή όποία ήρχισε την 19ην Νοεμβρίου, ύπηρεξεν άκριβώς ή πλέον περιεργος έξ όλων των μαχών των άκτών της Β. Άφρικής. Δυνάμεθα νά ειπωμεν ότι ήσαν δύο μάχαι είς μίαν: Ή μάχη των θωρακισμένων φαλάγγων, είς ένα τετράγωνον της έρήμου, πού είχε έκτασιν

νά δώση, άκόμη μίαν φοράν είς τόν έχθρον τό μάθημα πού του άξιζει.

τόν άνεφοδιασμόν του Τομπρούκ και της Μπαρδίας, άλλα δέν κατορθώνουν.

100 επί 200 χιλιομέτρων, και έξετεινετο από τό Τομπρούκ είς Ουάντι Χαλφάια, είς Σίντη Όμάρ, είς Μπέρ Ελ Γκομπή, και είς τό πλευρόν της ή μάχη του Τομπρούκ, των πενήντα πέντε χιλιομέτρων γραμμής περίε του Τομπρούκ. Ή πρώτη μάχη κινήσεων, ή δευτέρα μάχη θέσεων. Και αι δύο ήσαν άδιαχωρίστως συνδεδεμένα. Και αι τόχαι της μιάς έβάρυναν άπ' εύθείας επί της τύχης της άλλης. Αι μηχανοκίνητοι μεραρχία, και τό πεζικόν των στρατηγών Μπαστίκο και Ρόμμελ, έπολέμησαν έναντιόν έχθρου άριθμητικώς ύπερτέρου είς άνδρας και είς μέσα, επιβάλλουσαι είς αυτόν σκληράς άπωλείας και περιάγουσαι αυτόν, την πέμπτην ήμέραν της μάχης, είς σοβαράν κρίσιν. Την ήμέραν εκείνην διεδόθη είς τό έχθρικόν στρατόπεδον ή φωνή περί διαταγής γενικής όπισθοχωρήσεως. Τό δνειρον του Τσάρντλ, πού κατόπιν έναυάγησεν είς Άτζενταμπία, εύρέθη ήδη έκτοτε είς σοβαρόν κίνδυνον. Ο Στρατηγός Cannigham, είχε τορπιλλισθή και ο Auchinleck, ρίπτων είς την σύρραξιν πάν ό,τι εύρίσκειτο ύπογεγριάν του είς άνδρας και μέσα, κατόρθωσεν, ως έκ θαύματος, νά μετατρέψη πρὸς όφελός του την κατάσταση. Είς την μεραρχία «Ariete» Έλαχεν ο κληρος ν' άνακατήση την πρώτην άγγλι-

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ θωρακισμένα αυτοκίνητα περιπολούντα πρὸς ανατολάς της Κυρηναικής. Έμφυχόμενα από θαυμάσιον πνεύμα αυτοθυσίας, οι Ίταλοι άνιχνεύται, προλαμβάνουν όλας τάς κινήσεις του έχθρου.

κήν σύγκρουσιν είς Μπέρ Ελ Γκόμπι, και νά σταματήσει, κατ' αυτόν, τόν τρόπον, είς τάς άρχάς τάς έχθρικής φαλάγγας, αι όποίαι επεχείρουν νά συνενωθούν μέ τούς πολιορκημένους του Τομπρούκ. Και ύπηρεξεν άκριβώς ή μεταιωθείσα αμύνουσις της πρώτης αυτής φάσεως της μάχης, πού έδημιούργησε την κρίσιν είς τό άγγλικόν στρατόπεδον.

Κατόπιν ενώπιον της άριθμητικής ύπεροχής τού έχθρου τό Ίταλικόν στρατηγείον άπεφάσισε νά διατάξει την σύμπτυξιν των στρατευμάτων του, ή όποία και έλαβε χώραν μέ μεγίστην τάξιν, και κατά την διάρκειαν της όποιας παρημποδίσθη σκληρώς πάν πρὸς τά έμπρός βήμα του έχθρου. Ή μεραρχία «Savona» ή όποία κατά την διάρκειαν της μάχης είχαν άπασχολήση είς τά σύνορα δυνάμεις ίσοδυναμούσας πρὸς ένα σώμα στρατού (και άκριβώς μίαν Ινδικήν μεραρχία, μίαν νεοζηλανδικήν και μίαν έννομιάν άρμάτων) έξηκολούθη νά άνθίσταται είς Ουάντι Χαλφάια, τελείως άπομονωμένη, άπασχολούσα άλλας δυνάμεις και έλαφρόνους τοιοιτοτρόπως την έχθρικην πίεσιν επί της Ίταλικής συμπτώσεως.

Τίς δύναται νά λημονήση τό τάγμα «Brescia» πού μόνον του άντέστη

επί δύο ήμέρας είς Τζιοβάνη Μπέρτα, μέχρις ότου δέν έρριψε και τό τελευταίον φυσικόν του; Και τόν ήρωισμόν του λόχου του πεζικού πού περιεκυκλώθη είς Άϊν Ελ Γκατσάλα, πού απέκρουσε όκτώ άλλεπαλλήλους επιθέσεις, και δέν υπέκυψε παρά μόνον όταν έκ των εκατόν όγδοήκοντα άνδρών του, έξ όσων άποτελείτο, οι έκατοναράντα έπescαν νεκροί και πληγωμένοι; Και τόν αξιωματικόν εκείνον, πού όταν είδε ότι έχανε πλέον τό παιγνίδι, διότι μία ισχυρά μηχανοκίνητος φαλάγγ έπύρχετο έναντιόν του, άπεμάκρυνε όλους τούς άνδρας του και έμεινεν αυτός μόνος εκεί, και όταν έπληρώσαν τά άρματα, έτηλεφώνησεν είς τό πυροβολικόν μας ν' άνοίξη πύρ έναντιόν αυτής της θέσεως του, επί των άρμάτων και έπ' αυτόν του ίδιου, δέν είχε σημασίαν, και πράγματι έφονεύθη μεταξύ των έχθρικων άρμάτων, υπό την χάλαζαν των όβδών!

Και ατήν την φοράν οι Άγγλοι, τόσοσν σκληρώς παρημποδισθέντες έφθασαν χωρίς άναπνοήν είς τά σύνορα της έρήμου της Σύρτης: άκριβώς όπως είχε συμβή πρὸ ένός έτους! Και άν ή πέμπτη πράξις του άφρικανικού δράματος έκλεισε μέ μίαν νέαν άγγλικήν φυγήν, ή άξία δέν είναι μόνον εκείνων τούς όποιους αι άγγλι-

και φαλάγγες ένίκησαν και κατεδίωξαν τάς τελευταίας ήμέρας του παρελθόντος Ίανουαρίου, κατά τάς πρώτας του Φεβρουαρίου, από Άτζενταμπίαν είς Τζίμ, άλλ' έπίσης εκείνων οι όποιοι, καταδιωθέντες από τόν έχθρον, τόν έδοκίμασαν σκληρώς βήμα πρὸς βήμα, από τό Τομπρούκ μέχρι της Άτζενταμπία, κατά τόν παρελθόντα Δεκέμβριον.

Είκοσιδύο μήνες! Κύματα και κύματα μαχών, έπέπescαν επί της Μαρμαρικής, όπως επί τερραστίας άμουδιάς κατά την θαλάσσοστραχήν. Και ήλλαξεν όψιν ή όδός, ή μοναδική, άτελείωτος όδός έξ ασφάλτου, πού τρέχει επί του κρασπέδου της έρήμου. Και αι πόλεις, ή ύπαιθρος, τά χωρία, πού εύρίσκονται επί της οδού ήλλαξεν όψιν.

Φαίνονται ότι εγενήθησαν έτοι, διέγιναν έτοι έπίτηδες διά τόν πόλεμον και διά την καταγίδα. Τώρα δέν μοϋ φαίνεται αλήθεια ότι εκεί, είς εκείνο τό γωνιαόν καφενείον μιας πλατείας της Βεγκάζης, ύπηρεχε όπως είχε συμβή πρὸ ένός έτους! Και άν ή πέμπτη πράξις του άφρικανικού δράματος έκλεισε μέ μίαν νέαν άγγλικήν φυγήν, ή άξία δέν είναι μόνον εκείνων τούς όποιους αι άγγλι-

BRUNO D'AGOSTINI

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Η πρώτη αγγλική εφόρμησις εις την Β. Αφρικήν, ήρχισε τόν Δεκέμβριον του 1940 με την επίθεσιν εναντίον της Ιταλικής παρατάξεως εις την ζώνην του Σίντι Μπαράνι. Η χρησιμοποίησις μεγάλης μάχης άρμάτων μάχης, έξησφάλισε εις τόν έθρον την έπιτυχίαν. Μολταυτα όμως, κατορθώθη από της Ιταλικής πλευράς, να οργανωθούν άλλεπάλληλοι αντίστασεις: εις τα σύνορα της Κυρηναϊκής, εις την Μπαρδϊαν, εις τó Τομπρούκ, εις την ζώνην της Ντέρνας, εις τó Έλ Μακίλη, πρós νότον της Βεγκάζης.

Η άξιζα και ή στρατηγική επενέργεια φθοράς των άλληλλοδιαδόχων αυτών αντίστασεων, άνεγνωρίσθη από αυτών τόν έθρον, που όμειζε μετά θάυμασμου περί των υπερασπιστών της Μπαρδίας και του Τομπρούκ.

Ούσιαστικώς, ό έχθρός εις τα στρατηγικά του σχέδια είχε διανοηθή μίαν έξολοθρευτικήν μάχην (και ή άπόλυτος ύπεροχή του εις άρματα μάχης του την επέτρεπον) και αντίθétως έδέησε να προσαρμοσθή εις μίαν μάχην φθοράς, ύποχρεωθείς από την Ιταλικήν αντίστασιν. Αυτό επιβεβαιούται και από τó έξιξι δεδομένον: οι Άγγλοι έχρειάσθησαν σχεδόν τρείς μήνας δια να κάμψουν την Ιταλικήν αντίστασιν, ένδ κατά την άντεπίθεσιν του Αξονος, οι Ιταλο-γερμανοί, έξεδιώξαν έντός δεκαπέντε ήμερών τόν έχθρόν.

Ο έχθρός ένεφανίσθη λοιπόν εις τα σύνορα της έρήμου της Σύρτης, ή θίσις του όμως ήτο κρίσιμος.

Οί Ιταλοί υπεχρεώθησαν να υποχωρήσουν ένόπιον της μάχης των άρμάτων μάχης του έχθρου, οι Άγγλοι όμως άπέτυχον, φθαρέντες από την συνολικήν Ιταλικήν αντίστασιν.

Όχι μόνον αυτό, αλλά και ένα άλλο δεδομένον πρέπει να έχη υπόψιν του, ό θέλων να έξηγήση διατί ό Wave δεν έπροχώρησε πρós την Τρίπολιν: την άφίξιν της μηχανοκινήτου Ιταλικής μεραρχίας «Ariete», ή οποία άπεβίβάσθη εις την Β. Αφρικήν τόν Ιανουάριον του 1941, όταν ό έχθρός εύρίσκετο ήδη εις Βεγκάζην.

Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι, ή άφίξις αυτή, γνωστή εις τόν έχθρόν, συντέλεσε κατά άξιοσημείωτον τρόπον, όμοι με την φθοράν την επιβληθείσαν από την Ιταλικήν αντίστασιν, να πείση τόν Wave να μη διακινδυνεύσθ πρós την Τρίπολιν.

Κατ' αυτών τόν τρόπον ή Ιταλική δράσις (φθορά του έχθρου, άποστολή ένοχύσεων) αφήρει από την άγγλικήν δράσιν οίανδήποτε άποτελεσματικήν στρατηγικήν άξιαν, ή οποία θα ύπήρχε μόνον άν έπετυγχάνετο ή κατάληψις όλης της παραλίας της Λιβύης, μέχρι των συνόρων της Τύνιδος.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Την 18ην Νοεμβρίου 1941, ό έχθρός έξεπέλευσε την δευτέραν του επίθεσιν. Με μηχανοκινήτους μονάδας πε-

ζικοί (πρέπει να σημειώσωμεν ότι αι μηχανοκίνητοι άγγλικοί μεραρχίαι είναι όλα ένοσχυμένα με άνάλογον αριθμόν άρμάτων) παρασβάλει την γραμμήν Μπαρδία — Σολλούμ — Καπούτσο — διόδος Άλφάτα. Με την τεθωρακισμένην μάζαν (περίπου 900 άρματα) ακολουθουμένη από μηχανοκινήτους μονάδας, κυκλώνει από νότου τα όχυρά του Σολλούμ — Καπούτσο με άντικειμενικόν σκοπόν τó Τόμπρουκ.

Με έλαφράς μονάδας, άποτελεσθείσας από τμήματα θωρακισμένων αυτοκινήτων και φορηγών, βαδίζει, με δράσιν εύρυτάτης άκτίνας πρós τó Τζιάλο και την Βεγκάζην.

Ο προαναφερθείς τεθωρακισμένος άγγλικός όγκος, κινείται εις δύο τμήματα: τó πρώτον τμήμα ό έπρεπε δια της διόδου Μπίρ Έλ Γκόμπι — Τομπρούκ, να προσβάλη, εις εύρειαν άκτίνα, την Ιταλικήν παράταξιν περίεχ τού Τομπρούκ, καθ' έν χρόνον τó άλλο, με στενωτέραν άκτίνα, θα έπρεπε να βαδίση πρós νότον της πόλεως δια να προκαταλάβη τās γερμανικάς τεθωρακισμένας μεραρχίας και να συνενωθή με τούς υπερασπιστάς του φρουρίου, οι όποιοι θα έπετίθεντο ταυτόχρονώς εις τόν τομέα.

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΠΙΡ ΕΛ ΓΚΟΜΠΙ

Τό πρώτον εκ των προαναφερθέντων τμημάτων, προσεκρούσθη επί της παρατάξεως της μεραρχίας «Ariete», Έπηκολούθησε σκληρά σύρραξις, άποτέλεσμα της όποιας ήτο ή συντριπτική ήττα του έχθρου, ό όποιος ύπεχώρησεν άτάκτως.

Η δύναμις του πνεύματος, ή επιδειξίτης και χειριστική Ικανότης, ένίκησαν την έχθρικήν άριθμητικήν ύπεροχήν. Έναντίον ενός έχθρου ύπερτέρου εις αριθμόν άνδρών και εις αριθμόν μέσων, οι άρματαπλάται, οι πυροβοληταί και οι βερσαλιέροι της «Αριέτε» έπολέμησαν και έλίχθησαν με πεισματώδες θάρρος, αήροντες έπιτυχίαν ή όποια ήτο άποφασιστική δια τās τύχας της μάχης.

Η δράσις της «Ariete» άνέτρεψε τās άγγλικά σχέδια και έθεσε από των πρώτων ήμερών, τόν έχθρόν εις σοβαράν κρίσιν, είτε όταν έτυπτε σκληρώς την 18ην, είτε όταν ήχηλώτιζε και κατέστρεφε μετά τινας ήμέρας μίαν φάλαγγα άνεφοδιασμών του, ή όποια βεβαία δια την νίκην, είχε προχωρήσει πρós τās έμπρός.

ΠΡΩΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΙΝΤΙ ΡΕΤΖΕΧ

Τό δεύτερον άγγλικόν τμήμα διευθυνόμενον πρós τó Σίντι Ρετζέχ, ήρε κάποιαν έπιτυχίαν, έν συνδιασμή με την άναπτύχθεισαν δράσιν, από την άγγλικήν φρουράν του Τομπρούκ, δράσιν εις την όποιαν άντετάχθησαν ίσχυρώς τρείς Ιταλικά μεραρχία και μία γερμανική. Έν τώ μεταξύ ή τεθωρακισμένη Ιταλική μεραρχία «Ari-

ete» εκ νότου και αι τεθωρακισμένα γερμανικά μεραρχία έξ άνατολών κλείουν έντός σιδηρολαβής τās έχθρικάς δυνάμεις: έκατοντάδες άρμάτων μάχης και μηχανοκινήτων άγγλικών μέσων, έμειναν κατεστραμμένα επί του πεδίου, συνελήφθησαν 9.000 αιχμάλωτοι, αι ύπολοιπόμεναι δέ έχθρικά δυνάμεις ύπεχώρησαν άτάκτως.

Κατ' αυτών τόν τρόπον έτελείωσεν ή πρώτη φάσις της άγγλικής επίθεσεως. Τό έχθρικόν στρατηγείον ήτο παραγμένον. Όλα του τα σχέδια είχαν άνατραπή. Άποτελεσματικοί παράγοντες ήσαν: Η δράσις της «Ariete», εις την σύρραξιν του Μπίρ Έλ Γκόμπι, ή δράσις της θωρακισμένης μάχης του Αξονος (της όποιας ή «Ariete» ήτο βασικόν στοιχείον του χειρισμού) εις την σύρραξιν του Σίντι Ρετζέχ, και ή αντίστασις της «Σαβόνα».

Μετά την ήτταν του έχθρου αι τεθωρακισμένα γερμανικά δυνάμεις και ή «Ariete» έρρίφθησαν όμοι εις καταδιώξιν του πρós άνατολάς, δια να μη τόν άφίσουν ν' άνασυνταχθή άφ' ενός, και άφ' έτέρου δια να σπεύσουν εις βοήθειαν της «Σαβόνα» ή όποια άνθίστατο άπεγνωσμένως εις τās ισχυράς και έπανειλημένες έχθρικάς επίθεσεις.

Κατ' αυτών τόν τρόπον έκανονίσθη ή κατάστασις εις τó μέτωπον του Σολλούμ. Εις τó μέτωπον του Τομπρούκ αι μανιώδεις επίθεσεις των ύπερασπιστών του φρουρίου, ένοσχυνέντων σημαντικώς τās προηγουμένας ήμέρας, συγκρατούμενον εις τó ύπόλοιπον του μετώπου από την πείσμονα αντίστασιν των Ιταλικών μεραρχιών τού πεζικού, κατορθώνουν ν' άνοίξουν μίαν βραχείαν ρωγμήν πρós άνατολάς. Αι άγγλικά τεθωρακισμένα δυνάμεις, παρ' όλον ότι ήτήθησαν εις Σίντι Ρετζέχ, χάρις εις τās τεράστια μέσα, τās όποια είχαν εις την διάθεσιν των, διευθύνονται πρós την άνοιχθείσαν ρωγμήν. Ό κίνδυνος άπεσοβήθη πρós στιγμήν, πρό παντός δέ χάρις εις τόν ήρωισμόν των στρατιωτών της Ιταλικής μεραρχίας «Βολωνία» και με την επέμβασιν της μεραρχίας «Τεργέστη» ή όποια μετετέθη εις τόν τομέα αυτόν. Η «Ariete» και αι μηχανοκίνητοι γερμανικά μεραρχία, εκλήθησαν έντφ μεταξύ πρós δυσμάς, και εις πολλές συγκρούσεις, διεξαχθείσας και πάλιν εις την ζώνην του Σίντι Ρετζέχ, επιβάλλον βαρυντάτας άπωλείας εις τόν έχθρόν.

Χωρίς καμμίαν διακοπήν ή «Ariete» και αι μηχανοκίνητοι γερμανικά μεραρχία, όρμουν εκ νέου πρós άνατολάς, δια να έλαφρύνουν την έχθρικήν πίεσιν επί τού Σολλούμ, ή όποια έξεδηλώθη με άνανεωθείσαν όρμητικότητα έναντίον της πεισματώδους και πραγματικής ήρωικής αντίστασεως της «Σαβόνα».

Αφού ήμβλώθη και κατέστη ματαία ή έπιθετική όρμη του έχθρου, δια τών επιβληθεισών εις αυτόν βαρέων άπωλειών, αι όποια παρέλυ-

σαν την δύναμίν του, άποφασίσθη μία κίνησις πρós τά όπίσω, επί της γραμμής του Αίν Έλ Γκασάλα, δια ν' άναμείνουν εκεί και να συγκρουσθουν μετά του έχθρου, με στερεόν επιθετικόν πνεύμα.

Άποφασιστικοί παράγοντες των άποτελεσμάτων αυτών ήσαν: ή δράσις της «Ariete» ή όποια ύπέστη την πρώτην έχθρικήν όρμήν, άνατρέπουσα τās σχέδια, και που άντεπροσώπευσε κατόπιν βασικόν στοιχείον όλων των Ιταλο-γερμανικών χειρισμών. Η ήρωική αντίστασις της «Σαβόνα» που έβωσε εις τó Αρρηγειόν την δυνατότητα ν' άναπτύξη τούς νικηφόρους του χειρισμούς, δια των όποιων παρημύδησε την άνάμειξιν εις την σύγκρουσιν μεγάλων έχθρικων δυνάμεων, έμποδοθειωδών από την «Σαβόνα». Τό άδάμαστον έπιθετικόν πνεύμα του Ανωτάτου Ιταλικού Στρατηγείου και τó χειριστικόν και έπιθετικόν πνεύμα του Γερμανικού Αρρηγείου και των Ιταλο-γερμανικών μηχανοκινήτων τμημάτων, ή αντίστασις τριών Ιταλικών μεραρχιών και μιάς γερμανικής πέριξ του Τομπρούκ.

Κατ' αυτών τόν τρόπον άρχίζει ή τρίτη φάσις, κατά την όποιαν αι Ιταλο-γερμανικά δυνάμεις, με ταχύτητα και τακτικές κινήσεις και με έλαχίστας άπωλείας, ύπεχώρησαν άλληλλοδιαδόχως εις Αίν Έλ Κατζάλα, Ντέρναν, Βεγκάζην, Ατζεντάμπιαν και τέλος έπιθεν του Ουάντι Φαρέγκ.

Καθ' έν χρόνον αι μεραρχία του πεζικού, ύποχωρούν βαδίζουσαι πρós τās έπομένας γραμμάς, εκτελούσαι θαυμασίας πορείας από άπόψεως, τάξεως, πειθαρχίας και διανυθεισών άποστάσεων, ή «Ariete», ή Τεργέστη και αι γερμανικά τεθωρακισμένα μονάδες, συγκρατούν και έπιβραδύνουν την έχθρικήν πίεσιν, δι' έπιθετικών έξορημύσεων, έκαστη των όποιων επιβάλλει εις τόν έχθρόν αιματηράς άπωλείας.

Μετά παρέλευσιν μόνον άλλων ήμερών, αι δυνάμεις του Αξονος, έξαπέλυσαν, όρμώμεναι από τó Ουάντι Φαρέγκ, την άντεπίθεσιν ή όποια έπανέδιδε εις την Ιταλίαν την Κυρηναϊκήν και άπέκλειε από τόν έχθρόν κάθε έλπίδα, περί άναλήψεως προσεχούς επίθεσεως.

Εις την άντεπίθεσιν αυτήν, κατά την όποιαν έλαβον μέρος όλα αι Ιταλικά δυνάμεις, αι μεραρχία «Ariete» και «Τεργέστη» διεδραμάτισαν πρώτης τάξεως ρόλον. Έλαβαν μέρος, εις τόν μεταξύ Ατζεντάμπια και Άντελάτ χειρισμόν έναντίον της μάχης των έχθρικων δυνάμεων, έπολέμησαν εις Σελειντίμα (νοτιο-άνατολικώς της Βεγκάζης) και κατόπιν εις Έλ Μεχίλη.

Τέλος δέ, πρέπει να λάβωμεν υπόψιν, ότι εις την νικηφόρον έκβασιν της άντεπίθεσεως, συντέλεσε κατά βασικόν τρόπον, διευκολύνουσα την άφίξιν των ένοχύσεων, τó Ιταλικόν πολεμικόν νουτίκν.

VINCENZO LONGO

ΣΕΛ. 12

ΣΕΛ. 13

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ ΤΗΣ ΛΙΒΥΗΣ

Όταν άναπολήσωμεν τās εκτελεσθείσας επιχειρήσεις εις την Λιβύην από τās Ιταλικάς δυνάμεις, τās ένεργηθείσας επίθεσεις, κατά τούς πρώτους μήνας του πολέμου, τās άντιταχθείσας αντίστασεις εις τās έχθρικάς έπιδρομάς, τās έπαναληφθείσας επίθεσεις, αι όποια επέτρεψαν την σχεδόν τελείαν άποκατάστασιν των άρχικών γραμμών, τās μεγάλας πολεμικάς κινήσεις εις την έρημον, αι όποια κατατρόγουν τās ύλικά και προπαντός την καύσιμον ύλην, πρέπει να διερωτηθώμεν πόθεν συνέρρευσαν όλα αυτά τās ύλικά, τās όποια άσφαλώς άνέρχονται εις βάρος εις πλεόν του ένός έκατομμυρίου τόννων.

Η άπάντησις είναι άπλουστάτη: Απó θαλάσσης. Απó την θάλασσαν εκέινην ή όποια, δια μέσου του στενού της Σικελίας ή του Ιονίου, από όδους εκτεινόμενας εις 300 ή 400 μίλια, συνδέει τούς λιμένας της μητροπόλεως με τούς λιμένας της Βορείου Ιταλικής Αφρικής. Αι όδοι αύται δύνανται να θεωρηθουν βραχείαι, διανυόμεναι συνήθως κατά μέσον όρον έντός μιάς ή δύο ήμερών. Πρέπει όμως να λάβωμεν υπόψιν μας ότι ακριβώς λόγω της στενότητος αυτής της ύδατινης έκτάσεως, ή έχθρική επίθεσις, κυρίως δέ ή έναέρσις και ή ύποβρύχιος καθίσταται εύχερής και είναι δυνατόν να γίνεται έντατική. Έπομένως αι στρατηγικά αύτοι όδοι πρέπει να υπερασπίζονται ισχυρώς, διότι εύρίσκονται υπό την άνάγκην άπειλήν των άπροόπτων επίθεσεων, πολύ δέ περισσότερον καθ' όσον, εις τó μέσον αυτών, ύπάρχει ή Μάλτα, άεροπορική και ναυτική βάση, της όποιας, παρ' όλον ότι έμεινέω ή δύναμις, είναι πάντοτε εις θέσιν να προσφέρει καταφύγιον εις σμήνη βομβαρδιστικών άεροπλάνων και εις ύποβρύχια.

Αι ναυμαχίαι αι όποια έλαβον χώραν εις τó άκρωτήριον Αίλο τόν Ιούλιον του 1940, εις τόν κόλπον της Σύρτης τόν Δεκέμβριον του 1941, και άλλαι συναντήσεις μικροτέρας σημασίας, άποδεικνύουν ότι είναι άνάγκη να είναι τας έτοιμος ν' άποκρούση επίθεσεις έχθρικων πλοίων.

Η μεταφορά των πολεμοφοδίων και άλλων ύλικών, δια θαλάσσης, έχει άνατεθή εις τó έμπορικόν ναυτικόν και ή υπεράσπισις των μεταφορών εις τó Ιταλικόν πολεμικόν ναυτικόν. Κατά τούς διαρρευσαντας μήνας άρκετά έκατοντάδες ταξιδίων έξετελέσθησαν από τās έμπορικά και τās έντεταλμένα, δια την συνοδείαν αυτών, πολεμικά πλοία. Όταν μετά τó τέλος του πολέμου, γίνει γνωστός ό ακριβής άριθμός των εκτελεσθεισών νηοπομπών, και ή δράσις των πολεμικών τών συνοδευσάντων αυτάς, θα είναι μεγάλη ή έκπληξις από την τεραστίαν προσπάθειαν την καταβληθείσαν από την Ιταλίαν, κατά θάλασσαν, δια να τροφοδοτήση τόν πόλεμον εις την Β. Αφρικήν.

Είναι γνωστόν, ότι εις τόν κατά ξηράν πόλεμον, ένα στρατεύμα, του όποιου αι όδοι άνεφοδιασμού εύρίσκονται υπό τó έχθρικόν πύρ, πρέπει να φροντίση τó ταχύτερον να σχηματίση φράγμα, δια να προφυλαχθή από τās επίθεσεις. Κατά θάλασσαν όμως, και ειδικώς εις την Ιταλικήν Μεσογειακήν ζώνην, δέν ύπάρχει δυνατότης να διέλθουν δι' άλλων όδών. Είναι άνάγκη ν' άκολουθηθουν αι όδοι αι όποια καθωρίσθησαν ακριβώς από την γεωγραφικήν θέσιν. Καθ' έκαστην τίθεται κατά τόν αυτόν ά-

γωνιώδη τρόπον τó πρόβλημα: να εύρίσκονται υπό έλεγχον αι δυνάμεις του αντίπαλου να ληφθουν όλα τās μέσα δια την έγκαIRON άνακάλυψιν των ύποβρυχιών, ή δια ν' άποτραπή ή έκσφενδόνησις τορπιλλών, να είναι εις οίανδήποτε στιγμήν, έτοιμοι δια να εκτελέσουν χειρισμούς και δια να άντιδράσουν, όταν θά παρουσασθ ή άνάγκη, εις τās άεροπορικές επίθεσεις. Όλα δέ αυτά και κατά την νύκτα και κατά την ήμέραν, κατά τās περιόδους της μεγάλης γαλήνης και κατά την διάρκειαν θαλασσοταραχών και καταγίδων. Χιάζεται μεθοδική οργάνωσις και πλήρης έπαρή, μεταξύ των συνοδευόντων πολεμικών και των μεταγωγικών, πράγματα τās όποια δίδουν τούς καρπούς των, όταν εκδηλούται ή επίθεσις και πρό παντός όταν κάποιον έχθρικόν βλήμα πλήξη. Διότι έν καιρώ πολέμου οίονδήποτε σύνολον δράσεων, άκόμη και αι πλέον μεθοδικώς οργανωθείσαι και αι καλλίτερον έπιτυχούσαι, συνεπάγονται άπωλείας και ζημίας. Εις τās περιστάσεις αυτές άστράπτει τó πνεύμα πειθαρχίας και άποφασιστικότητος των άνδρών. Η διάσωσις των ναυαγών, κατά την σκοτεινήν νύκτα, την ταρασσομένην από τόν άνεμον, μεταξύ των έκρήξεων των όβριων, αι όποια εξακολουθούν να πίπτουν εις τās πέριξ του βληθέντος σκάφους, παρουνάξει πάντοτε εύκαιρίας εύγενών θυσιών. Η μαγία μιάς μικρής πολεμικής μονάδος, που έτοιμάζεται να ρυμουλκύση, καθ' έν χρόνον τα κύματα θραύονται επί του καταστρώματος, τó άκίνητοποιηθέν βαρύ σκάφος, άποτελεί μίαν εύγενή έκδήλωσιν ζηλοτύπου προσηλώσεως εις την διαταγήν, να φέρουν εις τόν λιμένα, με οίανδήποτε θυσίαν, τó πολύτιμον φόρτωμα.

Καθ' έν χρόνον τās άπ' εύθείας συνοδευόντα πολεμικά εκτελούν τó καθήκον αυτό της προστασίας και της ένδεχομένης βοήθειας, τās μεγαλύτερα σκάφη, μακρύτερον, πρós τó μέρος της προσελεύσεως του έχθρου, προσπαθών να παρεμποδίσουν τās έπιδρομάς των πλοίων του αντίπαλου. Και αυτά ύπόκεινται εις την δράσιν των ύποβρυχιών και των άεροπλάνων, και συχνά τās άντιτορπιλικά άποσπώνται δια να καταδιώξουν τας χείρας τούς άνακαλυφθέντας, και τās πλοία άρχίζουν τó πύρ των έναντίον των έπιτεθειμένων άεροπλάνων. Επί τού καταστρώματος κατά την διάρκειαν των βραχείων, αλλά σκληρών αυτών πλόων, οι όποιοι έπαναλαμβάνονται διαρκώς, ούδεις άναπαύεται. Ό Κυβερνήτης είναι πάντοτε έτοιμός δια τόν χειρισμόν, οι άξιωματικοί έλέγχουν τās όπλα πυρός και εκσφενδονήσεως, ως και τās όργανα του πλοίου και τās μηχανάς, ούτως ώστε όλα να δύνανται να έχουν την μεγίστην άπόδοσιν.

Οι άνδρες της σκοπιάς έρευνούν διαρκώς τó προσδιορισθέν τμήμα θαλάσσης και ούρανο, οι έντεταλμένοι εις τās όπλα, εις τούς λέρητας, εις τās μηχανάς, ρυθμίζουν όλα επί τη βάσει των άπορόπτων ποικιλιών της ταχύτητος. Καί έν τώ μεταξύ και επί των μεταγωγικών διεξάγεται ό αυτός βίος. Επί μήνας και μήνας τās έπείσδδια αυτά έπαναλαμβάνονται: δια δευτέραν, τετάρτην, δεκάτην φοράν τās ίδια καταδρομικά, τās ίδια Ιταλικά πλοία γραμμής, διασχίζουν τās ύδατα με τās πρώρας πρós τούς λιμένας του νότου, όπου πρέπει να φθάσουν ύποωδήποτε οι άνεφοδιασμοί.

LUIGI CASTAGNA

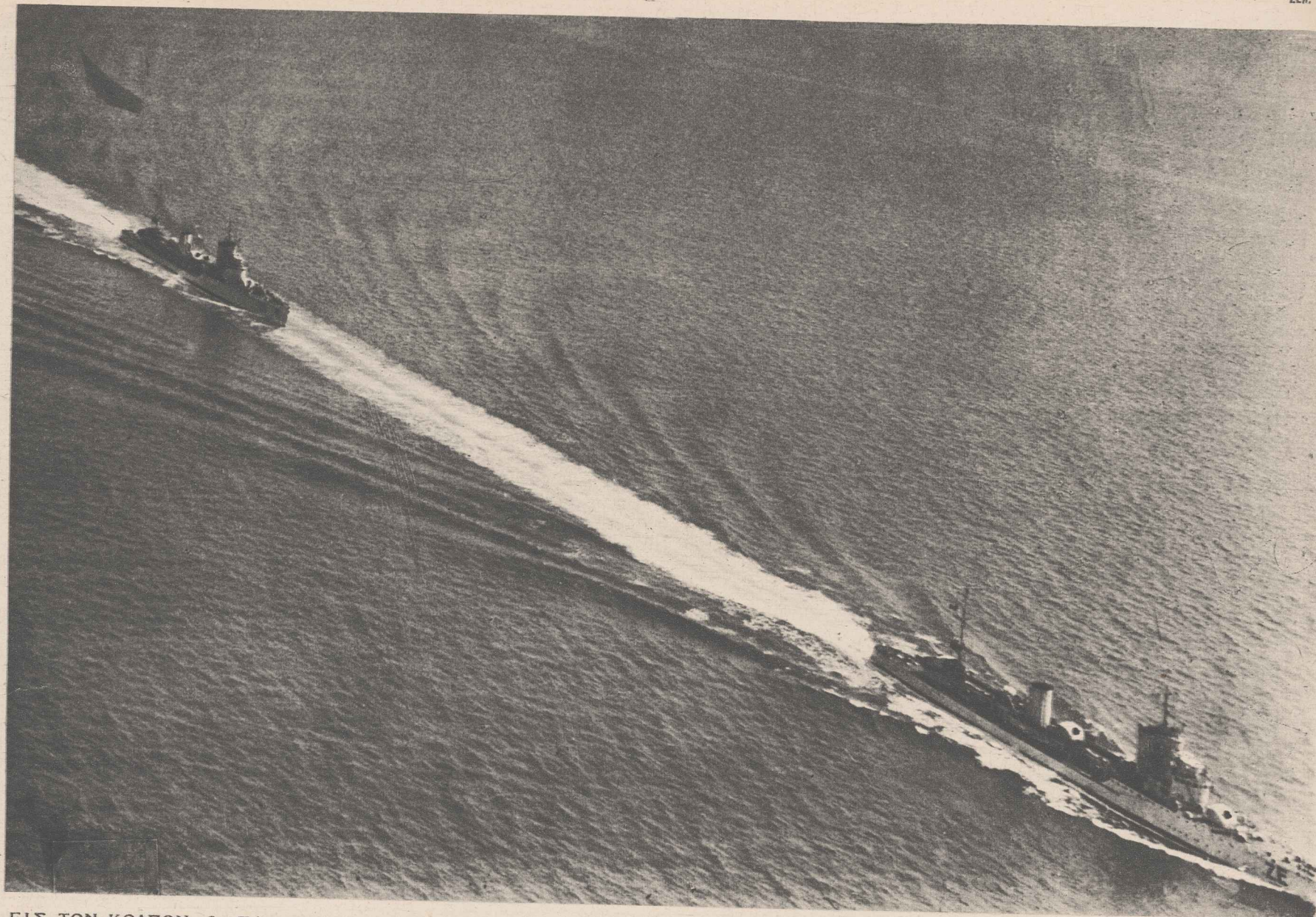
ΕΠΙ ΤΩΝ ΙΤΑΛΙΚΩΝ πολεμικών, κατά την διάρκειαν των συντόμων άλλ' επικινδύνων ταξιδίων, πρós τούς άφρικανικούς λιμένας, ούδεις άναπαύεται. Επί μήνας τās ταξίδια έπαναλαμβάνονται άνευ διακοπής. Τās ίδια άντιτορπιλικά, τās ίδια καταδρομικά, έξετέλεσαν πολλές φορές την διαδρομήν, δια να συνοδεύσουν αι μεταγωγικά και όπλιταγωγά.

ΜΙΑ ΤΟΡΠΙΛΛΗ έξεσφενδονίσθη από Ιταλικόν τορπιλικόν, τó όποιον ώρμησεν έναντίον ενός έχθρικού σχηματισμού καταδρομικών. Μόνον μετά τó πέρας του πολέμου θα γίνουν γνωστά τās ήρωικά αυτά καταρθώματα.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

(«Τεμπο» στοc π. 19)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΛΠΟΝ της Σύρτης, οι ελαφροί ιταλικοί σχηματισμοί διασχίζουν τὰ ὕδατα διὰ ν' ἀνακαλύψουν καὶ νὰ καταστρέψουν ἕνα ἀγγλικὸν ὑποβρύχιον, ἡ παρουσία τοῦ ὁποῦ ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὰ ὑδρόφωνα. Ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς προσεβλήθη μὲ βόμβας βυθοῦ. Μόλις ἀναδυθῇ, θὰ καταποντισθῇ.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ τοῦ πολέμου, πλέον τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου τόνων ἐμπορευμάτων, μετεφέρθησαν ἐκ τῆς μητροπόλεως εἰς τὴν Λιβύην παρὰ τὰς ἐνέδρας τὰς ὁποίας ἐνέσπειρεν ὁ ἐχθρὸς κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς. Χάρης εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ναυτικοῦ μας τὸ θαῦμα ἐπαναλαμβάνεται.

ΠΡΟΣ ΝΟΤΟΝ της Μάλτας, ἐν ἰταλικὸν εὐδρομον, ἀνοίγει πῦρ ἐναντίον ἐχθρικοῦ πολεμικοῦ καὶ τὸ πλῆττει μὲ μίαν ὀβίδα τῶν 203. Εἰς δέκα χιλιόμετρον ἀπόστασιν, ἀπὸ τῶν πολεμικῶν, ἡ Ἰταλικὴ νηιοπομπὴ δύναται νὰ διέλθῃ ἀκινδύνως, διὰ ν' ἀνεφοδιάσῃ τὸν μαχόμενον στρατόν.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΙΔΕΙΣ
ΦΑΝΤΑΣΙΑΙ. ΑΜΕΡΙ-
ΚΑΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΙ-
ΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΕΙΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ.
ΠΥΡΙΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ...

Οἱ διάφοροι λόγοι, ἐπὶ τῶν στρατηγικῶν τῶν ὠκεανῶν, τῶν ἡπείρων καὶ τῆς οἰδῆς, ἴσως καὶ τῶν πλανητῶν, ἀρχίζουν νὰ κατανοῦν βαρετοί. Οἱ ἀγγλοσάξωνες ὅμως, δὲν φαίνεται νὰ ἐκτρέψαν, ἀπ' ἐναντίας. Κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ ἐξουδετερώσουν τὰς μεγάλας τῶν ἡττας εἰς τὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴν, μὲ στρατηγικὰ σχέδια. Πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι ἀνάμικτα, μὲ ἀγωνιστικὰ καὶ περιπετειώδη φαντασίαν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ καταστρώ- νονται τὰ σχέδια.

Διὰ τοὺς ἀγγλοσάξωνας εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι εἰς τὸ τέλος ἡ Ἰαπωνία θὰ νικηθῇ ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη ἐπίθεσιν, ποὺ θὰ ἐνεργηθῇ ταυτοχρόνως ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν, ἀπὸ τὰς Χαβαί, ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Ἡ ἐπίθεσις θὰ εὐνοηθῇ ἀπὸ τοὺς πλέον συνήθεις καὶ ἀηδιστικούς λόγους περὶ «εὐνοϊκῶν συνθηκῶν», διὰ τοὺς συμμάχους. Ἡ διαρκὴς ἐπέκτασις τοῦ ἰαπωνικοῦ μετώπου, ὁ ταχὺς ἐξοπλισμὸς τῶν Ἰνδιῶν, ἡ συγκρέντρωσις τῶν κινεζικῶν δυνάμεων, ἡ αὐξανόμενη ποιότης (;) τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου τοῦ Εἰρηνικοῦ, καὶ τέλος ἡ ἐνίσχυσις τῆς πολεμικῆς δυνάμεως τῆς Αὐστραλίας.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, θὰ ἦτο ἐνδιαφέρον νὰ διαβάσωμεν τὰς μυστικὰς σκέψεις, ποὺ ἀσφαλῶς ἀνησυχοῦν τοὺς Ἀγγλους. Διότι οὐσιαστικῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «ταχὺν ἐξοπλισμὸν τῶν Ἰνδιῶν» (ποῖος θὰ τὸν κάμῃ;), οἱ Ἀγγλοι ἀπουσιάζουν ἢ σχεδόν, ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν αὐτῆν τῶν σχεδίων τῆς Ἀσίας. Τὰ πράγματα θὰ ἐξελιχθοῦν ὅπως θέλουν, εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι οἱ Ἀγγλοι, εἰς τὴν πράγματικότητά εἶναι ἔξω τοῦ εἰρηνικοῦ καὶ ἐν μέρει καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ. Γίνονται σχέδια, συνδυασμοί, θεωρίαι, ἐλπίδες, χωρὶς αὐτοὺς, καὶ αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀρέσει πολὺ εἰς τὸ Λονδίον.

Ὁ Μάκ Ἀρθουρ, Ἀμερικανός, προεδρεύει, εἰς Αὐστραλίαν, τὸ «πολεμικὸν συμβούλιον τῶν συμμάχων». Αὐτὸ ὅμως ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν στρατηγὸν Μπρέτ, ἀρχηγὸν τῶν ἐναερίων δυνάμεων, ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν ναύαρχον Λήχη, καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῶν αὐστραλιανῶν ὑπηρεσιῶν. Οὔτε λόγον διὰ Βρεττανούς. Ὁ «ἡμερήσιος τηλέγραφος» ἄλλως τε ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἀνταπόκρισιν ἐκ Μελβούρνης, κατὰ τὴν ὁποίαν «πολὺ πιθανὸν αἱ ὕψηλα θέσεις, θὰ πρέπει νὰ παραχωρηθοῦν, ἀπὸ τοὺς Αὐστραλοῦς, εἰς τοὺς νεοαφικθέντας Ἀμερικανούς». Μόνον στρατιωτικὰ θέσεις; Μεγάλην πικρίαν προξενεῖ εἰς τὸ Λονδίον, ὅπως καὶ μεταξὺ τῶν Αὐστραλῶν, τῶν μαχομένων διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἐπὶ ξένης γῆς, αἱ εἰδήσεις, αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν προτίμησιν (ἀναποφρευτὸν, πρέπει ὅμως νὰ ἐλθωμεν μέχρι τίνος συμείου) τῶν Αὐστραλῶν τοῦ ὠραίου φύλου, πρὸς

τοὺς ρωμαλαίους Ἀμερικανούς, ποὺ ἐφθασαν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀκτὴν τοῦ Εἰρηνικοῦ, «διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Αὐστραλίας».

Ἐδαφικὴ ἢ δημογραφικὴ; Εἰς τὸ Λονδίον λέγονται (εἰς χαμηλὸν τόνον) πύρινοι λέξεις.

ΤΟ "ΟΧΙ," ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΩΝ
ΙΝΔΙΩΝ ΕΥΧΟΜΕΘΑ ΝΑ
ΧΡΗΣΙΜΕΥΣΗ ΩΣ ΜΑ-
ΘΗΜΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΕΠΙΖΗΣΑΝΤΑΣ ΔΟΥ-
ΦΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Ἡ χρεωκοπία τῆς ὑπὸ τὸν Κρίπς ἀποστολῆς εἰς τὰς Ἰνδίας, περισσώτερον ἀπὸ πολιτικὸν γεγονός εἶναι μία ἐπίσημος καταδικαστικὴ πράξις εἰς τὸ ἠθικὸν πεδίον. Πέραν τῶν πολεμικῶν ἐνδεχομένων, ἡ πράξις αὕτη θέτει εἰς ὁμὴν προδηλόγητα τὴν βασικὴν ἀντίδρασιν, τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ παραδόξου, ποὺ ὅπως σκουλήκι ἐν τῷ μύλῳ, τρώγει τὴν καρδίαν τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ ὁποία παρ' ὅλον ὅτι εἶναι κήρυξ ἐνὸς φιλελευθέρου καὶ δημοκρατικοῦ ἰδεώδους, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐπιβάλλεται διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἐπὶ τῶν ὑποδούλων λαῶν, τοὺς ὁποίους ἀντιθέτως καὶ λογικῶς θὰ ἔδει νὰ χειραφετίσῃ. Ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ τέχνη τῶν λεπτῶν ὄρων, ἕνα παίγνιον πολυπλοκὸν καὶ δύσκολον, ἐφήμερον καὶ κινητὸν μὲ τὴν ἀστάθειαν τὴν χαρακτηρίζουσιν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Ὑπάρχουν ὅμως στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας, ὅλαι αἱ συνταγαί, αἱ ἀλχημείαι, τὰ πλέον ἀκατάληπτα διαλεκτικὰ παίγνια πίπτουν ἐνώπιον ἀπλῶν καὶ βασικῶν ἐρωτήσεων. Ἡ πολιτικὴ, παριστανόμενη ἀπὸ ἐνίους ὡς ἕνας τερατώδης ὀκτάπους, μὲ ἑκατὸν πλάκους, πίπτει ἀκίνητος ὑπερβληθεῖσα ἀπὸ ἰσχυρὰν καὶ ἐπιβλητικὴν ἀπλο-

ποίησιν. Αὐταὶ εἶναι στιγμαὶ ἄρκετὰ σπάνια, ὑπάρχουν ὅμως. Διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἐφθασε μίᾳ παρομοίᾳ στιγμῇ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Κρίπς, ὁ ὁποῖος προεκάλεσε ἀναποφύκτως, αὐτὴν βασικὴν ἐρώτησιν εἰς τὴν καρδίαν ὄλων τῶν ἀπλῶν καὶ τιμῶν ἀνθρώπων: διατί ἡ φιλελευθέρᾳ Ἀγγλίᾳ δὲν παρεχώρη τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς Ἰνδίας;

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας δυνάμεις τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς, ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία καὶ ἡ διατήρησις ἐνὸς δικτύου συνυφασμένων συμφερόντων. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι οἱ Ἀγγλοι ἐπὶ αἰῶνας ἔσχον τὴν ἰδιαιτέραν ἰδιοφυίαν νὰ οἰκειοποιθοῦν, πλέον τοῦ ἡμῶς τοῦ κόσμου, χάρις εἰς μίαν ἄλυσον πελατείας, ἡ ὁποία ἀπετέλει τὸ ἰσχυρώτερον στήριγμα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἰκοδομήματος. Φυσικὰ ἀπαιτοῦντο θαύματα ἰσορροπίας, σοφὴ δόσις συνταγῶν καὶ ὀρων διὰ ν' ἀποφευχθοῦν βλάβαι καὶ ἐμπλοκαὶ εἰς τὸ λεπτὸν αὐτοκρατορικὸν χρονομέτρον. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ Ἀγγλοι τὰ ἐπέτελεσαν αὐτὰ τὰ θαύματα. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ συνεχισθῇ μία ζωὴ βασιζομένη ἐπὶ θαυμάτων.

Ὁ βασικὸς ὕλισμός τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς ἀντιλήψεως, ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ καλέσῃ πρὸς στήριγμα ἕνα δόγμα, μίαν ἰδέαν, ἕνα κανόνα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Ἀγγλοι, ἀπὸ δημιουργοὶ μιᾶς αὐτοκρατορίας, ἔγιναν δωρηταὶ ἐλευθεριῶν εἰς τοὺς ὑποδουλωμένους λαοὺς. «Τμηματικὴ πρόδοσις», εἶπαν, «εἰρηνικὴ καὶ κανονικὴ ἐξέλιξις». «Ἄν ὁ Καναδάς, ἡ Αὐστραλία, ἡ Νότιος Ἀφρική ἔγιναν κτήσεις: ἦτο τρέχουσα ἐξέλιξις. Αἱ Ἰνδία ὅμως; Διατί αἱ Ἰνδία δὲν ἔλαβαν τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς κτήσεως καὶ ἔμειναν ἀποικία; Καὶ διατί, ὅταν τέλος ἡ Μεγάλη Βρετανία, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ τὴν παρεχόμενη αὐτῇ, ὑπὸ τὴν ἀγωνιώδη ἐπιταγὴν τῶν πολεμικῶν προβλημάτων, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Κρίπς, αἱ Ἰνδία ἀπήντησαν: «Ὁχι»;

Κατὰ τι ἐχάλασε εἰς τὸν λεπτὸν μηχανισμόν τῆς «Αὐτοκρατορικῆς βρεττανικῆς ἐξελίξεως». Ἕνας κόκ-

κος ἄμμου ἐσταμάτησε τὸν πολὺπλοκὸν καὶ τερατώδη μηχανισμόν. Εἰς τὴν πραγματικότητά, οἱ Ἀγγλοι, οἱ οἱ ὁποῖοι ὡς πρώτης τάξεως «ἐμποροῖ-πολιτικοί» εἶχον κατορθώσῃ νὰ καρπωθοῦν μεγάλα ὀφέλη, ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῶν «παραχώρησεων» πρὸς τὰς Κτήσεις (κατοικοιμένους ἄλλως τε κατὰ πλειονότητα ἀπὸ ἀγγλοσάξωνας) εἰς τὸ τέλος ἔπessan θύματα τοῦ πολυπλόκου παίγνιδιου τῶν. Ὁμοιάζουν πρὸς τὸν ἐφευρέτην τοῦ μηχανήματος τὸ ὁποῖον φονεῖ τὸν δημιουργόν του. Ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ πεδίου οἱ Ἀγγλοι δὲν ἔχουν τίποτα ν' ἀπαντήσουν εἰς τὴν αὐστηράν ἀπλότητα τῶν ἰνδικῶν ἐρωτήσεων. Δύναται ν' ἀπαντήσουν μὲ συστάσεις, ἡ πραγματικότης ὅμως παραμένει οἷα ἦτο, μία πραγματικότης ἡ ὁποία ἐκφραζομένη μὲ ὁμὴν ἐλικρινέαν ἀντηχεῖ ὡς ἐξῆς: Αἱ Ἰνδία ἦσαν καὶ παραμένουν ἡ καρδιά τῆς Αὐτοκρατορίας. Δυνατὸν νὰ γίνῃ κάποια περιφερειακὴ ἐκχώρησις, αἱ Ἰνδία ὅμως ὄχι. Αἱ Ἰνδία, μονοπωλεῖται, ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους, ἀποτελοῦν ἕνα πολὺ μέγαλον θησαυρὸν διὰ νὰ θυσιασθῇ εἰς τὸν νόμον τῆς λογικῆς. Διὰ τὰς Ἰνδίας οἱ Ἀγγλοι δὲν εἶναι συνετεῖς.

Καὶ εἶναι ἔτοιμοι, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ τὰς κατέχουν εἰς οἷανδήποτε στροφὴν, ἐνθυμούμενοι τὴν περιφημίαν φράσιν ὅτι οἱ «Παρίσιοι ἀεζίζουν μίαν λειτουργίαν». Καὶ εἰς ποῖας λειτουργίας δὲν θὰ ὑπεβάλλοντο οἱ Ἀγγλοι διὰ νὰ μὴ χάσουν τὰς πλουσίας Ἰνδίας.

Τὶ μαθήματα δι' ὄλους τοὺς λαοὺς ἐδικῶς ὅμως δι' ἐκείνους ποὺ ὑπῆρξαν ἢ εἶναι ἀκόμη πελάται τῆς Μετῆς Βρετανίας. Αἱ Ἰνδία δὲν πιστεύουν εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν. Ἄν ἐπίστευαν διατί δὲν θὰ ἐδέχοντο τὰς ὑποσχέσεις τῆς; Ἀλλὰς τε εἰς τὸ ταξίδιον τοῦ Κρίπς εἰς Νέον Δέλχη, ὑπῆρχε ἕνα ἀρχικὸν σφάλμα, τὸ σφάλμα τῶν κυριάρχων, οἱ ὁποῖοι σπεύδον πρὸς τοὺς κυριαρχουμένους ὑπὸ τὸ κέντροισμα, τῆς πάντοτε μεγαλυτέρας ἀπειλῆς, καὶ κἀμῶν εἰς αὐτοὺς πολλὰς ὑποσχέσεις. Ἀδεξιότητες τοῦ προπετοῦς, ὁ ὁποῖος εὐρισκόμενος ἐνώπιον ἰσχυρωτέρου του, ἀποτείνεται πρὸς τὸν καταδυναστευόμενον τῆς χθὲς καὶ τοῦ λέγει: Βοήθησέ με. Ἦτο φυσικὸν ὅτι αἱ Ἰνδία θὰ ἐδυσπιστοῦν. Ἦτο φυσικὸν, ὅτι αἱ Ἰνδία κἀμῶν μίαν τελευταίαν ἀνάλυσιν, θὰ ἠρνούντο. Ἡ Ἀγγλία ὑπέσχετο πολλὰ καὶ πολὺ ὀλγα. Τὸ παίγνιδιον τῶν λεπτῶν συνδυασμῶν δὲν ἀπέδωσε καὶ ἡ Μεγάλη Βρετανία τέλος ἐδέχθη νὰ δεῖξῃ τὸ ἀληθινὸν καὶ μοιραῖον πρόσωπον τῆς. Τὴ συσπασμένη ἐκφράσις θὰ εἴναι ἡ τῆς Ἀγγλίας μετὰ τὴν ἀρνήσιν τῶν Ἰνδιῶν. Ὅπως τῆς πολὺ πονηρᾶς ἀλώπεκος εἰς τὴν παγίδα. Ἦτο ἐδύκολον νὰ παρουσιασθῇ κάποτε ἡ κυριαρχία τῶν Ἰνδιῶν μὲ τὴν αἰώνιον καὶ ἐκμεταλλευτικὴν ἐκκλινὴν θέσιν, ὡς εἰς συνδυασμὸς συμφερόντων πρὸς ἀμοιβαῖον ὄφελος. Τώρα διαφεύδουν αἱ Ἰνδία, εἶναι αἱ Ἰνδία αἱ λέγουσαι ὄχι, αἱ Ἰνδία θέτουν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἐρωτήματα ἀκέραια, ἀπλά, ἐναντὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔμειναν εἰς τοὺς Ἀγγλους, παρὰ νὰ ἀπισθοχωρήσουν μὲ τὸ πρόσωπον σκληρόν, τὸ πραγματικὸν τῶν πρόσωπων τῆς ἀπειλῆς. Ὅλα μένουσιν ὅπως καὶ πρὶν: αὐτὰ εἶπεν ὁ Κρίπς δεγόμενος τὸ σκληρὸν κτύπημα. Ὅπως καὶ πρὶν; Καὶ ἔως πότε;

Αἱ ὀρεῖαι νόται τῶν πολυπλόκων σκωτικῶν μουσικῶν ἀντηχοῦν εἰς μίαν ὁδὸν τοῦ Λονδίνου. Ἐκλεκτὰ στρατεύματα ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς ἐκκεντρικὰς στολαί, σύμφωνα, συγκρινόμενα ὅμως μὲ τὰς συγχρόνους στολάς προξενοῦν κάποια εὐθυμία.

Η ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑ δέν απέθανεν εις τὸ λεγόμενον νέον γαλλικὸν κράτος. Εἰς τὴν κομψὴν λέσχην τοῦ Βισού, κάμνουν ὅτι εἶναι δυνατόν διὰ νὰ λησμονηθῇ ὁ σωρὸς τῶν θλίψεων, τῶν συσσωρευθέντων ἐπὶ τὸσων ἑκατομμυρίων Γάλλων. Ὁ ἐγώτισμός καὶ ἡ ἀχαλίνωτος ἐπιθυμία τῶν πλουσίων, τῶν κυρίων

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ VICHY

Αἱ ἐπιθέσεις τῆς R.A.F. ἐπὶ τῶν Παρισίων, αἱ ἀγγλοσαξωνικαὶ ἐπιδρομαὶ ἐναντίον τῶν κτήσεων τῆς Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας, εἶναι σχεδὸν αἱ μόναι εἰδήσεις αἱ ἀπασχολοῦσαι τὰς ἐφημερίδας σχετικῶς μετὰ τὴν Γαλλίαν. Οἱ Ἀγγλοὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἐνοχοποιηθοῦν διὰ μαύρας ἀδικίας ἐναντίον τῶν πρώην συμμάχων των, ἀλλὰ χωρὶς ἀμφιβολίαν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δοξάζωνται δι' αὐτό: ὅτι εἶναι δηλαδὴ οἱ μοναδικοὶ οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν, μετὰ σκληρὰ ἀλλ' ἀποτελεσματικὰ συστήματα, νὰ δημιουργοῦν διαφῆμιαν γύρω των. Καὶ ἐκπλήσσει ἀληθῶς τὸ γεγονός ὅτι ἐλησμονηθῇ ἡ Γαλλία, ἐκπλήσσει ἡ ἀπόστασις ἡ ὁποία πρέπει νὰ διανοηθῇ διὰ νὰ ἐπανευρεθῇ τὸ ἔθνος αὐτό, διὰ τὸ ὁποῖον ἀκόμη πρὸ ὀλίγου καιροῦ, αἱ ἐφημερίδες ἠσυχολοῦντο μετὰ μεγάλους διστηλοὺς τίτλους, ὡς δευτερεῖον, ὅταν ὅλοι εἶχαν συνηθεῖσιν νὰ τὸ θεωροῦν ὡς πρωταγωνιστὴν.

Ὁ πόλεμος διήλθεν ἐπὶ τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ἀφήκεν ὀπίσω. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναγινώσκειται κάποιον ἀνακοινωθέν, τὸ κείμενον ἐνὸς τηλεγραφήματος, καὶ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ νομισθῇ ὅτι αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν ἀκόμη κάποιαν ἀξίαν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν μεγάλων γεγονότων. Ἀντιθέτως ὅμως δέν πρέπει νὰ νομισθῇ οὔτε καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐρμηνευθοῦν ὡς σύμπτωμα ἐπαναλήψεως, ὡς ἡ πρώτη λέξις τοῦ ἀναστηθέντος νεκροῦ. Ὑπάρχει ὁ Στρατάρχης Πεταίν, ὑπάρχει ὁ Ντε Γκώλ, ὅχι μίαν ἀλλὰ δύο Κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν νὰ κάμουν μίαν γαλλικὴν πολιτικὴν: δέν εἶναι ὅμως παραδοξολογία νὰ υποστηριχθῇ ὅτι ὁπισθεν ἀμ-

φοτέρων ὑπάρχει τὸ κενόν: λείπει ἡ Γαλλία.

Ὅταν τὴν ἐπομένῃ τῆς καταστροφῆς, οἱ ἄνδρες τοῦ Βισού, ἐφόρτωσαν ἐπὶ τῶν ὤμων των τὸ βαρὺ φορτίον τῆς Κυβερνήσεως, ἡ διαγωγή των δέν ἦτο δυνατόν νὰ θεωρηθῇ παρὰ ὡς θερραλέα, καὶ χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν ἦτο θερραλέα. Ἀν ὅμως σκεφθῶμεν ἐπ' αὐτῶν τῶν γεγονότων μετὰ δύο σχεδὸν ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς, βλέπομεν ὅτι φωτίζονται μετὰ ἑνὰ φῶς ὀλίγον διάφορον. Εἰς τοὺς πολιτικούς ἄνδρας τῆς Γαλλίας, ἡ καταστροφή εἶχε φανῇ ὡς τὸ τοπικὸν κέντρον ὧν τῶν γεγονότων, τὸ ἔκκρον ἄτων τῆς παραβολῆς, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁποίας, θὰ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ μίαν ταχεῖα μετάβασις πρὸς τὴν ὁμαλότητα. Ἡ ἀπόπειρα μεταστροφῆς, ἡ ἰσχύς τῆς χειρὸς πρὸς τοὺς νικητὰς, αἱ ἐπιτυχίαι τῶν ὁποίων προεκάλουν ζάλην, ἀλλ' ἐπίσης καὶ θουμασμόν, ἀπετέλουν τὸν εὐκολώτερον δρόμον δι' αὐτοὺς. Εἰς αὐτὴν τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν, ὁ Λαβάλ κατόρθωσε νὰ ὑπερισχύσῃ καὶ νὰ πείσῃ τὸν στρατάρχην Πεταίν νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν. Κατὰ βάθος καὶ αὐτὸς ἦτο ἕνας ὑπολογισμὸς, εἶχε ὅμως τὸ ἐλάττωμα ὅτι ἦτο λανθασμένος. Ὁ πόλεμος ἐπροχώρει εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὁ πόλεμος τῆς Γαλλίας ἐφαίνετο πάντοτε πλέον ἀπομακρυσμένος, ὡς μίαν μάχην ἐν προοπτικῇ, μίαν θέαν στρατῶν ἐν φυγῇ ἐντὸς τοῦ κοινοῦ τοῦ Ἰουνίου. Ἐνὰ ἐπεισόδιον, ἕνα μεγαλειώδες ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπιφραγίσιν καὶ ἀνακεφαλαιώσιν τὴν εὐρωπαϊκὴν καὶ ἐθνικιστικὴν βᾶσιν τῆς συρράξεως, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἤρχιζε ἄλλος οὐρανός, εὐρύτερος καὶ παγκόσμιος. Αἱ ἐβδομάδες

ὑπευθύνων τῆς καταστροφῆς, διὰ τὰς διασκεδάσεις, παραμένουν ἀναλλοίωτοι.

καὶ οἱ μῆνες παρήρχοντο, καὶ κανεὶς δέν ἐσκέπτετο πλέον εἰς τὰς μάχας τῆς Φλάνδρας καὶ τῆς Σώμ, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν ἔμενε μόνον τὸ φορτίον, πάντοτε βαρύτερον, τῆς ἡττῆς μ' ἕνα σωρὸν, πάντοτε δευτέρων προβλημάτων. Ἡ διηρημένη χώρα συνήντα τεραστίως δυσχερεῖς, ἡ ζωὴ κατήντησε πρὸ παντὸς ἐπιζημία, ἡ στάσις ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἔλαβαν, ἐπὶ τῇ προβλέψει ὀρισμένων γεγονότων, ἐφάνετο, διαρκῶς περισσότερο μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, τὴν προσωρινὴν τῆς βλάβης, τὸ διφορούμενον μῆας πολιτικῆς, εἶτε ἐναντι τῶν νικητῶν, εἶτε ἐναντι τῶν πρώην φίλων των, ἀμφιβόλου, ἀλλ' ὅχι ἐπαρκῶς ασφαλέως, διὰ νὰ παρασύρῃ ὑποβρυχίως τὸν γαλλικὸν λαὸν εἰς συνηνοχίαν, διὰ μίαν πολιτικὴν, αἱ διακυμάνσεις τῆς ὁποίας, δέν δύνανται νὰ κριθοῦν ἂν ἐπεβάλλοντο ἐκ τῶν ἑξῶς ἢ ἂν εἰσέρχοντο εἰς τὸ πλαίσιον σχεδίου προσαρμογῆς πρὸς τὰ γεγονότα.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς εἶναι ἀρκετὰ νοητὸν τὸ ὅτι οἱ Γάλλοι, εἰς τὸ τέλος ἦσαν τελείως παραπλανημένοι, διὰ νὰ ἐγκαταλείψουν ὅπως οἱ ποντικοὶ τὸ πλοῖον κατὰ τὸ ναυάγιον, εἶτε τὴν λέμβον τοῦ Βισού, εἶτε τὴν τοῦ σχισματικοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ Πεταίν φυσικὰ ἀγωνίζεται ἐναντίον τῆς ἀθρόας αὐτῆς λιποταξίας, ἐναντίον τῶν διαδεδομένων αὐτῶν σημείων ἀδιαφορίας καὶ καμᾶτου, μετὰ ὅμως τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν ἄνευ αἰχμῆς. Ἡ μορφή τοῦ στρατάρχου Πεταίν ἐμπνέει ἀσφαλῶς σεβασμόν, καὶ ἴσως περισσότερο εἰς τοὺς ἐχθρούς τῆς χώρας του παρὰ εἰς τοὺς Γάλλους. Ἡ ἑλλειψὶς τοῦ ὅμως κλίσεως, διὰ νὰ παῖξῃ τὸν ρόλον τοῦ ἐπαναστάτου εἶναι πολὺ φανερά. Ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Γάλλους μετὰ

Ἡ ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΒΕΝΖΙΝΗΣ, προκληθεῖσα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν πολλῶν δεξαμενῶν καυσίμου ὕλης, χειροτερεῖ διαρκῶς περισσότερο ἐκ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἀγγλία παρεμποδίζει τὸν ἀνεφοδιασμόν τῆς πρώην συμμάχου τῆς, ὑπεχρέωσε τὰς ἀρχὰς νὰ ὑποβάλλουν εἰς αὐστηρὸν ἔλεγχον ὅλα τὰ κυκλοφοροῦντα ὀχήματα.

ΔΕΝ ΛΕΙΠΟΥΝ οἱ μὴ ἔχοντες ἀσχολίαν καὶ οἱ μὴ γνωρίζοντες πῶς νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸν των εἰς τὴν νέαν γαλλικὴν πρωτεύουσιν. Ἀξιωματικοί, πολιτικοὶ ἄνδρες, ἔμποροι καὶ διάφοροι ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς καὶ πολλοὶ ἀργόσχολοι, συγκεντρώνονται εἰς τοὺς δημοσίους κήπους καὶ ἀρχίζουν ἀτελείωτους συζητήσεις.

Εἰς τοὺς ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ κήπους ὀρισμένων πόλεων τῆς μὴ κατεχομένης Γαλλίας, δέν εἶναι σπάνιον τὸ βραδυλὸν αὐτὸ θέαμα. Ἀτομα εὐπορα κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ τώρα ἀστεγα, προσπαθοῦν νὰ κατασκευάσουν ἕνα καταφύγιον εἰς τὸ ὑπαιθρον, μετὰ τὰ ὑπόλοιπα τῆς κατοικίας των. Τὸ κράτος εἶναι ἀνίσχυρον νὰ ἔλθῃ ἀργόν.

Ξεις ίσως ρεαλιστικές, όχι όμως και πειστικές: «Η επανάσταση απαιτεί από όλους, ελλείψει ένθουςιασμού, τόν όποιον αι περιστάσεις δέν εύνο- ούν, μίαν ειλικρινή συγκράτνευσιν του πνεύματος και την μελετημένη πα- ραδοχήν της θυσίας», θά ήτο ως νά έλεγεν: «τό Ιατρικόν αυτό είναι άη- δές, πρέπει όμως νά τό πίνωμεν». Αι επανάστασεις όμως, δέν γίνονται χω- ρίς μίαν μειονότητα ένθουσιώδη και άποφασισμένην, και μάς έρχεται νά έρωτήσωμεν τόν Πεταίν αν δέν θά ήτο καλλίτερον νά μὴν είχε αναλά- βη τό ρόλον του επαναστάτου, και νά περιορίζετο αντίθέτως εις τόν ρό- λον του φύλακος τών έρειπίων της τρίτης Δημοκρατίας.

Τό κύμα τών βιασμένων μεταρρυθ- μίσεων, ακόμη και εις τούς οφθαλμούς αὐτῶν τῶν Γάλλων, φαίνεται ως και- ροσκοπία. Τό νέον Σύνταγμα, τό έ- ξερχόμενον τμηματικῶς, ὁ νόμος της 2ης 'Οκτωβρίου 1941, ἐπὶ τῶν συν- τεχνιῶν, έχουν τήν τοπικήν μορφήν του συμβιβασμοῦ, βασιζομένου ἐπὶ πει- σματώδους τοπικισμοῦ, μεταξύ ενός πολὺ μακρυνοῦ Ιστορικοῦ παρελθόν- τος (ὑπονοοῦμεν τήν Τρίτην Τάξιν) καὶ ενός παρόντος, μέχρι της χθές πολε- μηθέντος. Τό κοινόν, σκεπτικόν καὶ άρ- κετά καλά πληροφορημένον, άπογοη- τεύεται ἀπὸ τούς κήρυκας αὐτούς, οἱ ὅποιοι θά ήθελαν νά ὁμιλήσουν περὶ συντεχνιῶν, εργατικῶν ὁργανώσεων, κ.λ.π. ὡς περὶ γαλλικῶν νεωτερισμῶν.

Ἀκόμη καὶ ἡ δίκη της Ριόν, τό κάτω κάτω, δέν εἶναι παρά μία με- γάλη παρέκβασις διὰ νά ἀνακληθῇ ἡ προσοχή του λαοῦ καὶ ἐξέλθουν ἀπὸ τήν ἀπάθειαν. Καὶ ἐδῶ όμως έ- πίσης ἡ αντίφασις εἶναι προφανής, δι' αὐτούς τούς Γάλλους. Καὶ πράγματι δέν εἶναι δυνατόν νά κηρύσσεται ἡ επανάστασις καὶ νά τίθονται ὑπὸ κατηγορίαν οἱ Μπελούμι, Νταλαντιέ καὶ συντροφία, ἐπειδὴ δέν ἐνίκησαν τόν πόλεμον, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς σκο- πόν τήν καταστροφὴν τῶν επαναστα- τικῶν ἀρχῶν. Ἐξ ἄλλου δέ, γεννᾶ- ται καὶ ἡ ἀμφιβολία ἂν μερικοὶ ἀπὸ τούς κατηγορούς, ἂν ὅχι ὁ Πεταίν, ταύλαχιστον ὁ Νταρλάν, λόγω του ρόλου του κατὰ τό παρελθόν, δέν θά ήτο δυνατόν νά εὕρῃ θέσιν ἐπὶ τῶν ἐδῶλων τῶν κατηγορουμένων.

Εἰς τήν γενικήν αὐτὴν κατάστασιν χρωεκοπίας τῶν κυβερνώντων καὶ μαρασμοῦ τῶν κυβερνωμένων, εἶναι πράγματι ἐκπληκτικόν νά διαβάζω- μεν ὠρισμένες γαλλικὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι ὁμιλοῦν περὶ γαλλικῆς εὐ- ρωπαϊκῆς πολιτικῆς: Ἰσως νά πρό- κειται περὶ ἀποπειρῶν ἐσωτερικῆς προπαγάνδας, αἱ ὁποῖαι ὅμως παρου- σιάζουν τόν κίνδυνον νά γελοιοποιή- σουν τήν ἀνεπανόρθωτον τραγωδίαν ενός λαοῦ. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις παραμένει αἰχμάλωτος της Ιστορικῆς στιγμῆς κατὰ τήν ὁποίαν ἐδημιουρ- γήθη, καὶ ὅσον παρατείνεται ὁ πό- λεμος τόσο ὁ σκοπὸς διὰ τόν ὁποῖ- ον ἐδημιουργήθη ἐκφεύγει: Εἶχε γεν- νηθῇ διὰ νά κάμῃ τήν εἰρήνην, ἡ βρα- δύτης τήν ἠνάγκασε νά παίξῃ ἐπα- ναστατικόν ρόλον, ὁ ὁποῖος μακρὰν ἀπὸ του νά τονῶν τόν λαόν, δημι- ουρεῖ εἰς αὐτόν διαταραχάς.

ΠΟΛΛΑΣ ΦΟΡΑΣ ὁ στρατάρχης Πεταίν, ἀπηύθυνε πρὸς τούς Γάλλους παθητικὰς ἐκκλήσεις διὰ τοῦ ραδιο- φώνου, διὰ νά ζητήσῃ, τό ἐλάχιστον της πνευματικῆς πειθαρχίας καὶ ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης. Ἐλάχιστοι ὅμως ἀκούουν τὰς ἀπηλπισμένες ἐκκλήσεις του, αἱ ὁποῖαι, ἡ μία κατόπιν της ἄλλης, πίπτουν εἰς τό κενόν, ὡς νά μὴ ἐγένοντο.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ Φραγκίσκος Νταρλάν, δεξιὸς βραχίον του στρατάρχου. Ἡ πρόσφατος αὐτὴ φωτογραφία μᾶς τὸν παρουσιάζει εἰς τό γραφεῖον του, εἰς τήν ἔδραν της Κυβερνήσεως εἰς τό Βισύ. Ὁ ναύαρχος Νταρλάν, ὁ ὁ- ποῖος ήτο ὁ ἀρχηγὸς του στόλου κατὰ τὰ γυμνάσια, ἔχει φήμην ὅτι εἶναι ἀπροκαλύπτως ἀντίθετος τῶν Ἀγγλων.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΛΑΒΑΛ, ήτο μετὰ τὸν Πεταίν, ἡ πλέον ἐξέχουσα προσωπι- κότης της Κυβερνήσεως τοῦ Βισύ. Κατόπιν ἐπήλθεν ἡ διαφωνία, κατόπιν ἡ ἀπελευθέρωσις, ἡ ἀπόπειρα. Τώρα ὁ Λαβάλ ἐκλήθη ἐκ νέου εἰς τήν ἀρχήν.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου, μετεφέρονται εἰς τό Βισύ, ὁ πληθυσμὸς τοῦ ὁποῖου ἀνῆλθεν εἰς ἑκατὸν πενήκοντα χι- λιάδας. Εἰς τήν φωτογραφίαν μᾶς ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς Φρανσουάζ Ροζάι.

Εἰς τό ΒΙΣΥ περιδιαβάζει μέγας ἀριθμὸς ἀξι- ωματικῶν μὴ ἔχόντων τί νά κάμουν. Μεταβαίνουν εἰς τὰ μπάρ καὶ πίνουν ποτήρια Ιαματικοῦ ὕδατος.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ γάλα, δέν ὑπάρχει βούτυρον, δέν ὑπάρχει ζάχαρη. Ἐνώπιον τῶν καταστημάτων σχη- ματίζονται μακρὰ οὐράι, γαλλίδων οἰκοκυρῶν.

ΟΙ ΙΝΔΟΚΙΝΕΖΟΙ οἱ ἐλθόντες εἰς τήν Γαλλίαν διὰ νά πολεμήσουν, ἀπὸ της ἐπομένης της κατα- στρώφης ἔμειναν ἄνευ ἐργασίας καὶ ἄνευ πόρων.

ΠΡΩΤΗ ΦΑΣΙΣ

Τὸ βομβαρδιστικόν, παρὰ τὸ σφοδρὸν πῦρ, πλησιάζει τὰ ἐχθρικά πλοία.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΑΣΙΣ

Τὸ βομβαρδιστικὸν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν βολῆς, ἀπὸ τὰς ἐχθρικὰς μονάδας.

ΣΕΛ. 20

ΤΡΙΤΗ ΦΑΣΙΣ

Ὁ πυροβολητὴς τοῦ ἀεροτορπιλικοῦ, ἔρριψε τὴν τορπίλλην ἐπὶ τοῦ στόχου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΑΣΙΣ

Τεραστία στήλη καπνοῦ ἀνυψοῦται ἐξ ἑνὸς ἀπὸ τὰ πληγέντα ἐχθρικά πλοία.

ΠΕΜΠΤΗ ΦΑΣΙΣ

Τὸ ἀεροπλάνον μόλις ἔρριψε τὰς τορπίλλας, ἀπομακρύνεται διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ πῦρ.

ΕΚΤΗ ΦΑΣΙΣ

Τὸ ἀεροτορπιλικόν, ἄφου ἐξετέλεσε τὸν τορπιλλισμόν, ἀπομακρύνεται ὁλοταχῶς.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΤΟΡΠΙΛΙΚΩΝ

Ὅταν τὸ ἀεροτορπιλικὸν μεταβαίνει πρὸς ἐπίθεσιν, φέρει μαζί του μίαν τορπίλλην, τῆς ὁποίας ἡ ποσότης ἐκρηκτικῶν ὕλων, εἶναι ἴση μετὰ τὴν ποσότητα τῶν τορπιλλῶν τῶν ἀντιτορπιλικῶν καὶ τῶν τορπιλλοβόλων. Ἡ δράσις ὅμως λαμβάνει χώραν μετὰ ταχύτητα, τουλάχιστον δέκα φορές ἀνωτέραν καὶ τὸ πλοῖον δύναται νὰ προσβληθῇ ἀπὸ πολλὰς δευθύνσεις, εἰς τρόπον ὥστε οἱ χειρισμοὶ του, διὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπίθεσιν, καθίστανται δύσκολοι. Ἡ ἐλαχίστη ἀπόστασις, ἐκ τῆς ὁποίας αἱ ἐλαφραὶ ναυτικαὶ μονάδες, δύνανται νὰ ἐκσφενδονήσουν τὴν τορπίλλην τὴν ἡμέραν, ποικίλει, ἀπὸ 4-6 χιλιόμετρα περίπου. Ἡ ἐκσφενδόννησις τῆς τορπίλλης, ἀπὸ τὸ ἀεροτορπιλικόν, γίνεται ἀπ' ἐναντίας ἐξ ἀποστάσεως 700 μέχρι χιλίων μέτρων. Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν ταχύτητα τῆς τορπίλλης, ἡ ὁποία εἶναι 80 χιλιόμετρα τὴν ὥραν, δὲν μένουν εἰς τὸ πλοῖον, παρὰ

35 δευτερόλεπτα διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν, δηλαδή ὅσον χρόνον χρειάζεται ἡ τορπίλλη διὰ νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόστασιν αὐτήν. Ἀντιθέτως, κατὰ τὴν ἐκσφενδόννησιν ἐκ 5 χιλιομέτρων, ὑπάρχουν πλέον τῶν τεσσάρων λεπτῶν. Ἄν τὰ ἀεροτορπιλικά ἐπιτίθενται ἐπὶ μιάς γραμμῆς εἰς σχηματισμόν, ἐπὶ παραδείγματι δέκα ἀεροπλάνων, εἰς ἀπόστασιν 1000 μέτρων τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ πολεμικὸν πλοῖον γραμμῆς, τὸ ὁποῖον ἔχει μήκος περίπου 250 μέτρων, θὰ εὐρεθῇ εἰς ἐπικίνδυνον ζώνην, ἐπὶ διαδρομῆς 1400 μέτρων. Καὶ τὰ πλήγματα, τὰ ὁποία ἀνοίγει ἡ τορπίλλη εἰς τὰ καίρια μέρη τοῦ πλοῖου, εἶναι σχεδὸν πάντοτε θανατηφόρα. Ἄν ἡ τορπίλλη πλήξῃ τὴν πρῶραν, μειώνει τὴν ταχύτητα, ἂν πλήξῃ τὴν πρύμνην προξενεῖ βλάβας εἰς τοὺς ἄξονας καὶ τὰς ἑλικας καὶ τὸ πλοῖον καθίσταται λεία τοῦ ἐχθροῦ. R. S.

ΤΟ ΣΜΗΝΟΣ εὐρίσκετο ἀπὸ καιροῦ εἰς συναγεμύν. Οἱ πιλότοι, μετὰ πολλὴν πτήσεως, ἐπερίμεναν ἐπὶ ὥρας καὶ ὥρας τὴν διαταγὴν ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία ἔφθασεν ἐπὶ τέλους, ὁμοῦ μετὰ τὰ δεδομένα, διὰ ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐχθρός. Βορειοανατολικῶς τοῦ Χ, πλεῖ ἐχθρική νησοπέτη, συνοδευομένη ἀπὸ καταδρομικά. Καθ' ὃν χρόνον οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ πυροβοληταί, ἐπιθεωροῦν τὰ ὄπλα καὶ τὰς μηχαν' ἑς τῶν, οἱ πιλότοι μελετοῦν τὴν καταλληλοτέραν ὁδὸν

Τὴν ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ στιγμὴν συρεται ἡ τορπίλλη καὶ προσδένεται κάτω ἀπὸ τὸν σκελετὸν τοῦ ἀεροπλάνου. Ὅλον τὸ πλήρωμα εὐρίσκεται εἰς τὰς θέσεις του καὶ ἀναμένει μετὰ ἡσυχίαν καὶ ἀποφασιστικότητά, τὴν ἀναμενόμενην διαταγὴν πρὸς ἀναχώρησιν, ἡ ὁποία δὲν θ' ἀργίῃ νὰ φθάσῃ.

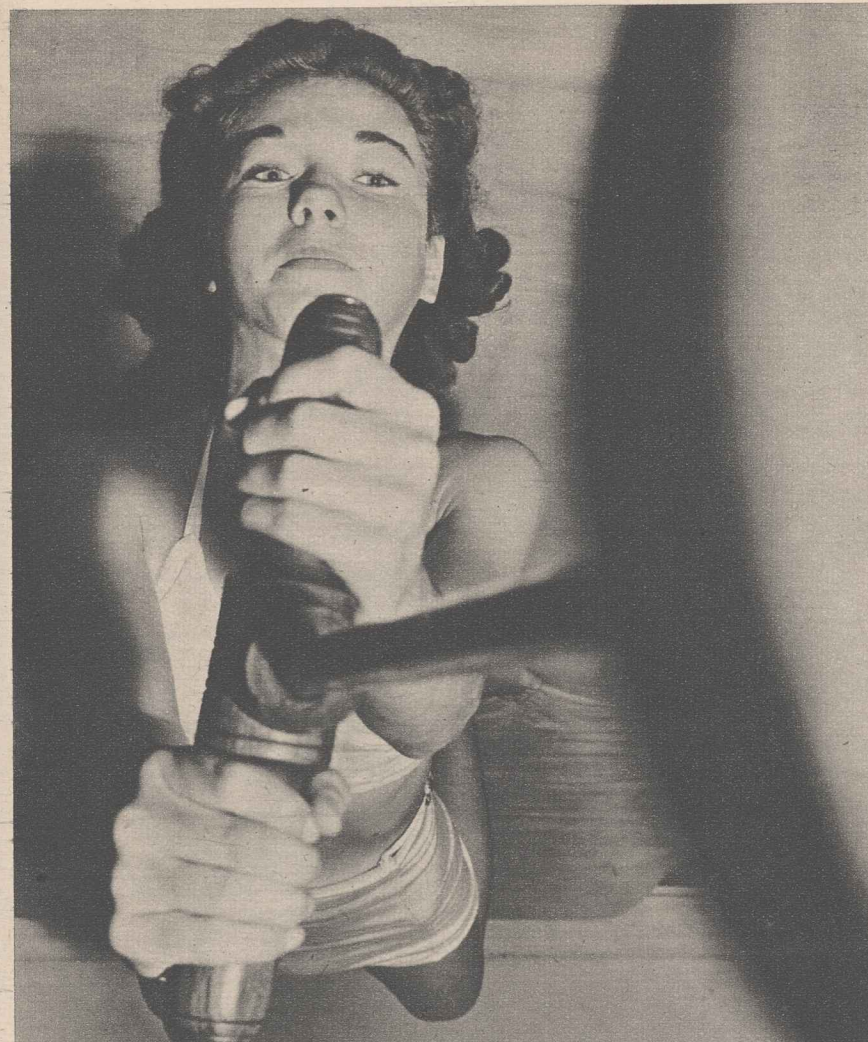
ΤΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ τῶν τροχῶν τοῦ ἀεροπλάνου ἀφῆρέθησαν, ἡ τορπίλλη εἶναι εἰς τὴν θέσιν της, αἱ ἑλικες εὐρίσκονται ἐν κινήσει καὶ τὸ ἀεροπλάνον δονεῖται: φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸ ἀνυπομονεῖ νὰ ἀπογειωθῇ. Μετὰ τὸ κατέβασμα τῆς σημαίας, τὸ ἀεροπλάνον θὰ τεθῇ ἀμέσως εἰς κίνησιν.

Τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἑλλου, τὰ ἀεροτορπιλλικά, ἀπεγειώθησαν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον, καὶ ἐν σχηματισμῷ ἐφύθασαν ὑπὲρ τὸ τμήμα ὕδατος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλέει ἡ ἐχθρική νηλοπομπή, συνοδεύομένη ἀπὸ βαρεὰ καταδρομικά. Δύο ἐκ τῶν πλοίων, πληγέντα ἀπὸ τὰς τορπιλλὰς ἐβυθίσθησαν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν. Ἀπὸ τὸν ἀερολιμένα, πρόκειται ν' ἀποθαλάσσωσιν δύο ἀεροπλάνα τοῦ ἐρνθροῦ σταυροῦ, διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ναυαγούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὰ ἐνοσιμενεύοντα πλοία τῆς νηλοπομπῆς, τὰ ὁποῖα διασκορπισθέντα, ἀπεμακρύνθησαν ἀποταχῶς.

ΑΥΤΑΙ ΑΙ ΝΕΑΙ ΔΕΝ είναι εκείναι πού λαμβάνουν μέρος εις κάποιον πρωτάθλημα, ή φανατικά μαθήτριαι μιὰς σχολῆς εὐρυθμίας, είναι ἀπλῶς νέαι πού ἐκτελοῦν κινήσεις καὶ πηδήματα ἀκροβατικά, χωρὶς μελετημένην ή λογικὴν τάξιν, ἀκολουθοῦσαι μόνον ἓν ἐνστικτόν, πού τὰς καθιστᾷ εὐκινήτους καὶ ἐλαφράς, ὥς νὰ ἀνήκον εις κάποιο ἵπποδρόμιον. Αἱ κλειδώσεις των εἶναι ἐλαστικά καὶ οἱ μύωνες των ἔτοιμοι, ἀνθεκτικοὶ καὶ ἀπαλοί.

Η ΑΣΚΗΣΙΣ ΑΥΤΗ ἐκτελεῖται εις ἓνα κατῆρτισμένον γυμναστήριον, δὲν εἶναι ὅμως διόλου πολὺπλοκος. Συνίσταται εις τὸ νὰ ἐξαπλωθῇ ή γυμναζομένη ἐπὶ στρώματος καὶ νὰ σύρῃ πρὸς αὐτὴν δυνατὰ ἓνα τροχὸν με κοχλίαν. Ὑπάρχουν δύο πιθανότητες, ή θὰ καταβῇ ὁ τροχὸς ή θὰ σηκαθῇ ή γυμναζομένη. Καὶ εις τὰς δύο περιπτώσεις, σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται.

Αἱ Δυνατεῖρες τοῦ Ἡλίου

Ὑπάρχει μία αἵρεσις, διαδεδομένη εις ὅλον τὸν κόσμον, πού δὲν ἔχει γραπτοὺς κώδικας, πού οἱ μεμνημένοι εις αὐτήν, δὲν ἐκτελοῦν μυστικὰς λειτουργίας, πού εἶναι γνωστή, ἀν' ὅχι ἀνεγνωρισμένη ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν καὶ πού ἔχει ὡς μόνον σκοπὸν νὰ διατηρήσῃ τοὺς ὁπαδοὺς της ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τὴν φύσιν. Εἶναι ή αἵρεσις τῶν θυγατέρων τοῦ ἡλίου, τῶν κοριτσιῶν πού ἔχουν τὸ δέρμα μελαφόν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκη νὰ κάμνουν ἐπαλείψεις καρυδέλαιου, πού παραιτοῦνται ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πᾶν εις τὸν κινηματογράφον ή νὰ πάρουν τὸ τσαϊ μετὰ φίλας των, ἀρκεῖ νὰ δυνηθοῦν νὰ κάμουν μίαν ἐκδρομὴν εις τὴν ἐξοχὴν ή νὰ περάσουν δύο ὥρας εις τὴν παραλία ή μίαν Κυριακὴν, εις τὸ βουνόν, ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ σύννεφα προμηνύουν θύελλαν. Εἶναι πολὺ ἐπιδεδίξιοι εις τὸ νὰ εὐρίσκουν τὸν ἥλιον, τὴν στιγμὴν πού βγαίνει ἀπὸ τὰ σύννεφα, πού τὰ παρέσφειν ὁ ἀέρας, Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη ἀκόμη ὅτι ὁ ἀέρας ἔγινε χλιαρὸς, ὅτι αἱ σκιαὶ διακρίνονται καλλίτερα καὶ αὐταὶ εἶναι ἥδη ἔτοιμοι, μετὰ τὴν ἐνδυμασίαν λουτροῦ, νὰ παρελάσουν ἐνώπιον τῶν ὠχρῶν καὶ κρυερῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν ὅτι ἦλθε ὁ καλὸς καιρὸς. Ἀναγνωρίζονται μετὰ τῶν, ἀκόμη καὶ ὅταν συναντηθοῦν ἐπὶ τοῦ τράμ, ή εις κάποιαν αἴθουσαν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδωθῇ ποτὲ καὶ συνάπτουν ἀμέσως φιλίαν καὶ κατόπιν συνομιλίας δέκα πέντε λεπτῶν, ἀποφασίζουσι νὰ περάσουν τὴν προσεχὴ Κυριακὴν μαζί, εις κάποιαν ἐκδρο-

μὴν. Καμμία ἀπὸ τὰς νέας αὐτὰς δὲν εἶναι «πρωταθλήτρια» εἶναι ὅλαι ἄξια, καμμία ὅμως μανιώδης, ὅλαι αἰσθάνονται ὅτι εἶναι ἀνώτεραι ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, πού μεταχειρίζονται πολλὰ καλλυντικά. Ἐμαθαν ἀπὸ μικραὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμνουν καθημερινῶς λουτρόν καὶ ἔπειτα τὰ πηδοῦν ἐπὶ πέντε λεπτά, εις τὰς ἄκρας τῶν ποδιῶν των, κιννοῦσαι τοὺς βροχιόνας καὶ ἀντελήφθησαν ὅτι μία στοιχειώδης πρακτικὴ τῆς ὑγιεινῆς δυνατὸν νὰ γίνῃ μία περιποίησις τῆς ὑγείας καὶ τῆς καλλονῆς, ἀν' γίνῃ ἐντατικὴ καὶ ἐκτελεσθῇ εις τὸ ὑπαιθρον, τὸν καθαρόν ἀέρα. Ἀντελήφθησαν πολὺ καλὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας, χωρὶς νὰ λησμονήσουν τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα. Αἱ θυγατέρες τοῦ ἡλίου ἐπιτυγχάνουν εις τὴν ζωὴν, διότι ἀρέσκονται νὰ παίζουσι μετὰ τὰ παιδιά, ἀντιμετωπίζουσι τὰς πορείας μετὰ τοὺς ἄνδρας, ὅπως μίαν χιονισμένην κορυφὴν, κατὰ τὴν κακοκαιρίαν. Περιοῦν ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εις τὴν ἄλλην, ὅπως ἀπὸ κύμα εις κύμα, κολυμβῶσαι, μετὰ τὸ χαμόγελο εις τὰ χεῖλη, ἥρεμοι, βέβαιοι ὅτι εἶναι δυναταί. Δὲν λέγουσι ψέμματα διότι τὸ θεωροῦν ἄχρηστον κόπον, καὶ ἐπέισθησαν ὅτι τὸ νερό, ὁ ἥλιος, τὸ χιόνι, ή χλόη θέλουσι γυναῖκας πού νὰ εἶναι κατὰ τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ἀνόητοι καὶ ἄνδρας οἱ ὁποῖοι, ὅταν λέγουσι «θὰ σὲ πανδρεύω» πανδρεύονται πραγματικῶς. Φεύγουν δειλαί, αἱ κόραι τοῦ ἡλίου καὶ ἐπιστρέφουν ὑπερήφανοι, πού ἀπέκάλυψαν τὸ μυστήριον, μόναι των, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός. Ε. Δ. Γ.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΑΙΟΝ σύμπλεγμα, ἀλλὰ μία στάσις τὴν ὁποίαν ὁ γλύπτης θὰ ἠδύνατο νὰ σκαλίσῃ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου διὰ νὰ παραστήσῃ τὸ σύμβολον τῆς ὑγείας καὶ τῆς χαρᾶς. Αἱ ἀσκήσεις αὐταί, ἐκτελοῦνται μετὰ μεγάλην ἀπλότητά, ἐπὶ μιᾷς κλίμακος, στηριζομένης ἐπὶ δύο βάσεων. Δὲν εἶναι δύσκολον, οὔτε ἀπαιτεῖ ἰδιαίτεραν προγύμνασιν, ἀρκεῖ νὰ ξεύρῃ κανεὶς ν' ἀναπνέῃ βαθεῖα μετὰ κλειστὸν τὸ στόμα καὶ νὰ ἐπιθυμῇ πολὺ ἥλιον καὶ ἀέρα.

Κορίτσια Γονδολιέροι

Κάποτε η γόνδολα άντεπερσώπυε, διά τούς βενετούς, τὸ κύριον μέσον συγκοινωνίας. Γρήγορη, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὀκνηρᾶς πορείας, καὶ μετὰ τὴν βραδυκίνησιν τῆς αἰλούρου, κατάλληλος νὰ σκιρτᾷ σιωπηλὰ εἰς τὸν δαίδαλον τῶν διωρύγων, ποὺ σχηματίζουν τὸ κυκλοφοριακὸν σύστημα τῆς λιμνοθαλασσίνης μητροπόλεως, καλὰ ἰσορροπημένη, ἡ γόνδολα ἔπαιζε τὸν ρόλον ποῦ, εἰς τὰς συγχρόνους πόλεις, παίζουν αἱ ἄμαξαι καὶ τὰ ταξί. Εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ρωμαντικῶν τοῦ 700, ὀφείλεται ἡ μετὰ θεσις τῆς γόνδολας, ἀπὸ τὸ πρακτικὸν πεδίον εἰς τὸ αἰσθηματικόν. Ἀπὸ τὴν «ξανθοῦλαν εἰς τὴν γόνδολαν», ποῦ ἔτραγουδεῖτο κατὰ τὸ τέλος τοῦ 700, ἕως τὰς ξανθὰς καλλονὰς τοῦ βορρᾶ, ποὺ πάσχουσαι ἀπὸ λεπτὰς ἀσθενείας, κατήρχοντο εἰς τὰς παραλίας τοῦ Ἀδριατικοῦ. Ἀπὸ τούς κινηματογραφικοὺς ἀ-

στέρας, ποὺ ἤρχοντο ἀπ' ὅλα τὰ πλάτη, εἰς τούς ἀπειραριθμούς νεονύμφους, εἰς τὰς μοιραίας πρωταγωνιστρίδας, κάθε ἐρωτικοῦ μυθιστορήματος, δὲν ὑπάρχει γυναίκα ποῦ νὰ ἐπῆγε, ἔστω καὶ διὰ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Βενετίαν καὶ δὲν παρεδόθη εἰς τὴν κυματίζουσαν γλυκύτητα τῆς γόνδολας. Κ' ἔτσι σήμερα ἡ γόνδολα εἶναι συνώνυμος μετὰ τὸ μυστηριώδες ἐρωτικὸν δῆγμα καὶ ἡ εἰκὼν τῆς δὲν μπορεῖ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ μίαν γοητευτικὴν ἀναπόλησιν γυναικότητος.

Καὶ νὰ ποῦ σήμερα, λόγῳ πολέμου, προσδίδεται νέος χαρακτηρισμός. Ἀπὸ τὰ μαλακὰ μαξιλαράκια, ἀπὸ πούπουλον, ἡ γυναίκα ἀνεβαίνει εἰς τὴν πρόμην καὶ μετὰ ἀδριανὸν πέρνει εἰς τὰ χέρια τῆς τὸ μακρὺ κουπί, τὸ χειρίζεται μετέχνη καὶ μετὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς γόνδολας ἐπὶ τῶν ὕδατων τῆς μεγάλης

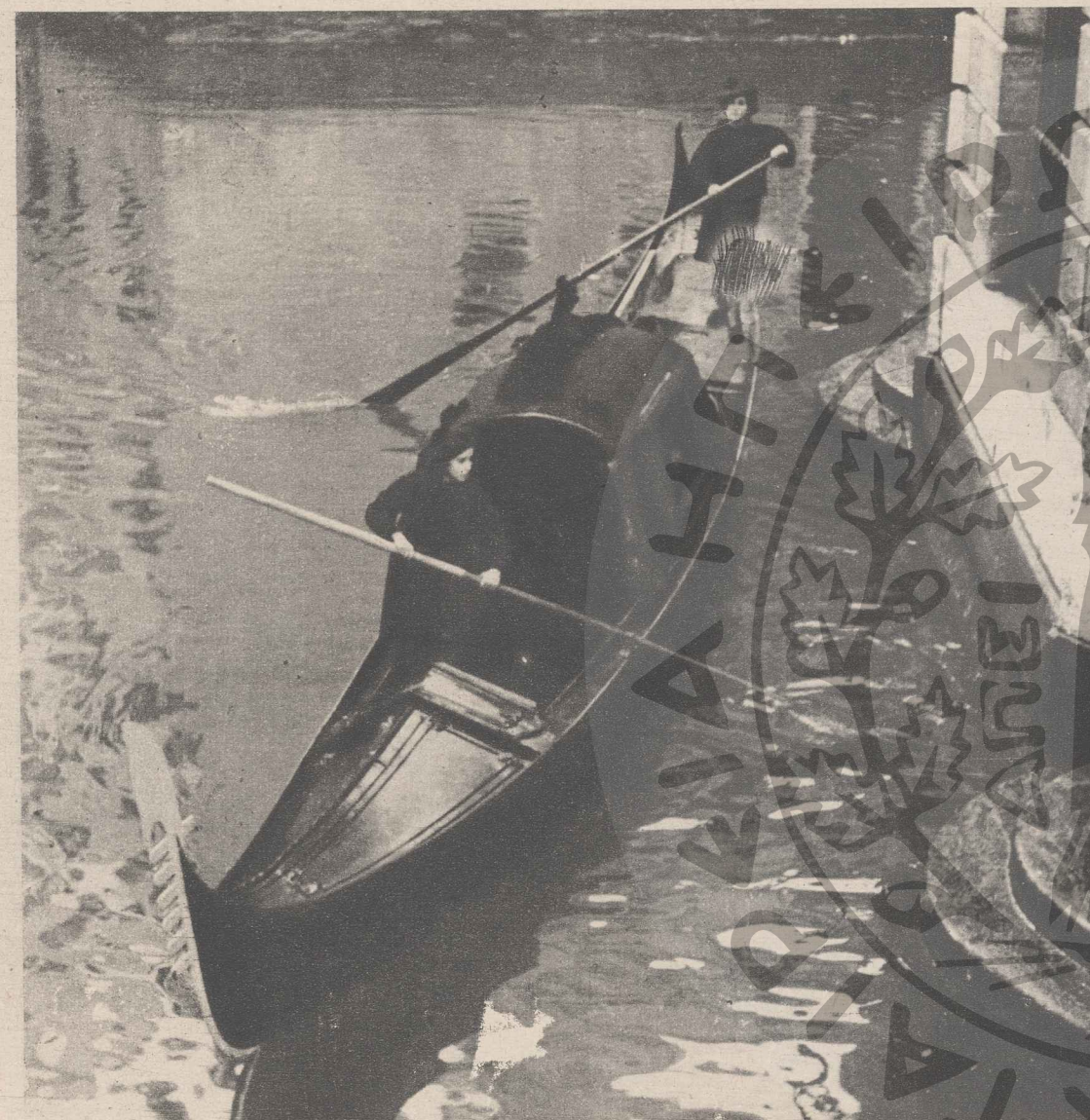
διώρυγος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μετὰ τῶν τῶσων ἐπαγγελμάτων, ποὺ λόγῳ τῆς ἐπιστρατεύσεως κάμνουν τώρα γυναῖκες, τὸ ἐπάγγελμα τῆς γονδολιέρας εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει περισσότερον εἰς ἕνα καλοκαίρι μόνον γυναικίον σῶμα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γονδολιέρου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι κληρονομικὸν καὶ ἐπὶ πολλὰς γενεάς αἱ οἰκογένειαι τὸ διαβιβάζουν ἀπὸ πατέρα εἰς υἱόν, μετὰ προσήλων, αἱ θυγατέρες καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν ἐπιστρατευθέντων, πέρνουν τὴν θέσιν τῶν, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ κρατήσουν ὕψηλὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὰς καρδίας τῶν σημερινῶν νεαρῶν γονδολιέρων τῆς Βενετίας, ξαναζοῦν τὰ πνεύματα τῶν προγόνων τῶν ἐκείνων, ποὺ κατὰ τὸ 500 ἠγωνίζοντο εἰς τὰς λεμβοδρομίας, μετὰ τούς ἄρρενας ἀντιπάλους τῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ πνεύματα τῶν νεαρῶν ἐκείνων κοριτσιῶν, ποὺ κατὰ τὸν πόλεμον

τῆς Κρήτης, ἐπεβίβασθησαν γαλέρας, μετὰ πολυτίμα ἐφόδια, διὰ τὴν πολιορκυμένην νήσον. Καταληφθεῖσα ἡ γαλέρα ἀπὸ τουρκικὰ πλοῖα, ἐκινδύνευε νὰ ἀκινετοποιηθῇ, λόγῳ τοῦ θανάτου πολλῶν κωπηλατῶν, καὶ αἱ νεαραὶ γυναῖκες αὐθόρμητως προσφέρθησαν νὰ καταλάβουν τὰς θέσεις τῶν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ βενετικὴ γαλέρα, ἐξῆλθεν ἄθικτος ἀπὸ τὴν μάχην καὶ νικηφόρος ἐφθασεν εἰς τὸν λιμένα.

Σήμερον ἡ δράσις τῶν γυναικῶν γονδολιέρων, εἶναι πῶς ταπεινὴ. Ἡ κάθε μία ἀπὸ αὐτάς, ἐκτελοῦσα, τὴν κανονικὴν ὑπηρεσίαν διαδρομῆς, ἀπαλλάσσει, μετὰ τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων τῆς, τοὺς βραχιόνους ἐνὸς πατρός, ἀδελφοῦ ἢ μηστήρος ποῦ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, πολεμοῦν πέραν τῶν θαλασσῶν καὶ εἰς τὰς ἀπεράντους ρωσικὰς στέπας, διὰ τὴν τελικὴν νίκην. Ε. Ζ.

ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ἡ γόνδολα προσέλαβε νέον χαρακτήρα. Ἡ γυναίκα ταξιδεύει μετὰ ἀνδροπρέπειαν, ἐπὶ τῶν ἡσύχων νερῶν τῆς λιμνοθαλάσσης, ποῦ ἐξευγενίζεται μετὰ νέον τόνον.

Ἡ ΗΧΩ ΤΩΝ ΒΕΝΕΤΙΚΩΝ διωρύγων, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀντιλαλεῖ τὴν συνηθισμένην φωνὴν βαρυτόνου, τοῦ γονδολιέρου, ἀλλ' ὕψηλὰς νότας σοπράνων, τῶν γυναικῶν γονδολιέρων.

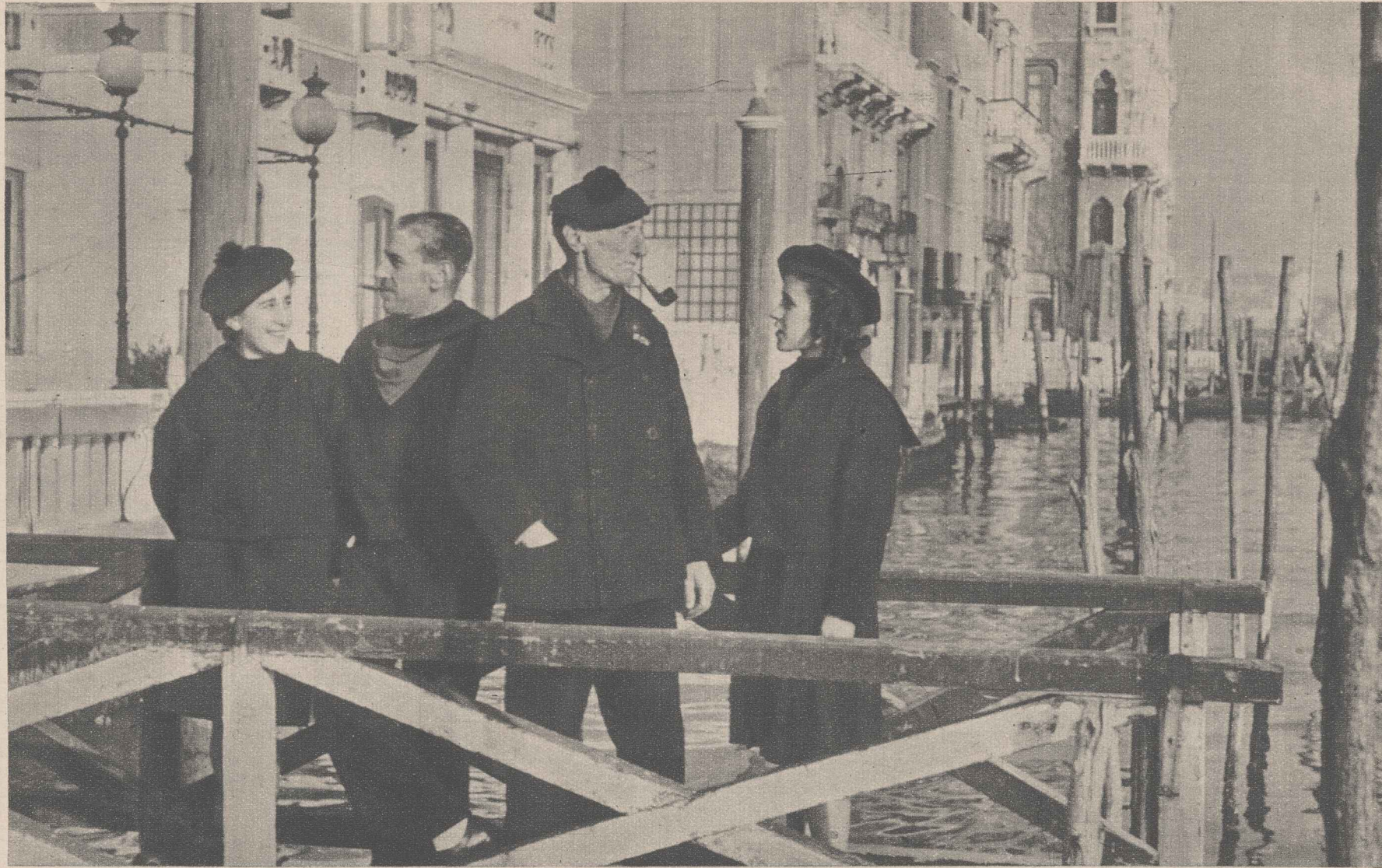
Εἰς τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν γονδολιέρων γυναικῶν τῆς σήμερον, ἐπαναζεῖ ἡ ψυχὴ

τῶν ἡρώδων τῆς Κρήτης. Φοροῦν τὴν κλασικὴν μπλούζαν, ποῦ πρὶν φοροῦσε ὁ πατέρας τῶν,

καὶ τὸν σκούφον, ποῦ καθιερώθη εἰς τὴν παράδοσιν τῶν γονδολιέρων τῆς λιμνοθαλάσσης.

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΠΑΠΠΟΣ, που και αυτοί είναι υιοί και εγγονοί γονδολιέρων, περιμένουν πάνω στο μικρό γεφυράκι. Σήμερα οι γυναίκες της Βενετίας αντικαθιστούν, με την προσπάθειαν των βραχιόνων των, τους βραχιόνες ενός συζύγου, ενός πατρός ή ενός αδελφού επιτρατευθέντος. Και από το χαμόγελο των, είναι εύκολον ν' αντιληφθώμεν την δικαίαν υπερηφάνειαν που αισθάνονται, αντικαθιστώντας αυτούς που πολεμούν διά τόν πολιτισμόν όλου του κόσμου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΟΝ βενετικήν ευγένειαν, προστίθεται τώρα και η γυναικεία χάρις, που δεν αλλοιώνεται ούτε από τόν κάματον της κωπηλασίας. 'Η νεαρά γονδολιέρα, κατά την αποβίβασιν του πελάτου, εις τὸ τέλος τῆς διαδρομῆς, δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν τὸν βραχιόνα της, καὶ πρὸ παντός εἰς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν Βενετίαν κάνουν τὸν περίπατον των με τὴν γόνδολαν, ἑλλείψει ἀμάξης ἢ αὐτοκινήτου.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Ἡ νέα μετάφρασις τῶν σονέτων τοῦ Σαίξπηρου, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωσεν ὁ Πέτρος Ρεμπόρα, θέτει πάλιν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς σαιξπηρικής ἀπαισιοδοξίας. Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ σκοτεινὸς Σαίξπηρ τῶν «σονέτων» νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τραγικὴν λάμψιν τῶν μεγάλων δραμάτων του; Εἰς τὰ σονέτα αὐτὰ ἐπανευρίσκειται ὁ σκοτεινὸς καὶ ἀπηλπισμένος χαρακτήρ, ὁ χαρακτηρίζων τὴν Ἀναγέννησιν, καὶ ὁ ὁποῖος ἄλλοι ἔδωσεν τῶσας θαυμασιὰς ἐκδηλώσεις. Καὶ δὲν πρόκειται περὶ μεσαιωνικῆς περιφρονησεως τῶν γηϊνῶν πραγμάτων, τὴν ὁποίαν ἐπανευρίσκομεν εἰς τοὺς συγχρόνους του, ἀπ' ἐναντίας πρόκειται περὶ νέου αἰσθήματος, σχεδὸν συγχρόνου τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς ἑλλείψεως ἐμπιστοσύνης ἐναντι τῶν θελήσεων τῶν ἀνθρώπων, τῆς ἀξίας των καὶ τῆς ἐκτάσεως των. Σονέτα ὅπως τὸ περιφρημον «The expence of spirit in a waste of shame» ἢ ὅπως τὸ «No longer mourn for me when I am dead» εἶναι σύγχρονα, ἂν μὲ τὴν λέξιν αὐτὴν ὑπονοοῦμεν ἕνα αἰσθημα στεγνόν ἀπὸ τὴν πληξιν καὶ ἀπὸ τὸ κενὸν ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς παρακμάζοντας καὶ τὸ ὅποιον συναντᾶται εἰς ὅλην τὴν μετέπειτα ποίησιν. Ἀντιφάσκουν ὅμως, μετὰ τὴν τραγικὴν ἡρεμίαν τοῦ μεγάλου δραματικοῦ Σαίξπηρ, ἡ εὐφυὲς φρόνησις τοῦ ὁποῖου ἐνθυμίζει μᾶλλον τὴν φρόνησιν τοῦ Montaigne. Πρέπει λοιπὸν νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ἡ μαύρη αὐτὴ ἀπαισιοδοξία, συνδέεται στενῶς μετὰ κάθε ἔννοιαν καθαρῶς ἀνθρωπίνην καὶ ἐπιβαλλομένην ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ ἐπὶ τῶν ἀξιών του.

Καὶ δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἱκανότητα τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰ ὅρια καὶ τὴν ἀγνότητα ποὺ χαρακτηρίζουν κάθε λυρικήν ἔκφρασιν, κατόρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ καὶ νὰ ἀψωθῇ μέχρι τῆς τραγωδίας. Τόσῳ δὲ περισσότερον ποὺ τὰ σονέτα τοῦ ἀποκαλύπτουν εἰς περισσότερα τοῦ ἐνὸς σημεία βαθείας καὶ ἀσφαλοῦς πείρας, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀρκετὴ κατὰ τὰς ἡμέρας μας νὰ ἐπιβάλλῃ ὀριστικῶς ἕνα ποιητὴν, ἐνῶ δὲ ἀντιπροσωπεύει παρὰ μίαν καὶ μόνην μορφήν τῆς σαιξπηρικής μεγαλοφυΐας.

Δυνατὸν ὅμως νὰ διερωτηθῶμεν: θὰ μᾶς λείψουν τὰ σονέτα αὐτὰ — ἀφοῦ εἶναι οὕτως εἰπεῖν συμπτωματικά, ἀπ' ὅτι δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἀναμφιβόλως «φιλολογίαν»; ἀπὸ τὴν φιλολογίαν αὐτὴν ἡ ὁποία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα σύνολον μετὰ τὰ αἰσθηματικά; Εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς τὰ σονέτα τοῦ Σαίξπηρ διακρίνεται ἡ εἰδικὴ καὶ προσωπικὴ ἐκείνη χάρις τὴν ὁποῖαν ὁ ποιητὴς γράφει διὰ τὸν ἑαυτὸν του χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν αἰσθητικὴν ἐντύπωσιν. Ἡ φιλολογία, ἐκεῖ ὅπου παρουσιάζεται, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μεταφορικὴ φιλολογία πλουσία εἰς ἰδέας, χαρακτηριστικὴ τῆς ἐποχῆς. Εἶναι ἡ σχεδὸν περιττὴ στολὴ τῆς ἐποχῆς της, ἐκεῖνο ποὺ διευκολύνει τὸν ἀναγνώστην νὰ τὴν διακρίνῃ ἀπὸ τοὺς εἰλικρινεστέρους τόνους ποὺ ὑπάρχουν εἰς τοὺς στίχους αὐτοὺς. Τέλος προτιμοῦμεν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ὁ Σαίξπηρ ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὰ σονέτα τοῦ ὀρισμένα πράγματα μετὰ ἀπλότητα καὶ μετὰ εἰλικρίνειαν καὶ τίποτα περισσότερον.

Καὶ ὅτι τὰ παιχνίδια καὶ τὰ πειράγματα ποὺ διαφαίνονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δὲν ἐδημιουργήθησαν παρὰ εἰς στιγμὰς κενοῦ καὶ ἀναπαύσεως. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν, ὑπερτὸ δέον, διὰ νὰ ἐξακριβώσωμεν ἂν τὰ σονέτα αὐτὰ εἶναι αὐτοβιογραφεῖα ἢ ὄχι καὶ ποῖα ἀκριβῶς ἦτο ἡ νέα καὶ ὀραία γυνὴ καὶ ἡ μελαγχρόνῃ γυνή, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ἀφιερωμένα. Οἱ σύγχρονοί μας ἐπιζητοῦν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν καὶ πολλὰς λεπτομερείας, καὶ ἐπιδίδονται εὐχάριστος εἰς τὸ σαιξπηρικὸν ἔργον ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔργα τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ κινήγιον τῶν ὀλικῶν δειγμάτων τῶν πραγμάτων, δειγμάτων ἐφημέρων καὶ ἀπατηλῶν, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν πόσον ἥλλαξε ἡ αἰσθησις τῆς ποιήσεως καὶ πόσον τώρα μᾶς εἶναι δύσκολον γὰρ τὴν ἐννοήσωμεν ἂν δὲν μᾶς παρουσιάζεται μετὰ στοιχεῖα τοιαῦτα ὥστε νὰ ἱκανοποιῶν τὰς ἐν ἐργηγῶσαι καὶ ἀπαιτητικὰς αἰσθήσεις μας. Μετὰ ἄλλας λέξεις ἔχομεν ἀνάγκην πραγματικότητων πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἐκείνας ποὺ μᾶς παρουσιάζονται ἂν ὅτι ὁ Σαίξπηρ ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὰ σονέτα τοῦ ὀρισμένα πράγματα μετὰ ἀπλότητα καὶ μετὰ εἰλικρίνειαν καὶ τίποτα περισσότερον.

Τὰ τοπεῖα μας εἶναι τοπεῖα πραγματικά μετὰ δένδρα καὶ μετὰ σπιτίτια αἱ γυναῖκες μας εἶναι ἀπὸ

σάρκα καὶ ὅσῳ ἡ μνήμη μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ πράξεις τὰς ὁποίας εἶδομεν. Εἰς ὀρισμένας ἀφηρημένας λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ σονέτα τοῦ Σαίξπηρου μᾶς φαίνονται βαρεῖα ἀπὸ θλίψιν καὶ αἶμα, ἀποδίδομεν τώρα μίαν ἡθικὴν ἀξίαν ἢ καὶ δὲν ἀποδίδομεν εἰς αὐτὰς οὐδεμίαν ἀξίαν. Δι' ἡμᾶς εἶναι ἡχοὶ κενοὶ ἐννοίας. Εἶναι φανερόν ὅτι μέγα μέρος τῆς γλώσσης αὐτῆς, εἶναι ἀχρωμάτιστον καὶ ἀκαθάριστον. Καὶ ἡ τέρψις τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα παραμένει ἐντυπωσιακὴ καὶ ὅταν ἀκόμη εἰς ἕνα στίχον δὲν ζητοῦμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν παρὰ μόνον τὴν μουσικότητα του, ἀφοῦ ἀφαιρέσωμεν τὸ πραγματικὸν νόημα, ἐκείνων ποὺ ἐκφράζει.

Δὲν εἴμεθα πλέον εἰς θέσιν νὰ κινηθῶμεν ἐντὸς κόσμου ἀποτελουμένου ἀπὸ συμβατικά σημεία. Διὰ κάθε ποιητὴν πρέπει νὰ ἐκσπινέται ἡ γλῶσσα τῆς ποιήσεως, ὥς νὰ μὴν εἶχε τραγουδήσει ποτὲ κανεὶς πρὸ αὐτοῦ. Χωρὶς ἀμφιβολίαν ἡ ἐλευθερία τῆς σαιξπηρικής ποιήσεως ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι παρεδέχθησαν γλῶσσαν καὶ συμβάσεις προϋπαρχούσας, τέλος εἰς τὸ ὅτι ἠρχίσασμεν ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον τελειοῦν οἱ σύγχρονοι ποιηταὶ μας.

Μοναχικὸ δρομαῖον

Στὸ δρόμο τὸ μοναχικὸ, τὸ δειλινὸ,
πρὶν ἀκόμη καλοβραδυάσῃ
μόναι· γλυκὸ νὰ περπατῶ σιγὰ,
τώρα τὴν ἀνοιξή, ποὺ πρόσφατα μᾶς ἦρθε.

Τώρα ποὺ ἡ μέρα ὥρμησε, σὰν
τὸν καρπὸ ποὺ ἀπ' τὸ δένδρο πέφτει
μόναι εὐχάριστο νὰ περπατῶ, βοηθώντας
τὸ ἀργοβασίλεμα τῆς μέρας,
κ' εἶμαι σίγουρος γιὰ τὴ γαλήνη
ποῦναι δίδυμη μετὰ τὸν ἀέρα.

Ύστερα, σὰν ἀρχίζει νὰ σκοτινιάζῃ
νὰ προχωρῶ μὲς στὴ σκιά
ποῦναι μονάχα μιὰ κίνηση τῶν ποδιῶν...
Καὶ νοιώθω πὼς ἡ λύπη μου ἔφυγε ἀπὸ πάνω μου
καὶ δὲν ἀπόμεινε στὴ ψυχὴ μου
παρὰ μιὰ φρόνιμη ἐπισείκεια.
Μιὰ γλυκειά, ἄδολη
μελαγχολία.

ARNALDO BECCARIA

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΑΛΕΚΑΚΗ

Κατά τις καλοκαιρινές διακοπές, σάν γυρίζω να ξεκουρασθώ στο σπίτι μου, στο Βαλνταρνό, διασκεδάζα ψάχνοντας στη βιβλιοθήκη, παλιά γράμματα, ένθυμα, αποσπάσματα ήμερολόγιων, μαζεμένα από τις γενιές, στην αξιοσέβαστη αυτή κμάρα. Τά παλιά πρόσωπα του σπιτιού μου, είχαν το ιδεολογικό σήμα τους, και επί δεκαετίες χρόνια, είχαν μείνι πιστοί: άστοι της Τσοκάνης, στην άρχη φιλελεύθεροι, έπειτα με σοσιαλιστικές συμπάθειες, με κλίση περισσότερο προς τη δημοκρατία παρά στη βασιλεία, και στη νεότητα τους μάλλον επαναστάτες, κ' όσο γερνούσαν, γίνονταν πού μετριοπαθείς, πατριώτες με πολλή ανθρωπισμό.

Πέρασαν τά χρόνια και οι πεποιθήσεις τους αυτές, ενημερώθηκαν λίγο. Μόνο στο σχήμα όμως, θάλεγα μόνο στη φιλολογία τους. Στην ουσία έμειναν οι ίδιες κι ακόμη στα θέματα των λόγων των διακρίνονταν ιδέες γερασμένες, είκοσιπέντε χρόνων, του καιρού που ο πάππος μου ήταν δήμαρχος.

Ο πάππος μου είναι το μόνο υπόδειγμα που ένθυμομαι άπ' τη γενιεύ αυτή. Τόν θυμώμαι με τη μεγάλη γενειάδα του, με τόν λίγο δύσκολο χαρακτήρα του, μ' όλες τέσσαρες ιδέες, αυτές όμως σταθερές και άκριβείς σάν τόν βράχο. Πατριώτης φιλελεύθερος, τόν κέντρον του πατριωτισμού του ήταν ο τόπος όπου γεννήθηκε και του οποίου ήταν δήμαρχος.

Απ' έκει εξαπλώνονταν στην έπαρχια, στην περιοχή, στην 'Ιταλία, στην ανθρωπότητα. "Όσο όμως ανέβαινε και εξαπλώνονταν, εχλιόφαινε. Και όταν έφθανε στην κορυφή, από ζήλο και πεποίθηση, του έμεινε πολύ λίγο. Κατά τά τελευταία έκείνη χρόνια της δημαρχίας, πού ήταν και τά τελευταία της ζωής του (ή υπαρκτή του συγγένειαν με την ιδιότητα του τού δημάρχου. Και όταν δεν ήταν πιά δήμαρχος πέθανε), τόν καλό τού τόπου και τά συμφέροντα τού τόπου, είχαν μονοπωλήσει τούς λόγους του, και άποτειόσαν την βάση και την ουσία όλων των συλλογισμών του: «...και νά ένθυμείσθε, συμπολίται, ότι ή πρός την πατρίδα αγάπη άρχίζει με την αγάπη διά τόν τόπον και καθίσταται τίς αξιος της πατρίδος του, τότε μόνον όταν είναι άξιος τού τόπου του...».

Δέν μπορώ νά πώ άκριβώς ότι ο πάππος μου ήταν υπόδειγμα οικογενειακής άρετης, προσπάθησε όμως και καλή τη πίστει έπίστευε πώς ήταν. Δέν άντελήφθηκε ποτέ την αντίφαση, μεταξύ των λόγων του και τών πράξεων του, κ' έξακολουθούσε νά νομίζει ότι ένάυτο του δημοκρατικό, άκόμα κ' όταν μεταχειρίστηκε με περιφρόνηση ένα χωρικό, μόνον έπειδή ήταν χωρικός, ή όταν δεν θέλησε νά ήσταν τόν χέρι του σ' έναν έργατή, έπειδή ήταν ιδρωμένος. Και όμως ήταν αυτόι οι χωρικοί κ' οι έργατες, πού τόν εξέλεξαν δήμαρχο. Κατά τάς εκλογάς, δέν έφείδονταν ώραία λόγια και ποτήρια κρασιού και άλλα μέσα όλιγότερα βεμιά. Κι αυτό όμως τόν έκαμε με την πεποίθηση ότι ή νίκη του ήταν ή νίκη τών συμπερόντων τού τόπου (και της πατρίδας και τών ανθρώπων γένους) και γι' αυτό δέν έφείδονταν. Μεγάλο

μέρος άπ' τη περιουσία του έξατμήθηκε σ' αυτές τις δουλειές, όταν όμως έπρόκειτο γιά τη διαχείριση της «δημοσίας περιουσίας», ούτε μία πεντάρα παραπάνω, παρ' ότι έπρεπε, δέν έβγαине από τόν ταμείο. "Όλοι, στόν τόπο, θυμούνται στο στρατήγημα πού κατέφυγε, μία μέρα πού οι κλητήρες της δημαρχίας έπρόκειτο νά παρελάσουν εις την Φλωρεντία με στολή, και με την σημαία: έπειδή τόν ταξίδι γιά δύο πρόσωπα, τού φάνηκε ότι κόστιζε πολύ, έστειλε μόνον ένα κλητήρα, πού έκτός άπ' τη στολή πού φορούσε, πήρε μαζί του και μία άλλη, τού έδωσε και δύο λιρέττες γιά νά της δώσει σ' έναν άχρηφόρο τού σταθμού, πού θά τού φορούσε την άλλη στολή.

"Ανθρώποι σάν κ' αυτόν, δέν βρίσκονται πιά σήμερα ούτε στα μικρά κέντρα, "Όταν υπήρχαν πολλοί, με την προπέτεια τού όρθολογισμού τους, μ' έπείζαν μ' όλο τόν βάρος της πείρας τους, μ' έξωργίζαν γιά τόν άδιαπέραστο ύψος τους. "Υστερα όμως, όταν τούς μελέτησα κ' έκατάλαβα ότι ο κόσμος τους ήταν καλύτερος άπ' τόν δικό μας, με στόν όποιον δέν καταλάβαινε κανείς τίποτα, τούς συμπάθησα και τούς άναζητούσα έγώ. Είχα μία πινακοθήκη στο παλιό μας σπίτι, όπου έξακόλουθήσαμε νά συγκεντρωνώμαστε, άκόμα κ' ύστερα άπ' τόν θάνατο τού πάππου μου. Και κάθε καλοκαίρι, ξαναβρισκόμασταν τά βράδια στην ταράτσα, πού ήταν ή δόξα τού σπιτιού, όρθάνοικτη στην πεδιάδα τού "Αρνο, και τόσο δροσερή, πού την άνομάζαμε "Παράδεισο».

"Αποτελούσαν σχεδόν μία μασωνία και τη λέγαμε «οί φίλοι τού 'Αλεκάκη» κ' έπειδή ο πάππος μου είχε φίλους, λόγω της θέσεως του, εις διαφόρους πόλεις, της 'Ιταλίας, όταν ένα από τά μέλη της στοάς τού Παραδείσου επήγαине εις κάποιαν από τις πόλεις αυτές, άπηυθύντο πρός αυτούς με τη βεβαιότητα ότι έφθανε νά παρουσιασθή με τη συνειθισμένη φράση: «Ξέρει; έγώ είμαι φίλος τού 'Αλεκάκη...» γιά νά έχη άμέσως βοήθεια κ' εύκολίες. Και θυμώμαι την έκπληξη ενός, τού Μπενβενούτι, όταν πήγε στο Μιλάνο νά συναντήσει κάποιο ύψηλό πρόσωπο, με τόν όποιο ο πάππος μου βρισκόταν οε σχέσεις και παρουσίασθηκε με τόν τίτλο πού είπαμε, κι άκουσε νά τού λέγουν: Τού 'Αλεκάκη; "Α! Περίμενε, νά ναι κατάλαβα. Και τί γίνεται ο καλός μας φίλος 'Αλεκάκης; — Ούτε καν ήξευρε ότι είχε άποθήσει. Φυσικά όμως έκρυψαν άπ' τη γιγιά μου την τρομερή αυτή περιπέτεια γιά νά μη την λυπήσουν. Σε μένα όμως την διηγώθησαν με φρίκη και με μυστηριώδη τρόπον και χρειάστηκε νά συμφωνήσω μαζί τους γιά νά μη κάμω κακή φυγούρα.

Με τόν καιρό ριζώθηκε μέσα μου ή συνήθεια νά βλέπω από καιρού εις καιρόν, τούς γέροντας αυτούς κυρίως. Στο πατρικό σπίτι βρισκόμουν άπάντα. Τό έπάγγελμα τού δημοσιγράφου με πετούσε εδώ κ' εκεί, στη γιγιά δέν έγραφα παρά τά συνειθισμένα γράμματα γιά τις γιορτές. "Ενα γράμμα σχεδόν όμοιο με κείνο πού έγραφα όταν ήμου πέντε χρόνων και με κρατούσε ή μαμά μου

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ETTORE ROTA

Ής μελετητής, έχεις άλλος ιδιαιτέρως προσωπικότητα, ή όποία έκφύεται από οίανδήποτε καθάρην ταξινόμησην τάσεων. Είναι ο κατ' έξοχήν ιστορικός των ιδεών και εις τόν πεδόν αυτό ήνθίσε νέας δόξας εις τάς έρεΐνας, τοποθετών με πρωτοτυπία και θάρρος, πού συχνά έφάνη υπερβολικόν, γόνιμα προβλήματα και ζητήσεις. Εις αυτόν άνάγεται ή άνάκλιψις των γίανσενιστικών ρευμάτων εις 'Ιταλίαν, τού 700, ως δημιουργών τον ψυχολογικό και ήθικο κλίματος τού συγχρόνου πατριώτου. Δέν παρέμεναν όλα αι βεβαιώσεις τού Ρότα άδικτοι: αι άκλήνηροι, είναι όμως τιμή του ότι διετηρήσθη την άξίαν της πολιτικής και ήθικής μορφώσεως, της επεξεργηθείσης από τόν γίανσενιστικόν πνεύμα, επί των διανοητικών Ιταλικών γενεών τού τέλους τού 1900. "Όλοκληρον εδρά ρεύμα μελετών έλαβε ώθησιν από τόν βασιλικόν έργον τού Ρότα.

Ο Ρότα άλληλοδιαδόχως επανέλαβε τόν προστιμώμενον θέμα, αξιοσημειώνον από φιλολογικό και ιστορικό ένδιαφέροντος.

"Ο 'Αλέξανδρος Μανζόνι και ο γίανσενισμός" (1927), "Ο Κάρολος Μάρσα και ο Γιανσενισμός" (1930). Έκτός αυτού και άλλο πρόβλημα ειλκασε την προσοχήν του: τόν των άρχων της άνορθώσεως. Εις την θέσιν, την προσεζήλ εις τούς Γάλλους ιστορικούς, μιάς άνορθώσεως θυγατρής της γαλλικής επανάστασεως τού 89, παρετήρησεν ότι ή άνορθωσις έχει καθάρην Ιταλικήν άρχήν και ότι αι ρίζαι της ρυθίζονται εις την προηγούμενην Ιστορίαν και παράδοσιν τού Ιταλικού λαού. "Η Αδσρία εις την Λομβαρδίαν" (1911) και αι "Αρχαί της άνορθώσεως" (1938), είναι τά πλέον χαρακτηριστικά έργα του επ' αυτού τού θέματος.

Τό βιβλίον του "Ιταλία και Γαλλία" (1938) έχει πολεμικήν βάση, πολιτικό όμως χαρακτήρος, ο όποιος καταρρίπτει διά μιάς ανάλυσεως μακράς Ιστορικής πείρας, τόν μύθον της "λατινικής άδελφής".

Από εΐκοσι ετών ο Έκτορ Ρότα διδάσκει σύγχρονον Ιστορίαν εις τόν Πανεπιστήμιον της Παρίας, και από τού 1917 είναι συνδιοηγοντής της Νέας Ιστορικής επιθεωρήσεως.

CARLO MORANDI

άπ' τόν χέρι. "Η γιγιά μ' άπαντούσε και μούγραφε όλα τά νέα τά σχετικά με τούς φίλους τού 'Αλεκάκη χωρίς όμως ν' αναφέρει πρόσωπα. "Ελεγε ότι μαζεύονταν κάθε βράδυ ότι είχαν άγοράσει ένα καινούργιο τραπέζι ότι έκαμε σ' όλους από ένα μάλλινο κασκόλ γιά τόν χειμώνα κι ότι είχαν συνάξει και τέλος ότι όλοι είχαν γεράσει πάρα πολύ.

"Η τελευταία όμως αυτή είδηση μούκαμε πιδ πολλή έντύπωση άπ' τις άλλες. "Ήταν φυσικό ότι θά γερνού-

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

GUIDO FIORINI

Ο Γκουίντο Φιορίνι, είναι άρχιτέκτον πολλή γνωστός εις τόν έξωτερικόν, διά τόν σύστημα του κανονικοδομικής, έκλεγέν από τόν La Corbusier διά τούς ούρανοθέτας τού 'Αλγερίου. Ο Φιορίνι εγεννήθη εις Βολωνίαν τού 1892 και άφο έδίδαξε επί τι διάστημα, εις την 'Ανωτέρων Σχολήν άρχιτεκτονικής εις Ρώμην, άφωσιώθη εις την μελέτην των νέων προβλημάτων, πεπεισμένος ότι ή οικοδομική, όπως όσοι άλλοι κλάδοι της ανθρωπίνης δράσεως, πρέπει νά εξέλθη από τόν στεγνόν δρόμον της οικοδομήσεως διά λίθων. "Ήσθάνθη την έκκλησιν τού Σαντ' Ελία, όπέρ των συγχρόνων Ιταλικών και υπερβή και αυτόν τον πρωτοτόρον της φουτουριστικής οικοδομικής, σχεδιάζον οικοδομάς εξ ολοκληρώς εκ σιδήρου, με κανονιστικήν κατασκευήν, συγκρατούν δηλαδή τάς όριστικές ράβδους, με συνδέσεις καθέτους, με καλώς όπολογισμένον συνδυασμόν στεγυμάτων, στατικών και δυναμικών.

"Η ιδέα αυτή, (1930) προεκώλεσε εις όλα τά Κράτη ζωηρότατον ένδιαφέρον και παραμένει ακόμη ή πλέον μεγαλοπρεπής πρότασις διά την ολοκληρωτικήν λύσιν τού προβλήματος της άστικής άρχιτεκτονικής. Κατόπιν ο Φιορίνι έπεδόθη εις σπουδαίας μελέτας, σχετικές με τόν πολισοδομικόν σχεδόν της Ρώμης, χρησιμοποιών την εξαιρετικήν άρχαιολογικήν μόρφωσιν και τόν επεξεργηματικόν και άνευ προλήψεων επανάστασεως τού 89, παρετήρησεν ότι ή άνορθωσις έχει καθάρην Ιταλικήν άρχήν και ότι αι ρίζαι της ρυθίζονται εις την προηγούμενην Ιστορίαν και παράδοσιν τού Ιταλικού λαού. "Η Αδσρία εις την Λομβαρδίαν" (1911) και αι "Αρχαί της άνορθώσεως" (1938), είναι τά πλέον χαρακτηριστικά έργα του επ' αυτού τού θέματος.

Πρός τόν παρόν, ο Φιορίνι έθεσε την εδικιοθησίαν του, εις την ύπηρεσίαν τού κινηματογράφου, δημιουργών σκηνογραφίας και επιπλώσεως, με λεπτήν καλλιανθησίαν, εις τάς όποίας άσσερπίζει έξοχως ζωγραφικήν, και πάθος διά την άρχιτεκτονικήν. Μερικά δέ σκηνογραφία είναι σπουδαία έφήμερα, αληθινά ης όμως, μιάς πραγματικής προσωπικότητας καλλιτέχνης.

Εις τόν Φιορίνι συναντώνται περιέργια προσόντα μορφώσεως, και όξείας αισθήσεως συγχρονισμού.

P. M. BARDI

σάν. "Η ιδέα όμως των γηραιών δέν μούφερε στο νού τόν θάνατο, γιαντί γιά μένα οι φίλοι τού 'Αλεκάκη ήταν τόσα πιά έξω άπ' τόν χρόνο, έζω άπ' τόν άναπόφευκτο. Νόμιζα ότι είχαν άγοράσει ένα καινούργιο τραπέζι ότι έκαμε σ' όλους από ένα μάλλινο κασκόλ γιά τόν χειμώνα κι ότι είχαν συνάξει και τέλος ότι όλοι είχαν γεράσει πάρα πολύ.

Τό καλώς όρισεσ αυτό δέν τόν βρήκα σάν γύρσια άπ' την 'Αφρική, όπου έμεινα τρία συνεχή χρόνια. Εί-

ΙΣΤΟΡΙΑ

PIETRO SILVA

Είναι ο καλλίστερος μελετητής της διπλωματικής Ιστορίας της σημερινής 'Ιταλίας, γνώστης και διορατικός έρμηνευτής των μεγάλων διεθνών προβλημάτων της συγχρόνου εποχής. Ανυστός συγγραφέας, πλούσιος, χρωματιστός. Αί σελίδες του έχουν την όποβλητικήν έκείνην αναπολογικήν δύναμιν ή όποία και μόνη έπιτρέπει άμεσον και ζώον άναποράσασιν, σχεδόν σκηνηκή, των διπλωματικών άγώνων και των πρωταγωνιστών των. Ηνέσμα καθάρων, σαφές, εξαιρετικώς διακριτικόν, εξέχει εις τήν ικανότητα του νά συλλέξη και νά ήνωσιν τας μεγάλας δόξας της Ιστορίας ενός λαού, τάς εκ παραδόσεως κατασθένους της εξωτερικής πολιτικής ενός έθνους, την σιωγή της άναποθέσεως ενός προβλήματος, διά μέσον των πολλαπλών και άνελλασσόμενων φάσεων του. Ο Ηέσρος Σίλβα εγεννήθη εις την Πάρμαν τού 1887 και όπως όλοι οι μελετηταί της έποχής του, ήρχισε με μερικά έργα της μεσαιωνικής Ιστορίας, σχετικα με την Πίζαν και γενικότερ με την Τοσκάνην. Εδίδως κατόπιν όμως έμπροσθεν από τούς άγώνας τού 1901 αλόνως και έπείληθη εις την προσοχήν ενός μεγάλου κοινού, με τρία βιβλία: "Τά μοιραία, διά τούς 'Αφθόρογους, προβλήματα" (Μιλάνον 1918) "Η μοναρχία τού 'Ιουλιού και ή 'Ιταλία" (Τορίνον 1917) "Τό 66" (Μιλάνον 1917). Εις τούς τόμους αούτος προσετέθη ένα δοκίμιον επί της πολιτικής τού Ναπολέοντος Βου, εις 'Ιταλίαν (Ρώμη 1927), εις τόν όποιον, εις την θέσιν ενός Ναπολέοντος γενναιοδρόου και ένθουσιώδους φορέως της άπολυθεωρήσεως των καταδυναστευμένων λαών, άντιτίθεται ή θέσις μιάς αούστρης συνεχείας της εξωτερικής γαλλικής πολιτικής, της άποβλεπούσης ν' άποκτήσιν την Αύσρρίαν από την χερσόνησον, ταςτοχρόνως όμως και νά παρεμποδίση την πλήρη ένότητά, διά νά διατηρήσιν την έπικροσίν του. "Η φήμη τού Σίλβα συνδέεται ιδιαίτερος με τόν εκτενέστατον έργον του.

Ο Σίλβα είναι επίσης εξαιρετικός βιογράφος, όπως τόν άποδεικνύουν ή ακιαγραφία τού "Ναπολέοντος" (Ρώμη 1912) και τού "Ερμανούλ Φιλίππερτο" (Ρώμη 1928). Φιλολογική διεισδυσις, λεπτής ανάλυσεως, πλήρης κατοχή των πολιτικών και διπλωματικών διεθνών προβλημάτων, είναι τά προσόντα τά παρουσιάζονενα επίσης και εις τά δύο πρόσφατα βιβλία του: "Απόψεις και φάσεις της Ιστορίας της 'Ιταλίας" (Μιλάνον 1940) και "Φάσεις της Εύρωπαϊκής Ιστορίας" (Μιλάνον 1941).

CARLO MORANDI

χαν πεθάνει όλοι τους, σχεδόν όλοι μαζί, σάν ο καθένας τους νά φοβούταν μη τυχόν μείνη τελευταίος και μόνος. "Ενας μόνο έμεινε τελευταίος και μοναχός: πήρε τη φόρα του γιά νά πηδήση την τάφο της ζωής, κ' έπεσε στη μέση με τόν ένα πόδι άπ' τόν ένα μέρος και τόν άλλο άπ' τόν άλλο. Με τόν δεξιό μέρος παράλυτο και πάνω σ' ένα καροτσάκι πού τόν σκουντούσε ένα παιδικόν τού δρόμου, ήρχονταν κάθε βράδυ στο σπίτι του πάππου μου κ' έμοιαζε ξαναχωραμέ-

ΜΟΥΣΙΚΗ

ANTONIO VERETTI

Έσπερις καταγίδος εις την Σκάλαν τού Μιλάνου, την 17ην Μαρτίου 1932, έσπερις καταγίδος όροία της όποίας από πολλών ετών δέν είχε λάβη χώραν εις τόν περίφημον θέατρον. "Ενας νεαρός μουσικός, τόν όνομα τού όποιου ήτο άκόμη άγνωστον εις τόν πολλόν κοινόν, ο 'Αντώνιος Βερέττι, άντεματώπιζε την τρομεράν δοκιμασίαν της σκηνης, με ένα μελόδραμα τομληρές συλλήψεις:

"Ο έννοούμενος τού Βασίλειος", "Παρ' όλον ότι δέν παρημέλησε την παλαιάν μορφήν τού κωμικού μελόδραματος, ή άσυνήθης δραματική πλοκή και ή εισαγωγή όλίγης εζάς, διήγειραν διαμαρτυρίας, συζητήσεις και ζωηροτάτας πολεμικάς και ο "Έννοούμενος τού Βασίλειος", έταξινόμηθη ως τόν πρώτον Ιταλικόν "Μελόδραμα τού Χρόνου". "Όσοι και σσμένον φάσεων του. Ο Ηέσρος Σίλβα εγεννήθη εις την Πάρμαν τού 1887 και όπως όλοι οι μελετηταί της έποχής του, ήρχισε με μερικά έργα της μεσαιωνικής Ιστορίας, σχετικα με την Πίζαν και γενικότερ με την Τοσκάνην. Εδίδως κατόπιν όμως έμπροσθεν από τούς άγώνας τού 1901 αλόνως και έπείληθη εις την προσοχήν ενός μεγάλου κοινού, με τρία βιβλία: "Τά μοιραία, διά τούς 'Αφθόρογους, προβλήματα" (Μιλάνον 1918) "Η μοναρχία τού 'Ιουλιού και ή 'Ιταλία" (Τορίνον 1917) "Τό 66" (Μιλάνον 1917). Εις τούς τόμους αούτος προσετέθη ένα δοκίμιον επί της πολιτικής τού Ναπολέοντος Βου, εις 'Ιταλίαν (Ρώμη 1927), εις τόν όποιον, εις την θέσιν ενός Ναπολέοντος γενναιοδρόου και ένθουσιώδους φορέως της άπολυθεωρήσεως των καταδυναστευμένων λαών, άντιτίθεται ή θέσις μιάς αούστρης συνεχείας της εξωτερικής γαλλικής πολιτικής, της άποβλεπούσης ν' άποκτήσιν την Αύσρρίαν από την χερσόνησον, ταςτοχρόνως όμως και νά παρεμποδίση την πλήρη ένότητά, διά νά διατηρήσιν την έπικροσίν του. "Η φήμη τού Σίλβα συνδέεται ιδιαίτερος με τόν εκτενέστατον έργον του.

"Αν εις τόν "Έννοούμενον τού βασίλειος" δέν ήπηρε ή σκηνηκή συνοχή, ή δικαιολογούσα μίαν ζωτικα άρκετής διαρκείας, ήτο ένωλον νά σπανίσωμεν τά χαρακτηριστικά Ισχυρόδ μουσικού, ο όποιος από καιρού ήδη είχε ένδώσει την προσοχήν της κριτικής. Ο Βερέττι εγεννήθη εις την Βενετίαν τού 1900 και ήπηρε μωδής τού Φρανκού 'Αλφάνο, εις τόν ΰδριον της Βολωνίας, ήρχισε δέ νεώτατος την δράσιν του ως συνθέτης, με πικρήν όμάδα μουσικής άμωρτίον, εις την όποιαν βαθμύδν και κας' όλίγον, διατρέπεται μία Ισχυρά και καθαρά προσωπικότης, δραματικής και ταςτοχρόνως κλασικής μορφής. Οι χαρακτηρισμοί αυτοί παρουσιάζονται εκ νέου εις την "Ιταλικήν συμφωνίαν" (1930) όπως και εις την πρόσφατον του "Επικήν Συμφωνίαν" ταςτοχρόνως ο Βερέττι σσέρει την προσοχήν του εις τόν μιμο-συμφωνικόν τομέα και συνθέτει άλληλοδιαδόχως τόν "Φιλάρεσκον Σκοπετήν" τού Μπαστελαίρ, (1932) και "Ενα παραμύθι τού "Αντερτον" (1934), τού μεγάλου Λανού συγγραφέως. Εις τόν κινηματογραφικόν τομέα ο Βερέττι σσνέθεσε την ήποβλητικήν μουσικήν των ταινιών "Υποδύματα επί της γής", "Λεπτός ήθελμός", "Η πολιτορία τού 'Αλκαζάρ" πού είχαν μεγάλον άντίκτοπον και έκός της 'Ιταλίας. Ο Βερέττι ήπηρε διεσπώντης της Μουσικής 'Ακαδημίας της Νεολαίας Ρώμης, έσπερ δέ όνομάσθη διεσπώντης τού ΰδριου Παλέστρου.

GUIDO PIAMONTE

Τή φορά όμως αυτή πού πήγα έμεινα μόνο μία μέρα στο Φουότερο Κι από τότε δέν ξαναγύρισα πιά, κ' έτσι κι ο τελευταίος φίλος τού 'Αλεκάκη θά πεθάνει πιά κι αυτός όριστικά.

INDRO MONTANELLI

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

"Ίσως μπορεί νά ζήση κανείς και χωρίς γυναίκες, ακόμη και χωρίς αγάπη: ήμασταν εύτυχείς εκείνη την άνοιξη, πάνω στο λόφο τόσο μοναχοί, όπως δέν θάμασταν ποτέ πιά, όταν οι στρατιώτες μάς έφριχναν κουβάδες παγωμένο νερό, ύστερα από τις πρώτες ήλιοθεραπείες. Μένανε ξαπλωμένοι, με τά πόδια μέσ στο τριφύλλι και τόν κεφάλι σχεδόν μέσ στα σύννεφα, τόσο μάς φαίνονταν πώς ζούσαμε ψηλά πάνω σ' εκείνον τόν λοφίοκο, όπου είχε στρατοπεδεύσει ή κανονιοστοιχία, με τά κανόνια κρυμμένα, άνάμεσα στις φελλοβολανδιές. "Ήτανε τά γεράκια πού σ' όρισμένες ώρες παρουσιάζονταν ζευγαρωμένα και ήταν εύθυμα και τρελλά σάν πεταλούδες. "Ήτανε οι άγγελάδες, πουήχονταν έως κάτω άπ' τ' άντισκηνά, γιά νά βοσκήσουν και τά γαϊδουράκια εύτυχισμένα και ύπεροχα, κλεισμένα τού περίφραγμα, τά γαϊδουράκια πού παρουσιάζονταν την νύκτα ξαφνικά άπ' τά δρομάκια και έζστάναι τά τριγύρω, με την άναπνοή τους, και με τόν τριχώμα τους. Οι μέρες εκείνες μάς φαίνονταν άδειες, άδειες και άμωρφες, γιαντί ήμασταν εκεί πάνω δίχως έννοιες, δίχως έννοιες και δίχως αγάπη, σάν τ' άλογά μας, πού όσο περνούσαν οι μέρες γίνονταν γυαλιστά, άλλαζαν τριχές και νύχια, άνεπαίσθητα, σάν και μάς στο νησί. Είναι τά πιδ όμορφα παλληκάρια, κείνα πού σκοτώνονται στόν πόλεμο, κ' είναι σ' αλήθεια περιεργό πώς είναι οι πιδ όμορφοι στό θάνατο. Κι' ο καθένας μάς βρήκε τόν τρόπο νά βεβαιώση αυτήν την αλήθεια, ο καθένας από μάς είχε ένα φίλο, τόν πιδ όμορφο άπ' όλους τούς άλλους, πού είχε ήδη σκοτωθεί στόν πόλεμο. "Ήμασταν στό πιδ χαμηλό σημείο τού άπεράντου κάμπου. Αισθανούμασταν την μωρδία της θάλασσας και τά λίγα σύννεφα στόν ούρανό, ήταν θαλασσινά σύννεφα. "Όταν φθάσαμε στό "Ο... οι άμαζάδες, πούχαν πείρα, προσεφέρθησαν όλοι μαζί νά μάς συνοδεύσουν. Οι άνθρωποι της πόλεως, μάς έβλεπαν στην άμαζα, με έλαφρά ερώνια, ήξευραν πώς όλοι οι άξιωματικοί, πού πήγαivan με τ' άμαζι, ήρχονταν άπ' τόν έσωτερικό τού νησιού, γιά νά άπολαύσουν μίαν ώραν διασκεδάσεως στό "Ο... "Ο άμαζάς, μάς ζήτησε νά τού βεβαιώσουμε τις προθέσεις μας, και με μακρύ καλτσάσι, μάς ώδήγησε έξω άπ' την πόλη, σ' ένα αλόγυρο, όπου μερικά κορίτσια, διασκεδάζαν πετώντας κοματάκια ψωμιού στις πάσεις πού κολυμπούσαν στη χαβούζα. Τά κορίτσια, ήλθαν νά μάς προύπαντήσουν, μάς πήραν τά γάντια μας, τά χαμτσίκια μας, τούς χαρτοφύλακες, κ' έπειτα έξαφανίσθηκαν, γιά νά παρουσιασθών άμέσως με τά πόδια γυμνά και με μακρές κυματιστές ρόμπες.

Κουνούπια, κύριε λοχαγέ, είπα έγώ. Καί άγχιόπαπες είπε ο λοχαγός, και άρχισε νά μου μιλή γιά κάτι περίφημες δίκες, τού φοιτητή Κουκουένος τού λοχαγού Πατερνό. "Ηξευρε πολλές μικρολεπτομέρειες αυτόν τών Ιστοριών, και αισθανόυταν σίγουρα Ιδιαίτερη εύχαρίστηση νά δειες, άδειες και άμωρφες, γιαντί ήμασταν εκεί πάνω δίχως έννοιες, δίχως έννοιες και δίχως αγάπη, σάν τ' άλογά μας, πού όσο περνούσαν οι μέρες γίνονταν γυαλιστά, άλλαζαν τριχές και νύχια, άνεπαίσθητα, σάν και μάς στο νησί. Είναι τά πιδ όμορφα παλληκάρια, κείνα πού σκοτώνονται στόν πόλεμο, κ' είναι σ' αλήθεια περιεργό πώς είναι οι πιδ όμορφοι στό θάνατο. Κι' ο καθένας μάς βρήκε τόν τρόπο νά βεβαιώση αυτήν την αλήθεια, ο καθένας από μάς είχε ένα φίλο, τόν πιδ όμορφο άπ' όλους τούς άλλους, πού είχε ήδη σκοτωθεί στόν πόλεμο. "Ήμασταν στό πιδ χαμηλό σημείο τού άπεράντου κάμπου. Αισθανούμασταν την μωρδία της θάλασσας και τά λίγα σύννεφα στόν ούρανό, ήταν θαλασσινά σύννεφα. "Όταν φθάσαμε στό "Ο... οι άμαζάδες, πούχαν πείρα, προσεφέρθησαν όλοι μαζί νά μάς συνοδεύσουν. Οι άνθρωποι της πόλεως, μάς έβλεπαν στην άμαζα, με έλαφρά ερώνια, ήξευραν πώς όλοι οι άξιωματικοί, πού πήγαivan με τ' άμαζι, ήρχονταν άπ' τόν έσωτερικό τού νησιού, γιά νά άπολαύσουν μίαν ώραν διασκεδάσεως στό "Ο... "Ο άμαζάς, μάς ζήτησε νά τού βεβαιώσουμε τις προθέσεις μας, και με μακρύ καλτσάσι, μάς ώδήγησε έξω άπ' την πόλη, σ' ένα αλόγυρο, όπου μερικά κορίτσια, διασκεδάζαν πετώντας κοματάκια ψωμιού στις πάσεις πού κολυμπούσαν στη χαβούζα. Τά κορίτσια, ήλθαν νά μάς προύπαντήσουν, μάς πήραν τά γάντια μας, τά χαμτσίκια μας, τούς χαρτοφύλακες, κ' έπειτα έξαφανίσθηκαν, γιά νά παρουσιασθών άμέσως με τά πόδια γυμνά και με μακρές κυματιστές ρόμπες.

Μία φορά αποφασίσαμε και μέεσ νά πάμε στην "Ο... μικρή παραλιακή πόλη, πού άπέχεε καμιά είκοσριά χιλιόμετρα άπ' την κατασκήνωσή μας.

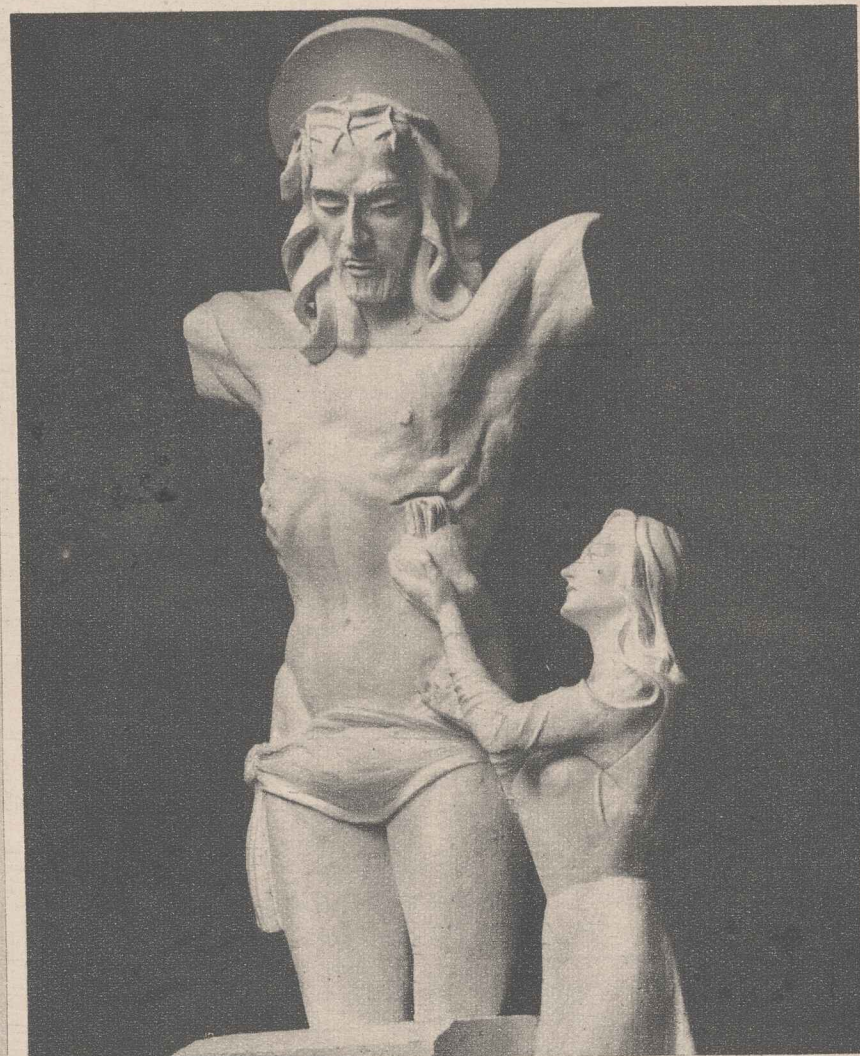
LEONARDO SINISGALI

FERRUCCIO VECCHI

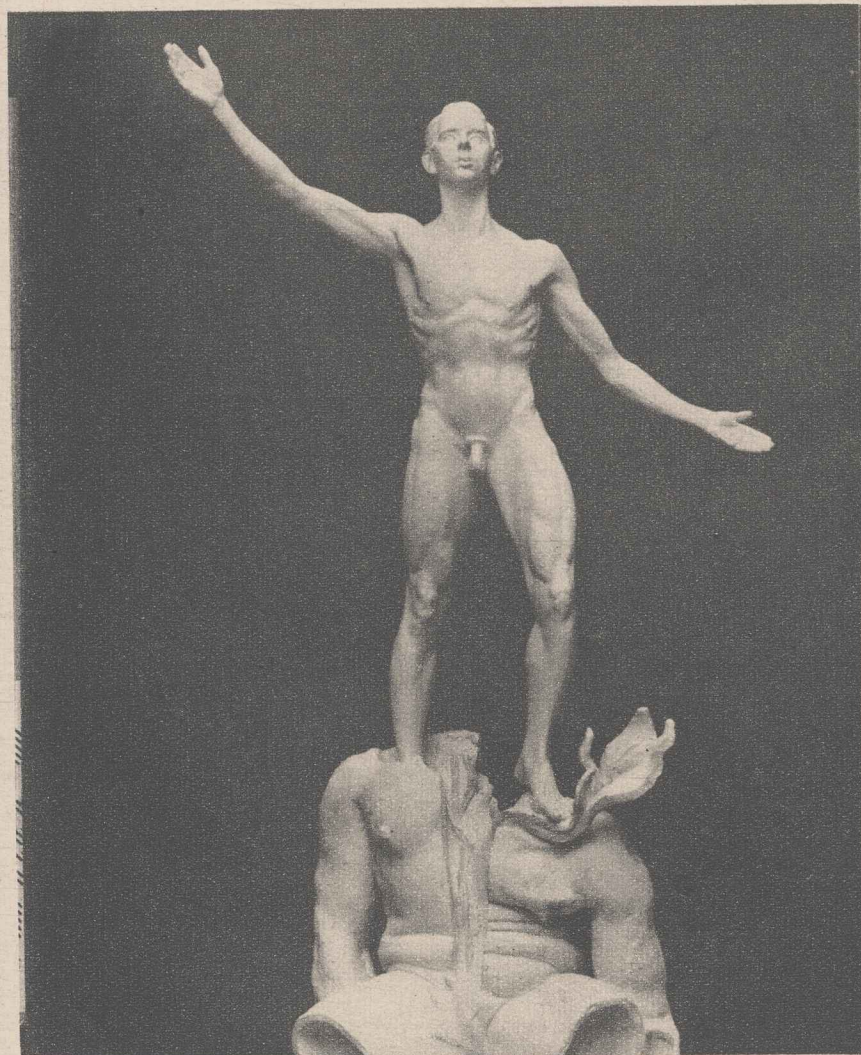
Ο Φερρούτσιο Βέκι γεννήθηκε στην Ραβέννα το 1894, και είναι μία εκ των λαμπρών εκείνων φυσιογνωμιών της Ιταλίας, της ανανεωθείσης από τον φασισμό, ισχυροποιηθείσα εις την διπλήν εκδήλωσιν της, ως πολιτικού ανθρώπου και ως καλλιτέχνη. Λοχαγός των ταγμάτων Άνδρείων, το 1915-18, ιδρυτής της εθνικής συνμοσπονδίας των Άνδρείων της Ιταλίας, υπήρξε το 1919, έντολή του Ντούτσε, πρόεδρος της πρώτης

δηγύρεως, διά την ίδρυσιν των ιταλικών ταγμάτων έφόδου. Την 15 Άπριλιου του ίδιου έτους, ως αρχηγός της ομάδος δράσεως κατετρόπωσεν εις Μιλάνον, εις την πλατείαν του Δώμου, και εις την οδόν Μερκάτη, τας έγκληματικές ορδάς των μπολσεβίκων, που ανήρχοντο εις πολλές δεκάδας χιλιάδων ανδρών. Συνελήφθη πολλές φορές από την κυβέρνησιν του Νίττη, αλλά δεν έπαυσε την επαναστατική δράσιν του, και όταν

τελικώς εθριάμβευσε ο φασισμός, εξακολουθεί με βιβλία και με λόγους να εξυμνεί την Πατρίδα, και τον Φασισμό, εις την Γαλλίαν, εις τας Ήν. Πολιτείας εις την Έλβετίαν. Το 1937, η καλλιτεχνική του ιδιοσυγκασία εδρε την εκδήλωσιν της εις την γλυπτικήν. Το 1940 εξέθεσε διάφορα έργα του, εις την διετή έκθεσιν της Βενετίας με μεγάλην επιτυχίαν.

ΜΕΤΑΓΙΓΙΣΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ο ΑΕΡΟΠΟΣ

Επί της προσέψεως της κατοικίας του επιτρόπου του Κολχόζ, ο μανροπίνας όπου σημειούνται οι σταθμοί εργασίας. Η μετάφρασις των ρωσικών λέξεων είναι: «άπολογομός του σχεδίου αποδασώσεως». Το Κολχόζ αυτό, όπως όλα, διευθύνεται από την άγριαν πειθαρχίαν του «σχεδίου». Έδώ όλα έχουν «σχεδιοποιηθή».

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΧΟΖ

Κατά την διάρκειαν ενός μακρυνού ταξιδίου μου, ανά την Ρωσικήν Καρέλιαν και τον Ίσθμόν, κατά τας αρχάς του παρόντος χειμῶνος, έμαθα εκ του πλησίον τι πράγμα ήτο ένα Κολχόζ, όταν είδα μερικά εξ αυτών. Το ταξίδι μου αυτό, υπήρξε πολύ όλιγον ζωήρην και μάλλον μονότονον. Όταν εύρέθην εκεί έσκέφθην ότι άδικως έσκοτώθηκα και έσπασα κυριολεκτικῶς τά κόκκαλά του επί των δρόμων και των άτραπῶν της πλέον άπαισίας ρωσικής έπαρχίας, (της Ρωσίας των εξορίστων). «Όλα όσα έμαθα, ήκουσα και διησάνθην, μου έφάνησαν άνιαρά και άχρηστα. Και όμως ήλθον εις έπαφὴν με μίαν ιστορικὴν αλήθειαν (τήν όποιαν θα είπω κατωτέρω) μεγάλης σημασίας, και μ' ένα κόσμον, μεταξύ των κόσμων των Σοβιέτ, του πλέον σκοτεινού και βαθεία θλιβερού. Τότε όμως όλα αυτά δεν μου έφαινοντο φανερά. Αί άναμνήσεις, ή πείρα, και αί γνώσεις του ταξιδίου μου έκείνου, εξώηρευσαν μόνον τώρα, μετά τό διάβασμα του βιβλίου του Άλφρέδου Ρόζεμπεργκ, διά την άπελευθέρωσιν της ρωσικής γῆς, εις τας έπαρχίας τας κατακτηθείσας από τά γερμανικά όπλα. Και δι' αυτόν τόν λόγον, ύστερα από άρκετους μήνας, γράφω τά κυριώτερα σημεία του ταξιδίου μου αυτού.

Από τό μέρος της Μαίνιλας, που είναι μία έπαρχία της Καρέλιας, προς την Πετρούπολιν, μου έδειξαν τό έξω-τερικόν ενός Κολχόζ.

Ένα Κολχόζ είναι μία ομαδική άγρέπαιλις. Αυτό δε όμοιάζει όπως όμοιάζουν όλα τά άλλα πράγματα εις την Ρωσίαν, όμοιομόρφως, από

των έκβολών του Νέβα μέχρι των όχθων της Σαχαλίνας. Ήτο συνήθως διακοπή του τοπίου της πεδιάδος: μεταξύ δασυλλίων, χαμηλά σχήματα καλυβών, από κορμούς μαυρισμένους από τόν παγετόν, από τόν ψυχρόν και υγρόν άέρα, από τόν καπνόν των θερμαστρών. Είναι κατοικία κατασκευασθείσα από ξύλα, εις τρόπον ώστε να προφυλάσσονται από τά ρέματα των άνατολών, μήκους περίπου έξήντα μέτρων. Υπήρχον περί τά δέκα παράθυρα με ύάλους, τώρα συντριμμένα από τόν πόλεμον. Δεν διαφέρουν κατά βάθος από τά ύπόστεγα που βλέπομεν εις τούς λιμένάς, και που είναι προσωριμένα δι' άποθήκας, και κατοικίας έργατικών χειρών, δηλαδή ανθρώπων.

Τό έσωτερικόν των τό εδρον χωρισμένον από δύο παραλλήλους διαδρόμους και μεταξύ αυτών ήτο ένα μέγα κενόν διά θερμάστρας. Η έσοδος των δωματίων ήτο από τούς διαδρόμους, και έπειδή ήσαν μικρά, γεμάται από παληόρουχα, από προπαγανδιστικά φυλλάδια κ.λ.π. δεν κατόρθωσα να ύπολογίσω πόσα πρόσωπα θα ήμπορούσαν να κατοικήσουν. Κρίναν όμως από τό χώρον και από ό,τι είδα την εις Έσθονίαν, εκεί μέσα άσφαλώς θα έουσαρεύοντο, όχι μόνον λόγω έλλείψεως χώρου, αλλά και διά τό δώλος «ρωσικόν γούστον» να κάθονται ό εις επί του άλλου, τουλάχιστον σαράντα πρόσωπα. Εις αυτό και μόνον τό ύπόστεγον του Κολχόζ, έκαιτοιכוσαν κατά συνέπειαν, κατά μέσον όρον 400 άνδρες και γυναίκες. Άλλαι παρόμοιαι κατοικίαι εύρίσκοντο κατά μήκος της

πεδιάδος της Μαίνιλας, και εις τό κέντρον έφαινετο ένα σπίτι με δύο πατώματα. Κατοικία και γραφείον του επιτρόπου του Κολχόζ. Εις τόν κεντρικόν χώρον, έκτός από τό μονόζυγον και άλλα έξαρτήματα γυμναστικής της «Δυναμίας» της (Κρατικής) οργάνώσεως διά την γυμναστικήν) έφαινετο και ό άμβων του επιτρόπου διά τας ομαδικάς συναθροίσεις, μεταξύ ύυλίων στεφανών επί των οποίων τά κόκκινα ύφάσματα με τά άποφθένματα του Λένιν και του Στάλιν είχαν ξεκρεμασθή. Πλησίον του άμβωνος τό σύνηθες γκόγκ διά τας συναθροίσεις και ό μελανοπινάξ με τόν κατάλογον των όνομάτων των άγροτικών οίκογενειών, των προσωριμένων εις τας εργασίας των άγρών, όλα τά άλλα εν άτάξια, δελτάρια πιστοποιητικά, βιβλία και όργανα της διαχειρίσεως αυτής.

Έξωτερικῶς τό Κολχόζ είναι όπως περίπου τό περιέγραψα, και ή έντός αυτού διαγομένη ζωή είναι περίπου όπως αυτή που άνεπαρέστησα από συλλεγέντα έγγραφα και κανονισμούς. Εις τας 5 έγερσεις, εις τας 6 συγκέντρωσις ενώπιον του επιτρόπου, όλων των κατοίκων του Κολχόζ. Διαίσεις των έργων εις ένωμοτίας, υπό την άρχηγείαν ενός «ένωμοτάρχου» επιστάτου, ό όποιος λαμβάνει τας διαταγάς διά την εργασίαν της ημέρας. Κατά κανόνα είναι δέκα αί όραι εργασίας, με καλά προσδιορισμένα καθήκοντα. Γενικῶς, επί των βιβλίων του επιτρόπου του Κολχόζ, ακόμη και όταν ή εργασία παραταθή πέραν των δέκα ώρών, λαμβάνεται όπ' όψιν, ως τρία τέταρτα ή ήμισια ή-

μέρα, βάσει των ώρών φωτός. Έκτός αυτού υπάρχει και ή εκτίμησις του «ένωμοτάρχου» επί της ποιότητος της έκτελεσθείσης εργασίας: είναι πάντοτε πολύ εύκολον να άφαιρεθῇ μία ήμερα εργασίας λόγω μικράς άποδόσεως. Αί άνυπέρβλητοι σκληρότητες και δυσκολίαι, των κανονισμών του Κολχόζ, καθιστούν σχεδόν αδύνατον εις τας «ομάδας» εκείνας, εργασίαν ή όποία άναγκαιοί μίαν έργολάβριαν άνωτέραν από μίαν έργασίον ήμεραν να επιτύχουν άναγνώριαν των δικαιωμάτων των. Γενικῶς έξαρτάται από την καλή πίστιν του «ένωμοτάρχου». Τρώγον όλοι όμοῦ εις την προορισμένην διά κάθε όμιλον αθούσαν, και ή αξία του φαγητού άφαιρείται από την πληρωμήν. Η πειθαρχία του Κολχόζ είναι άδοτηρά όπως ή πειθαρχία ενός κατέργου. Τιμωρείται ή άγροπρία εις τας πρώιμās συναθροίσεις, ή κακή έκτέλεσις της εργασίας, ή συμπλοκή, ή πολιτική άδιαφορία. Η τιμωρία συνίσταται εις τόσας ήμέρας άδωρεάν εργασίας. Όπως μου διηγήθησαν, κάποιος χωρικός του Ραουτάν, κατόρθωσε να συγκεντρώσῃ δέκα έτη εργασίας άνευ πληρωμῆς: ό άνθρωπος αυτός συνεζήτη πολύ με τόν «ένωμοτάρχη» του. Υπάρχουν περιπτώσεις κατά τας όποιας ή παράλειψις είναι τόσον σοβαρά ώστε συνεπάγεται την άπώλειαν του δικαίωματος της συμμετοχής εις τό Κολχόζ. Το 1935, εις την περιφέρειαν του Λένινγκραν, τέσσαρες χιλιάδες οικογένεια έξώσθησαν από την άγρέπαιλιν. Εις την ρωσικήν, αυτό λέγεται «να στείλουν τόν χωρικόν να πνιγῇ εις την γῆν».

Πανόραμα ενός Κολχός, οι καλύβες του είναι ξηρμοί, ενώπιον των προελαυνόντων φινλανδικών φαλλάγγων οι μπολσεβίκοι επιτεροστοι παρέσταναν μαζί των και τους

Κατά την διάρκειαν του ταξιδιού μου αὐτοῦ ἀνὰ τὴν σοβιετικὴν ὑπαίθρου, ἀντελήφθην τὴν βασικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ βραδύτερον κατόρθωσα νὰ ἐξακριβώσω τὴν βάσιν τῆς: ὁ μπολσεβικισμὸς μισεῖ τοὺς χωρικοὺς, τοὺς ἐμίσησε καὶ τοὺς ἐφοβήθη πάντοτε. Ὁ μπολσεβικισμὸς γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ καταγῶγια τῆς Πετροπόλεως, ἀντελήφθη ἀπὸ τὴν πρῶτην στιγμήν, ὅτι μετὰ τὴν Δυναστείαν, τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν, τοὺς φιλελευθέρους καὶ ἰδιοκτῆτας ἀστούς, θὰ ἔπρεπε νὰ συντρίψῃ τοὺς χωρικοὺς. Ὁ μπολσεβικισμὸς ἀντελαμβάνει ὅτι εἶχε ν' ἀγωνισθῇ ἐναντίον τεραστίας δυνάμεως, καὶ παθητικῆς ἀντιστάσεως ἐκτεινομένης ἐπὶ 280 ἑκατομ. «desiatjne» (Ἐν «desiatjne» εἶναι κατὰ μεγαλύτερον ἀπὸ ἕνα στρέμμα) τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσσίας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ἀπέραντον Ἀσιατικὴν ἔκτασιν.

«Κατὰ τὰς παρομονὰς τῆς πρώτης ἐπαναστάσεως — σημειώνει ὁ Τρότσκι — αἱ γαῖαι τῶν κοινοτικῶν κλήρων — ἐκμεταλλεύμεναι ἀπὸ κοινῶ ἀπὸ ἕνα ἢ περισσότερα χωρία — εἶχον ἔκτασιν περίπου 140 ἑκατομ. «desiatjne», αἱ γαῖαι τοῦ Στέμματος 5 ἑκατομ. τῶν μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν περίπου 2 1/2 ἑκατομ. Ἡ ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία — ὑπελογίζεται εἰς 30 χιλ. μεγάλων ἰδιοκτητῶν μὲ 500 «desiatjne» κατὰ μέσον ὅρον κατὰ κεφαλὴν — ἀντεπροσωπεύετο εἰς τὸν ὑπολογισμόν αὐτὸν, μὲ 70 ἑκατομ. Φαίνεται ἐπομένως πῶς οἱ ἀριθμοὶ τῶν κοινοτικῶν κλήρων υπερβαίνουν ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὁ χωρικός τοῦ Τσάρου, ἀν καὶ εὐρισκόμενος εἰς συνθήκας ἀθλίας καὶ ὀπισθοχωρημένας, κατεῖχε κατὰ τὸν λόγον ἀντετάχῃ τὸσον βιαιῶς, εἰς τὴν μπολσεβικικὴν προπαγάνδαν. Ἀντελαμβάνετο ὅτι κάποτε θὰ ἐξήμιότο. Ὡς ἴδωμεν τι ἔλεγεν ὁ Τρότσκι: «Δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἐκκαθαρισθῶν ὅλοι οἱ ἰ-

διοκτῆται κατὰ τὴν πρώτην ἐπανάστασιν. Δὲν εἶχεν ἐξεγερθῇ ὅλη ἡ μάζα, ἡ κίνησις εἰς τὴν ὑπαίθρου δὲν εἶχε συνταυτισθῇ μὲ τὴν κίνησιν τῶν πόλεων. Αἱ φάλαγγες τῶν χωρικῶν ἐταλαντεύοντο καὶ εἰς τὸ τέλος ἔδωσαν ἀρκετάς δυνάμεις διὰ τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν ἐργατῶν». Μὲ σύνεσιν ὁ μπολσεβικισμὸς ἀφῆκε κατὰ μέρος ἐπὶ ἑνδεκα ἔτη τὸ ἀγροτικὸν πρόβλημα. Οἱ χωρικοὶ, μὲ τὴν σειρὰν τῶν, προσεχώρησαν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, εἰς τὴν ἐπανάστασιν διὰ νὰ ἐπιτύχουν καλλιτέρους ὅρους ζωῆς, οἰκιοποιούμενοι τὰ ἀγαθὰ τῶν κυρίων τῶν. Κυρίως δὲ τὰ ἄλλα. Διαβάζοντες μερικάς ἱστορίας τῶν ἐτῶν ἐκείνων, θὰ ἐπιστεύετε, χωρὶς νὰ ν' ἀπεμακρυνόμεθα κατὰ πολὺ τῆς ἀληθείας, ὅτι ὁ μουζίκος ἔγινε ἐπαναστάτης καὶ μπολσεβίκος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δυνάται νὰ μεταφέρῃ τὰ ἔπιπλά του, τὰ σκεύη καὶ ἐργαλεῖα του καὶ τὸν σῖτον του, ὅχι ἐπὶ τῆς ράχεώς του, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς ράχως τῶν ἀλόγων τοῦ αὐθέντου του. Τὸ κόμμα ἔφινε τὰ πράγματα ὅπως ἦσαν. Ὑφίστατο ἤδη ἀπὸ τοῦ 1928 μία προσπάθεια ὁργανώσεως τῶν χωρικῶν εἰς Κολχός, μόνον ὅμως δι' ἀπλὴν δοκιμὴν. Κατὰ τὸ προαναφερθέν ἔτος μόνον τὸ ἕνα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τῶν ρωσσικῶν δημοτικῶν παρήχθησαν ἀπὸ τὰς νέας συλλογικὰς ἀγρεπαύλεις. Ἡ Μόσχα, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο ἀπηχολημένη ἀπὸ τὰ γιγαντιαία προβλήματα, τῆς σταθεροποιήσεως τοῦ καθεστώτος, τῆς διοργανώσεως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, τῆς δημιουργίας τῶν πενταετῶν σχεδίων. Μὲ τὴν λήξιν τοῦ 1928 ἀρχίζει καὶ ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῆς ὑπαίθρου. Ὁ «μουζίκος» ἀντελαμβάνετο ποῦ ἤθελε νὰ φθάσῃ ὁ μπολσεβικισμός. Ὁ μουζίκος δὲν ἤθελε νὰ πωλῇ τὰ προϊόντα του εἰς τὰς πόλεις, εἰς τιμὰς ἐξυτελιστικὰς, βάσει τῶν ἀγορανομικῶν τιμῶν τῶν κυρίων τῶν σοβιετ. Εἰς τὰς τιμὰς τῶν σοβιετ τῶν

πόλεων, ἀντέτασσε τὰς πλέον δικαίας τιμὰς τῶν σοβιετ τῶν χωρίων. Συχνά, εἰς τὰς ἀγοράς τῶν πόλεων ὅπου ἀσυνέτως ἐριψοκινδύνευε, οἱ πράκτορες τῆς Γκεπεὺ, κατέσχον, σῖτον λαχανικά καὶ ὀπωρικά καὶ τὸν ἔριπτον εἰς τὰς φυλακάς.

Ὁ Λένιν ἔβροντα: «Αἱ βδέλλαι αὐταὶ αἱ πλουτίσασαι κατὰ τὸν πόλεμον εἰς βάρος τῶν ἄλλων πολιτῶν. Αἱ ἀράχναι αὐταὶ δὲν διατάζουν νὰ πασχύνουν, ἐπαφελούμεναι τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς πείνης τῶν ἐργατῶν. Ἀπομυζοῦν τὸ αἷμα τῶν ἐργαζομένων, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἐργάται τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐργοστασίων ἀποθνήσκουν τῆς πείνης».

Αἱ λέξεις τοῦ Λένιν, ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἐπιβεβαιώσαν διὰ τοὺς χωρικοὺς. Ὅπως ὅμως τόσοι ἄλλοι φιλιππικοὶ τοῦ Λένιν, ἔμειναν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ στάδιον τῆς ρητορικῆς τῶν συνελεύσεων. Ὁ Στάλιν μόνος ἔλαβε τὰ ἱνία τῆς ἀρχῆς, ἔκαμε τοὺς μουζίκους νὰ χύσουν δάκρυα αἵματος. Ἀπεφάσισε κατὰ πρῶτον τὴν ἐκμνησθῆσιν τῶν «κουλάκι», τῶν μικρῶν, μικροτάτων καὶ ἐλαχίστων ἰδιοκτητῶν γῆς («Κουλάκι» ὅμως εἰς τὴν Ρωσίαν, ἦσαν ὀλίγον πολὺ ὅλοι οἱ χωρικοὶ, μετὰ τὴν ὑποδιάρεισιν τῶν γαιῶν καὶ τὴν δημιουργίαν τῶν κοινοτικῶν χωρίων). Κατόπιν τὴν ριζικὴν ἐφαρμογὴν τῶν «Κολχός».

Ὁ Στάλιν προητοίμαζε τὸν πόλεμον. Τὰ «πιατελάκια» (ἐργοστάσια) εἶχον ἀνάγκη ἀπὸ τεράστιον ἀριθμὸν ἐργατῶν, εἰς τὰς πόλεις ἑκατομμύρια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, καὶ οἱ ἀνθρώποι αὗτοι ἔπρεπε νὰ φάγουν, διὰ νὰ καταστῇ δυνατόν νὰ παραχθῶν αἱ ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀρμάτων μάχης, τὰ τηλεβόλα, τὰ ἀεροπλάν, αἱ ἀτμομηχαναί, τὰ τρακτέρ, τὰ αυτοκίνητα, τὰ ὄπλα, τὰ μυδραλλιοβόλα, καὶ τὰ ἄλλα σύνεργα τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐισβολὴν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ποίος θὰ ἐτροφοδότῃ τὴν γιγαντι-

αἶαν πολεμικὴν βιομηχανίαν; Δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς χωρικοὺς, τοὺς μικροῖδιοκτῆτας, οὐτε γενικῶς εἰς τοὺς μουζίκους, οἱ ὅποιοι ψυχολογικῶς ἔτεινον πρὸς τὴν συντηρητικότητα, τὸν ἀτομικισμόν, τὴν εἰρήρην.

Ἡ ἐπαναστατικὴ λογικὴ τοῦ ἀντιχωρικοῦ ἀγῶνος τοῦ 28, εἶναι ἀναποσπάστως συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ μπολσεβικισμοῦ καὶ πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἱμπεριαλιστικῶν στοιχείων τοῦ Στάλιν.

Ὅταν τὸ 1917 οἱ Ρῶσοι φιλελεύθεροι ἠθέλησαν νὰ διατρέσουν τὰς γαίας, ἀνεκταίσθησαν ἀπὸ τὸ τεχνικὸν πρόβλημα τῆς ἐκτιμήσεως (διὰ νὰ γίνῃ ἀπογραφή τῆς ρωσσικῆς ὑπαίθρου, ὑπελογισθῇ ὅτι ἐχρειάζοντο 300.000 τοπομετρηταί, ἐργαζόμενοι ἐπὶ 15 συνεχῇ ἔτη). Ὁ Στάλιν διὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὴν γιγαντιαίαν πολεμικὴν τὴν βιομηχανίαν ἐδεῖχθη πολὺ περισσότερον ἐνεργητικὸς, εἶχε καὶ δι' αὐτὸ τὸ σχέδιόν του. Μετέτρεψε τὰ κοινοτικά χωρία εἰς «σοβχόλς» γραφεῖα τοῦ κράτους, μὲ χρησιμοποίησιν ἡμερομισθίων χειρονακτῶν. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὸ Κράτος θὰ ἐξεμεταλλεύετο μόνον τὴν γῆν. Ἡἔξιν, διὰ τῶν μέτρων τὰ ὅποια θ' ἀναφέρωμεν, τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ «Κολχός», κατόρθωσαν νὰ ἐκμεταλλεύεται ταυτοχρόνως καὶ τὴν γῆν καὶ τὸν χωρικόν.

Ἐντὸς ὀκτώ ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1928 μέχρι τοῦ 1936 — τὸσον διήρκεσαν ὁ ἀντικοινοτικὸς πόλεμος τοῦ μπολσεβικισμοῦ — ἑκατὸν χιλιάδες, ὑπάλληλοι τρία ἑκατομμύρια στρατιῶται, κατάσκοποι κ.λ.π. δημιουργήσαν τὰ Κολχόξ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ρωσίαν. Δὲν εἶναι γνωστὰ ὅλα τὰ χρησιμοποιηθέντα μέσα. Μερικά ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξαν τὰ ἑξῆς: ἡ ἐξάντλησις, διὰ φόρων ἐπαχθῶν καὶ προσδευευτικῶν. Ὁ ἐκποτισμός κατὰ μάζας, πρὸς τὰ δόξαι τῆς ἀνατολικῆς Καρέλιας, τὰς τούντρας τῆς Κόλα, καὶ τοὺς παγε-

μαρτυρικούς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου, τοὺς τόσοι τρομερῶς δοκιμασθέντας.

τώνας τῆς Σιβηρίας. Ἡ ὑποχρεωτικὴ μετανάστευσις, ἐπινοηθεῖσα ἀπὸ κάποιον Σελμποντάφ, παραμείναντα εἰς τὴν ἱστορίαν, συνισταμένη εἰς τὴν φόρτωσιν τῶν ἀντιδρόντων, ἐπὶ σιδηροδρομικῶν συρμῶν κλειστῶν, ἐπὶ ἀμαξῶν χωρὶς παράθυρα. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου μόνον τὸ 10 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τῶν ταξιδιωτῶν ἐπέζη. Ὁ ἀποκλεισμός: Οὐδὲν προϊόν τῆς πόλεως ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο πού ἀντέδρα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Κολχός. Ἀποτελέσματα: οὐτε ἱατρικά, οὐτε ὑποδήματα, οὐτε ἐνδύματα. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ πράξις προσχωρήσεως εἰς τὸ Κολχός, ὑπεγράφετο ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας, ἐναντι ἐνὸς σωληναρίου κινήσεως. Παραλείπομεν νὰ διηγηθῶμεν τὸν λιμὸν εἰς τὸν κάτω Βόλγαν, εἰς τὸν Καύκασον, εἰς τὴν Σιβηρίαν, καὶ τὴν πείναν τῶν χωρικῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τρομεροῦ ἀγῶνος. Ὁ Στάλιν ἐνίκησε. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1936 τὸ 89 0/0 τῶν Ρῶσων χωρικῶν ἦσαν ὁργανωμένοι εἰς Κολχός.

Διὰ νὰ εἰμθα εἰλικρινεῖς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Στάλιν ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῆς γῆς, ὅπως ἦτο δυνατόν καλλίτερον, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν τρομερῶν ἀναγκῶν τῶν βιομηχανιῶν καὶ τῶν σχεδίων μελλοντικοῦ πολέμου. Κάποιος θεωρητικὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Στάλιν, ὁ Πρεομ-πραγιεύσου ἔδωσε τὴν λύσιν: «Οἱ χωρικοὶ ἀποτελοῦν μίαν ἀποικίαν τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ σοσιαλιστικὸν κράτος. Τὰ «σοβχόλς», αἱ κρατικαὶ ἀγρεπαύλεις, θὰ ἦσαν ἐν τῷ συνόλῳ των περισσότερον ἠθικά καὶ περισσότερον διαπανηρά. Τὰ ἀποδυνεκνέουν τὰ γεγονότα. Ἀπὸ τοῦ 1933 μέχρι τοῦ 1935, τὰ «σοβχόλς» ἀπέφεραν εἰς τὸ Κράτος 210 χιλιάγραμμα κατὰ στρέμμα, καὶ τὰ Κολχός 253, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐνοτικὴ συγκομιδὴ κατὰ στρέμμα ὑπῆρξε σχεδὸν ἴση, εἰς τοὺς δύο τύπους τῶν ἀγρεπαύλων.

Ὅπως οὐδέποτε, ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμὸς εἰς τὰ «Κολχός» ἦτο διπλάσιος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν «Σοβχόλς». Τότε πῶς τὰ «Κολχός» ἔδιδαν περισσότερα εἰς τὸ Κράτος ἀφοῦ οἱ χωρικοὶ ἔζων ἀπὸ τὰ προϊόντα; (Εἰδοποιῶ ὅτι ἀναφέρω ἀριθμούς καὶ δεδομένα μπολσεβικικῶν πηγῶν.) Ἀπλουστάτη ἐξήγησις: οἱ γεωργικοὶ πληθυσμοὶ τῶν «Κολχός» ἐλάμβανον τὸ ἥμισυ τῆς μερίδος ἐνὸς ἴσου πληθυσμοῦ «ἐλευθέρων» χειρωνακτῶν τῶν «σοβχόλς». Ἡ πολιτικὴ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, μέχρι τῶν ὁσῶν τῶν χωρικῶν, ἐθριάμβευσε.

Εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1929 μέχρι τοῦ 1935 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν εἰς Ρωσίαν, ἐμειώθη κατὰ πέντε ἑκατομμύρια. Ἐνα μέρος ἀπερροφήθη ἀπὸ τὰς πολεμικὰς βιομηχανίας, ἕνα ἄλλο μέρος ἀπωλέσθη κατὰ τὸν ἀγῶνα διὰ τὰ «Κολχός». Τέλος, ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ γεωργικοῦ αὐτοῦ συστήματος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἡ μητροπολιτικὴ καὶ ἀποκλειστικῶς ἐργατικὴ ἐπανάστασις, ἐξεδικήθη τῆς ὑπαίθρου καὶ τοῦ χριστιανικοῦ χωρικοῦ, τοῦ συντηρητικοῦ, πατροπαράδοτου καὶ αἰωνίου, ἔθους εἰς τὸ βάρβαρον, βάνασον καὶ μουσικιστικὸν πρόγραμμά της, περίπου δώδεκα ἑκατομμύρια, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑξῆ ἐτῶν. Δὲν εἶναι ὀλίγον οὐτε διὰ τὴν Ρωσίαν. Τὸ περισσότερον τραγικόν, εἰς ὅλα αὐτὰ εἶναι ὅτι ὁ ὀκεανὸς αἵματος τοῦ ἀντιχωρικοῦ πολέμου, ἐπέπρωτο νὰ εὐρυνθῇ εἰς τὸν ἀκόμη ἀγανέστερον τοῦ παρόντος πολέμου. Εἰς τὴν Ρωσίαν ὁ μουζίκος τὸ ξεύρει καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅλα αὐτά. Ἐξ αὐτοῦ ἡ αὐτόγνωστος τεραστία πολιτικὴ ἐπιδρασις τῆς γερμανικῆς ἀπομπολσεβικοποιήσεως τῶν κατακτηθειῶν ἐκτάσεων εἰς τὰς ἀνατολάς, ἀπὸ τὰ στρατεύματα τῆς «wertmacht».

GIOVANNI ARTIERI

ΕΙΔΑΤΕ ΤΑΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ τῶν χωρικῶν ἐνὸς Κολχός: κατὰ περισσώτερον ἀπὸ σταύλους. Ἴδου ἡ «Βίλλα» τοῦ ἐπιτρόπου. Εἶναι ἕνα πραγματικὸν μικρὸν μέγαρον, μὲ δύο πατώματα, μεταφερθὲν τεμάχιον πρὸς τεμάχιον ἀπὸ τὸ Λένινγκρανδ. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θὰ ὑπῆρχον ὅλαι αἱ ἀνέσεις καὶ σχεδὸν ἡ σύγχρονος πολυτέλεια, ἀν ἡ βρωμερότης τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τῆς Κυρίας, δὲν ἔδιδαν ἀμέσως τὸν γνωστὸν τοπικὸν σοβιετικὸν χρώμα.

ΕΔΩ ΕΝΑΣ ΦΙΝΛΑΝΔΟΣ στρατιώτης ἐκφωνεῖ χάριν ἀστειότητος, λόγον εἰς τὴν ζωὴν ὅμως τοῦ Κολχός, ὁ ἄμβων αὐτὸς καὶ τὸ τὰμ-τὰμ ἐσήμαιναν κατὰ τὸ διαφορετικόν. Ἀπὸ τὸν ἄμβωνα αὐτὸν ὁ ἐπίτροπος τοῦ Κολχός διέβριζε τὰς διαταγὰς εἰς τὰς μάζας τῶν συγκεντρωμένων χωρικῶν. Τὸ τὰμ-τὰμ ἐσήμαινε τὰς ἐργασίμους ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐλαχίστης ἀναπαύσεως, ἡ ὅποια εἰς τὴν σοβιετικὴν ὁργάνωσιν ἦτο ἐλαχίστη.

Εἰς τὴν ΣΤΕΠΠΑΝ πρὸς ἀνατολάς τῆς Καρέλιας, ἐν τῷ μέσω τῶν «τούντρων» καὶ τελμάτων τῆς Βορείου Ρωσσίας, εἰς τὸ ἀνοικτὸν πεδίων καὶ εἰς τὸ πυκνὸν δάσος, ἀποκαλύπτεται τὸ περίεργον αὐτὸ σχῆμα περιπτέρου, σχηματισμένου ἀπὸ σανίδας καὶ κορμούς. Εἶναι μία ἐκκλησία: τῶν κατοίκων τοῦ δάσους εἰς τὸ βορείον μέρος. Οἱ μπολσεβίκοι ὅμως, ἔβγαλαν τὸν σταυρὸν καὶ τὸ κωδωνοστάσιον μετεβλήθη εἰς παρατηρητήριον.

ΓΝΩΣΤΟΝ ΣΧΗΜΑ δι' ὅποιον διέσχισε τὰ πεδία τῆς μάχης τοῦ ἀνατολικοῦ μετώπου. Εἶναι τρακτέρ, μεγάλης δυνάμεως, κατασκευασθὲν εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Μανιτογκρόσκ. Προωριζόμενον ἀρχικῶς διὰ τὰς ἐργασίας τοῦ Κολχός, ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν ἔλξιν τῶν βαρέων τηλεβόλων. Τώρα εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Φινλανδῶν, θὰ χρησιμοποιηθῇ ἐναντίον τῶν παλαιῶν κυρίων τους, μὲ ἀσφαλῶς χρησιμότερον ἀποτέλεσμα.

ΤΟ ΘΛΙΒΕΡΟΝ νεκροταφείον πλησίαν τοῦ Κολχόζ. Σωροί, ἀγνώριστοι, χωρὶς σταυρόν, μαρτυροῦν τοὺς τάφους τῶν χωρικῶν, τῶν πεσόντων κατὰ τὸν ἀπελπιστικὸν καθημερινὸν ἀγῶνα. Ὑπάρχει κάποιος τάφος στολισμένος μετὰ ἑνα ἄστρον βαμμένον ἐρυθρόν, καμωμένον ἀπὸ ἑνα κομμάτι τενεκέ. Διακρίνεται ἕνα «στακανοβίστεν», δηλαδὴ πιστὸν κατὰσκοπον τῶν σοβιέτ.

Αἱ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ ἀπὸ κορμούς, κτισθεῖσαι διὰ τοὺς ἐργάτας τοῦ Κολχόζ (ἡ ἐξωτερικὴ ἀποψὶς τῶν εἶναι τελείως σύμφωνος πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς συνθήκας), ἐχρησίμευον ὡς κατοικίαι εἰς τοὺς «οὐλαμούς» τῶν σκλάβων τῆς γῆς. Ἐλλείπει ἄλλων καλλιτέρων, οἱ Φινλανδοὶ αὐτοὶ στρατιῶται τὰς ἐχρησιμοποίησαν, μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς Καρέλιας.

Εἰς τὰς ΕΡΗΜΙΑΣ τῶν δασῶν τῆς Καρέλιας, μέχρι τῶν ἀνωτάτων τμημάτων τῆς πλέον ἀγνώστου καὶ θλιβερᾶς βορείου Ρωσσίας, μέχρι τοῦ σημείου ὅπου φθάνουν, μετὰ θαυμασίας πολεμικὰς τῶν ἐπιχειρήσεων, οἱ στρατιῶται τῆς Φινλανδίας, φθάνει ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος. Ἐδῶ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, τῆς ἀπελπιστικῆς ἐργασίας, τοῦ πρώην σοβιετικοῦ Κολχόζ, ἔφθασαν ἀπὸ τὸ Ἑλσίνκι, μία περίφημος Φινλανδὴ τραγουδίστρια. Αἱ λυπητεράι καὶ γλυκεῖαι μελωδίαι τοῦ Σιμπέλιους, διαχύνονται βραδέως μεταξύ τῶν στηλῶν τοῦ δάσους. Οἱ στρατιῶται τὴν ἀκούουν, σιωπηλοὶ καὶ μειδῶντες.

ΑΝΑΜΟΝΗ

τῶν ἡθοποιῶν

Ἡ περισσότερον σκληρὰ ἀναμονή, τὴν ὁποῖαν ζεῖ ἕνας ἡθοποιός, πρὶν γίνῃ διάσημος, εἶναι ἡ ἀναμονὴ ἐνὸς συμβολαίου. Ὀλίγοι γίνονται γνωστοὶ ἀπροόπτως. Διὰ τοὺς πολλούς, ὁ δρόμος τῆς φήμης εἶναι κατεσπαρμένος μετὰ ἀγκάθια, ἐκνευριστικῶν ἐρευνῶν, ἀπροόπτων ἐλπίδων καὶ ἀμέσων ἀπογοητεύσεων, διηλεκτῶν τηλεφωνημάτων. Εἶναι ἕνας διαρκὴς ἀγῶν, καθημερινός. Ὅλα ὅμως ὅσα ὑποφέρουν, ἐξαφανίζονται ἀμέσως μόλις ὑπογραφῇ ἕνα συμβόλαιον. Τότε ὁ ἡθοποιὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ στούντιο μετὰ τὸ κεφάλι ὕψηλόν, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη νὰ ἐκλιπαρῇ τὴν χάριν οὐδενός, ἡ εἰσοδος, τοῦ ἀνήκει δικαιοματικῶς. Εἶναι εὐθυμὸς σιγασφύριζει. Εἶναι βέβαιος ὅτι θ' ἀποδείξῃ, καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται περὶ δευτερεύοντος ρόλου, ὅτι ἀξίζει κάτι καὶ αὐτός, ὅτι κάτι ξεύρει νὰ κάμῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἀρχίζει μία ἄλλη ἀναμονή, ἀλλὰ τόσον διαφορετικὴ.

Εἶναι μία ἀναμονὴ μετὰ τὸ ψυμμίθιον εἰς τὸ πρόσωπόν, πού πολλὰς φορὰς τὴν ἡμέραν τὸ ἐπιδιορθώνει, περιμένων τὴν στιγμήν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνήν. Μεταξὺ τῆς μιᾶς σκηνῆς καὶ τῆς ἄλλης καὶ καθ' ὅν χρόνον ὁ ὀπερατέρ μετακινεῖ τὴν μηχανήν του καὶ κανονίζει τὸν φωτισμόν, δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ μεταβῶν εἰς τὸ καμαρίν των. Τὸ πολὺ πολὺ οἱ ἡθοποιοὶ ἐξέρχονται, διὰ νὰ κάμουν δύο βήματα καὶ νὰ καπνίσουν ἕνα τσιγάρο. Γενικῶς ὅμως μένουν εἰς τὸ στούντιο καὶ παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν.

Κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς διακοπῆς, φαίνεται ὅτι οἱ ἡθοποιοὶ σχεδὸν ξεχνοῦν ὅτι εἶναι ἡθοποιοί, ἀπὸ τὴν κούρασιν χάνουν τὸν φωτοστέφανόν των, καὶ γίνονται κοινοί, νυστάζουν, κρυώνουν, διψοῦν. Κατὰ τὸ μεσολαβεῖν διάστημα, μεταξὺ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀναμονῆς, ὑπάρχει μία αἰσθητὴ διαφορά. Κ' ἐκεῖνος πού περιμένει φαίνεται διαφορετικὸς ἀπὸ ἐκεῖνον πού παίζει. Ἡ ἀναμονὴ δεικνύει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἡθοποιοῦ, δύσκολα ὅμως θὰ συναντήσετε ἀνυπομονησίαν ἐκ μέρους τῶν ἡθοποιῶν, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν σκηνήν, ἀπ' ἐναντίας δὲ συναντᾶτε σχεδὸν στεναχωρίαν. **D. M.**

Ἡ ΚΑΡΛΑ ΚΑΝΤΙΑΝΗ περιμένει μετὰ ὑπομονὴν τὸ τέλος τῆς διακοπῆς. Φαίνεται κουρασμένη καὶ ἀδιάφορος.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ χειμῶνα, αἱ ἡθοποιοὶ ἐπωφελοῦνται τῶν στιγμῶν ἀναμονῆς διὰ νὰ ζεσταθοῦν. Μεταξὺ ἄλλων καὶ αἱ Γιόλα Σολίνας, Βαλεντίνα Κορτζέ, Μαρία Μερκαντέ, Κλάρα Κалаμάη. Περιεργον, παρετήρησε μία ἀπ' αὐτὰς - τὸ καλοκαίρι γυρίζονται ταινία χειμερινοῦ περιβάλλοντος, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοκλινοῦσιν ἀκόμη καὶ ὅταν σκάνουν μετὰ τῆς ζέστης, τὸν χειμῶνα πάλι γυρίζονται φιλμ, σὲ ὅποια πρέπει νὰ φορέσουν θερινὰς τουαλέτας, καὶ τρέμουν, ἀπὸ κρύου.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΕΚΗ, βρῶσκει ὅτι ἡ ἀναμονὴ τὸν διήρκεσε πολὺ καὶ δεικνύει καθαρὰ ἔγνη τῆς στεναχωρίας του.

Ἡ ΚΑΡΛΑ ΚΑΝΤΙΑΝΗ περιμένει μετὰ ὑπομονὴν τὸ τέλος τῆς διακοπῆς. Φαίνεται κουρασμένη καὶ ἀδιάφορος.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ χειμῶνα, αἱ ἡθοποιοὶ ἐπωφελοῦνται τῶν στιγμῶν ἀναμονῆς διὰ νὰ ζεσταθοῦν. Μεταξὺ ἄλλων καὶ αἱ Γιόλα Σολίνας, Βαλεντίνα Κορτζέ, Μαρία Μερκαντέ, Κλάρα Κалаμάη. Περιεργον, παρετήρησε μία ἀπ' αὐτὰς - τὸ καλοκαίρι γυρίζονται ταινία χειμερινοῦ περιβάλλοντος, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοκλινοῦσιν ἀκόμη καὶ ὅταν σκάνουν μετὰ τῆς ζέστης, τὸν χειμῶνα πάλι γυρίζονται φιλμ, σὲ ὅποια πρέπει νὰ φορέσουν θερινὰς τουαλέτας, καὶ τρέμουν, ἀπὸ κρύου.

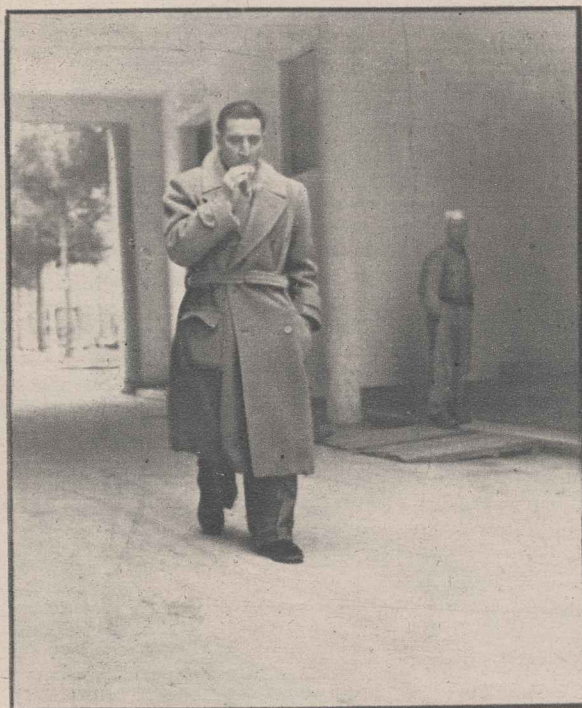
ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΕΣ ἡθοποιοὶ, καὶ τὰ βωβὰ πρόσωπα, ἔχουν πλεονέκτημα τὸ ὅποῖον δὲν ἔχουν οἱ κύριοι ἡθοποιοὶ. Ἐξαπλώνονται ὅπου θέλουν μετὰ ἀδιαφορίαν, πάντοτε ὅμως ὅταν δὲν εἶναι παρὼν ὁ διευθυντής, τῆς παραγωγῆς.

Ο ANNIBAS MIETPONE, πού τώρα πλέον κατελήφθη από την μαρίαν του κινηματογράφου και ο Αμεδαίος Νατζάρη, συνομιλούν κατά μίαν διακοπήν.

ΜΟΔΙΣ εξήλθε από το στούντιο ο Μανρίκιος Νι' Αγκορα, συνήντησε ένα δημοσιογράφο και ήρχισε να συνομιλεί, με την εφφράδειαν πού τον διακοίνει.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΙΝΚΗ, κάμνει δύο βήματα εις τους σκεπαστούς διαδρόμους της Cinecittà μόνος του, δ-χι από μισανθρωπίαν, άλλ' επειδή δεν εδρε παρθέα.

ΚΑΤΑ ΤΑΣ τελευταίας ημέρας ο καιρός ήτο πράγματι θανατάσιος εις την Ρώμην. Η Έλζα Τσεκάνη εις τὸ ἐπαυθρον απολαυάνει την χλιμαρότητα τοῦ ἁέρος. Φαίνεται εὐχαριστημένη καὶ χαμογελά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στρυφνὸν ὕψος πού ἔχει συνήθως εις τὰς ταινίας πού ὑποδύεται, εὐτυχῶς μόνον εις τὰς ταινίας.

ΔΙΑ ΤΑ βροχὰ αὐτὰ πρόσωπα, οὐδεμία ἀνάπαυσις. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔμειναν ἐκεῖ, ἀκίνητα καθ' ὁμίλους, εις τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ ἡ σκηρικὴ των δράσις ἀνεμύχθη μετὰ τὴν ἀναμονὴν των. Ὁ σκηνοθέτης, ἔχασε πολλὴν ὥραν διὰ τὰ τοποθετήσῃ εις τὴν θέσιν των, διὰ τὰ ἐπιτρέψῃ τώρα τὰ κινηθούν.

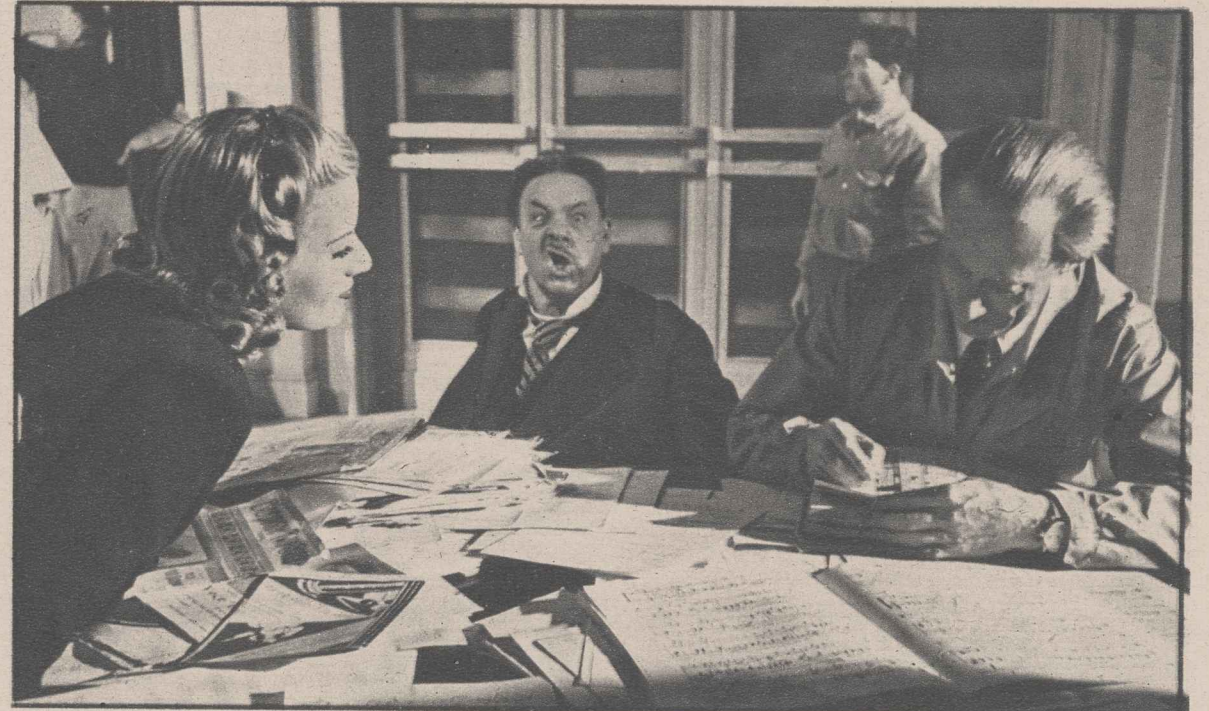
Η ΓΕΡΜΑΝΙΣ ἡθοποιὸς Ἑρρίκα Χέλμκε, δὲν κατορθώνει νὰ νικήσῃ τὸν πειρασμὸν, ἐπὶ τῇ θέᾳ πιάνου καὶ παίζει ἀσυναίσθητος ἓνα ὁποιοδήποτε μοτίβο.

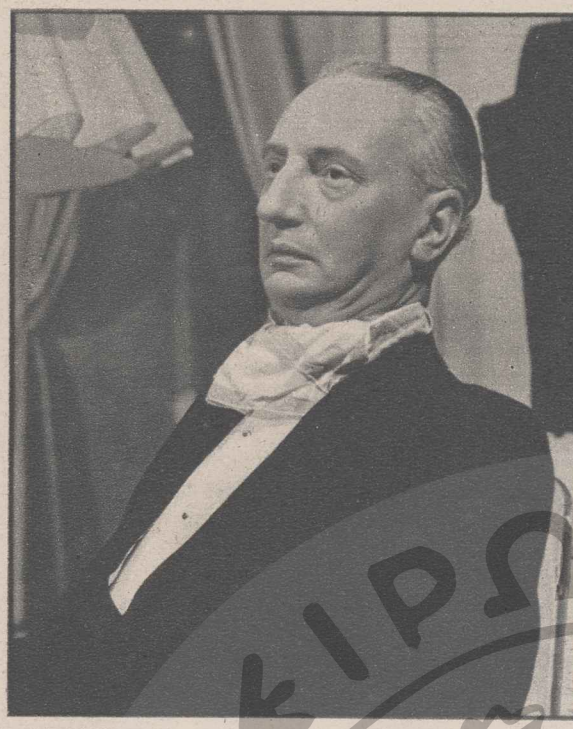
Η ANNA APENA, πρωταθλήτρια τῆς παγοδρομίας, δὲν εὐρίσκει καλλιτέραν διασκέδασιν ἀπὸ τοῦ νὰ παγοδρομῇ εις τοὺς δρόμους τῆς Cinecittà.

Ο ΚΑΜΑΤΟΣ τῆς ἐργασίας προκαλεῖ τὸν ὕπνον καὶ δ' Αερμάνδος Φαλκόνη, πού δὲν χάνει καμμίαν ἐνκαιρίαν, παραδίδεται εις τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ Ἰωάννης Ρήμαν, βοηθεῖ τοὺς ἡθοποιούς του νὰ νικήσουν τὴν ἀναμονήν, καὶ διασκεδάει κάμνων διάφορα χουμποριστικά σκίτσα, ἐνῶ ἡ Ἰταλὶς ἡθοποιὸς Λάουρα Σολάρη, τὸν παρακολουθεῖ μειδιῶσα. Ὁ Λέο Σλέζακ, μετὰ τὴν σειράν του, κάμνει πολυπλόκους ἀστεῖους μορφασμούς.

ΑΥΤΟΣ ὁ ἡθοποιὸς ἐφόρεσε σκληρὸ ἄσπρο κολλάρο καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀναμονῆς, δὲν σκέπτεται παρὰ πὺς νὰ τὸ προφυλάξῃ, ἀπὸ τὸ ψιμμύθιον.

Η ΝΤΙΝΑ ΣΑΛΣΣΟΛΗ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀναμονῆς τῆς, γίνεται θεατῆς. Συχνὰ μένει εἰς τὸ στούντιο καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς πού τὴν ἐνδιαφέρει.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ τοῦ Φαλκόνη τὸ ἀπολουθὸν πολλοί. Καὶ πράγματι καὶ ἡ νεαρὰ Κάρλα Ντελ Πότζιο, ἐπωφελεῖται τῆς πρώτης ἐνκαιρίας.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ἀμφιβολία ὅτι μόνον μετὰ τὸν ὕπνον λησμονεῖται ἡ διάρκεια τῆς ἀναμονῆς, ὁ ὕπνος ὁμως ἐκκουράζει καὶ φρεσκαίνει ἐπίσης τὸ πρόσωπον.

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Δυνάμεθα να υπολογίσωμεν ότι τὸ 90 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, τῶν ἀνθρώπων, ἔχει δόντια χαλασμένα. Καὶ ὁ μὲν μόνον τὸ 25 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, πηγαίνει εἰς τὸν ὁδοντίατρον. « Ἄς ἀφίσουμε, λέγουν, ἄς περιμένουμε νὰ χαλάσῃ ὅλος διόλου, καὶ τότε πηγαίνουμε στὸ γιατρό, γιὰ νὰ μᾶς τὸ βγάλῃ, μὴ καὶ καλὴ ». Αὐτὰ ὅμως δύνανται νὰ τὰ λέγουν μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ἀντιληφθῇ τὴν ὁδὸν ποὺ διήνυσεν ἡ ὁδοντιατρικὴ, ὥς προληπτικὴ ἐπιστήμη, προστατευτικὴ καὶ διορθωτικὴ, ἐκτὸς ἀπὸ θεραπευτικὴ καὶ ἀναπλαστικὴ. Τὸ ὀλιγώτερον ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ σήμερον ὁ ὁδοντίατρος, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐξαγωγή τοῦ ὁδόντος.

Ὁ κύριος κίνδυνος διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὁδόντος, εἶναι ἡ σήψις, ἡ ὁποία κατὰ γενικὴν ἔννοιαν σημαίνει «καταστροφή». Ὑπάρχει μικρὸ βίον τῆς σήψεως; Μικρὸ βίον διακρινόμενον διὰ τοῦ μικροσκοπίου, μοναδικόν, ἐναντίον τοῦ ὁποίου νὰ στρέψωμεν τὰ ὄπλα τῆς ἀμύνης; Ὁχι, καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν δολότητα τοῦ φαινομένου. Πολλὰ εἰδη μικροβίων περιεχόμενα εἰς τὸ στόμα, δύνανται νὰ προκαλέσουν τὴν σήψιν, ὅχι ὅμως μόνον τῶν: πρέπει νὰ συνεργασθοῦν αἱ ζυμωτικαὶ ἐνέργειαι τῶν ὑδατανθράκων, τοὺς ὁποίους λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰς τροφάς, (ἄζωτον, ζυμαρικά, γλυκὰ, ζαχαρώδη γενικῶς) οἱ ὁργανικοὶ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι γίνονται αἰσθητοί, κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὁδόντων, ἡ κληρονομικότης, τὸ φῶλον, ἡ ἡλικία. Κατόπιν ἡ ἀνοχή τῆς ἀδαμαντίνης οὐσίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κύριον φράγμα εἰς τὴν διευσδυτικὴν διαδικασίαν τῆς σήψεως, ποικίλει ἀπὸ πρόσωπον εἰς πρόσωπον καὶ εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, σύμφωνα μετὰ τὴν φυσιολογικὴν του κατάστασιν (σήψις τῶν ὁδόντων τῶν ἐγγύων γυναικῶν) ἢ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενείας (διάβητης, φυματίωσης κλπ.). Ἐπομένως ἡ ἀδαμαντίνη θὰ πρέπῃ νὰ ὑποχωρήσῃ πρώτῃ. Καὶ ἡ ἀδαμαντίνη οὐσία ὑποχωρεῖ κυρίως κατὰ τὰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἔχει ἐξασθένηση ὁργανικῶς καὶ δὲν δύναται πλέον ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν διαβρωτικὴν ἐνέργειαν τῶν βακτηρίων. Εἰς τὴν ὁργανικὴν ἐξασθένησιν τῆς ἀδαμαντίνης οὐσίας συντελεῖ ἡ ζύμωσις τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν, τῶν συγκεντρωμένων εἰς τὰ κοιλώματα καὶ τοὺς αἰλακας, τῶν ὁδόντων, οἱ ὁποῖοι προέρχονται ἀπὸ ἀνωμαλίαν ἀναπτύξεως. Τὸ καλὸς διαπλασμένον δόντι εἶναι ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου, τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν δὲν εὐρίσκουν κανένα στήριγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐναποτίθενται καὶ ὀφίστανται ζύμωσιν καὶ παρυσιάζουσιν ἄλλα τόσα σημεῖα ἐπισχέσεως, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὁδόντων θὰ προχωρήσῃ, μ'εὐκολίαν ἢ βακτηριολογικὴ χλωρίς του. Αἱ παρατηρήσεις αὗται μᾶς καταδεικνύουν ἀμέσως τὴν σημασίαν τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς τοποθεσίας τῶν ὁδόντων. Ὅσον περισσότερον ἀνώμαλος εἶναι ἡ τοποθέτησις τῶν τῶσον δυσκολώτερος καθίσταται ὁ καθαρισμός των, καὶ τῶσον εὐκολωτέρα ἡ ἐπικράτησις τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν.

Εἶναι περίεργον τὸ φαινόμενον ὅτι οἱ ὁδόντες τῶν πληθυσμῶν τῆς ὑπαίθρου, ὑπόκεινται πολλὸ ὀλίγον εἰς τὴν σήψιν, ἀντιθέτως δὲ αὕτη κάμνει θραυσὶν εἰς τοὺς ὁδοντάς τῶν κατοίκων τῶν πόλεων. Ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται; Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα ἀσβέστου περιεχομένου εἰς τὸ πόσιμον ὕδωρ ἢ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν τροφῶν; Ἴσως καὶ ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ μὴ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ εὐκόλου καθαρισμοῦ τῶν ὁδόντων ὅσον τρώγου τροφάς εὐτελεῖς καὶ μέλανα ἄρτον, πράγματα τὰ ὁποῖα τοὺς αὐτοκαθαρίζουν καθημερινῶς, ἐν ἀντιθέσει μετὰ τοὺς ὁδοντάς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τρέφονται μετὰ γλυκύσματα καὶ καρυκευμένας τροφάς, καὶ γενικῶς μετὰ ἀντιορθολογιστικῶς ἐκλεπτισμένον τρόπον καὶ παρ' ὅλον ὅτι τοὺς καθαρίζουν, δυσκόλως δύνανται ν' ἀποφύγουν τὴν διαβρωτικὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν ἐναπόθεσιν τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφῶν αὐτῶν.

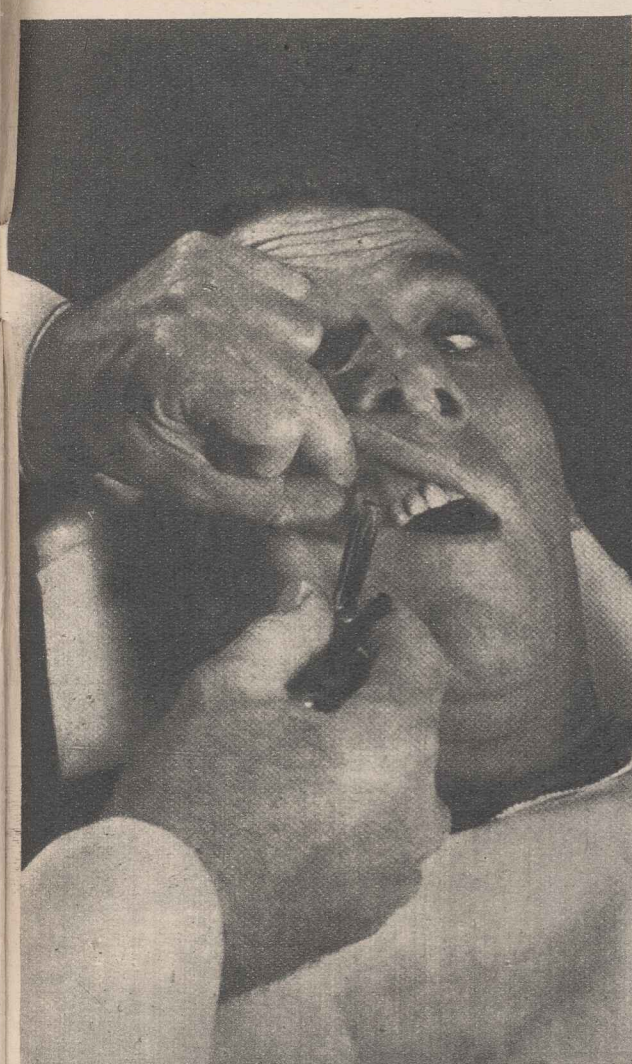
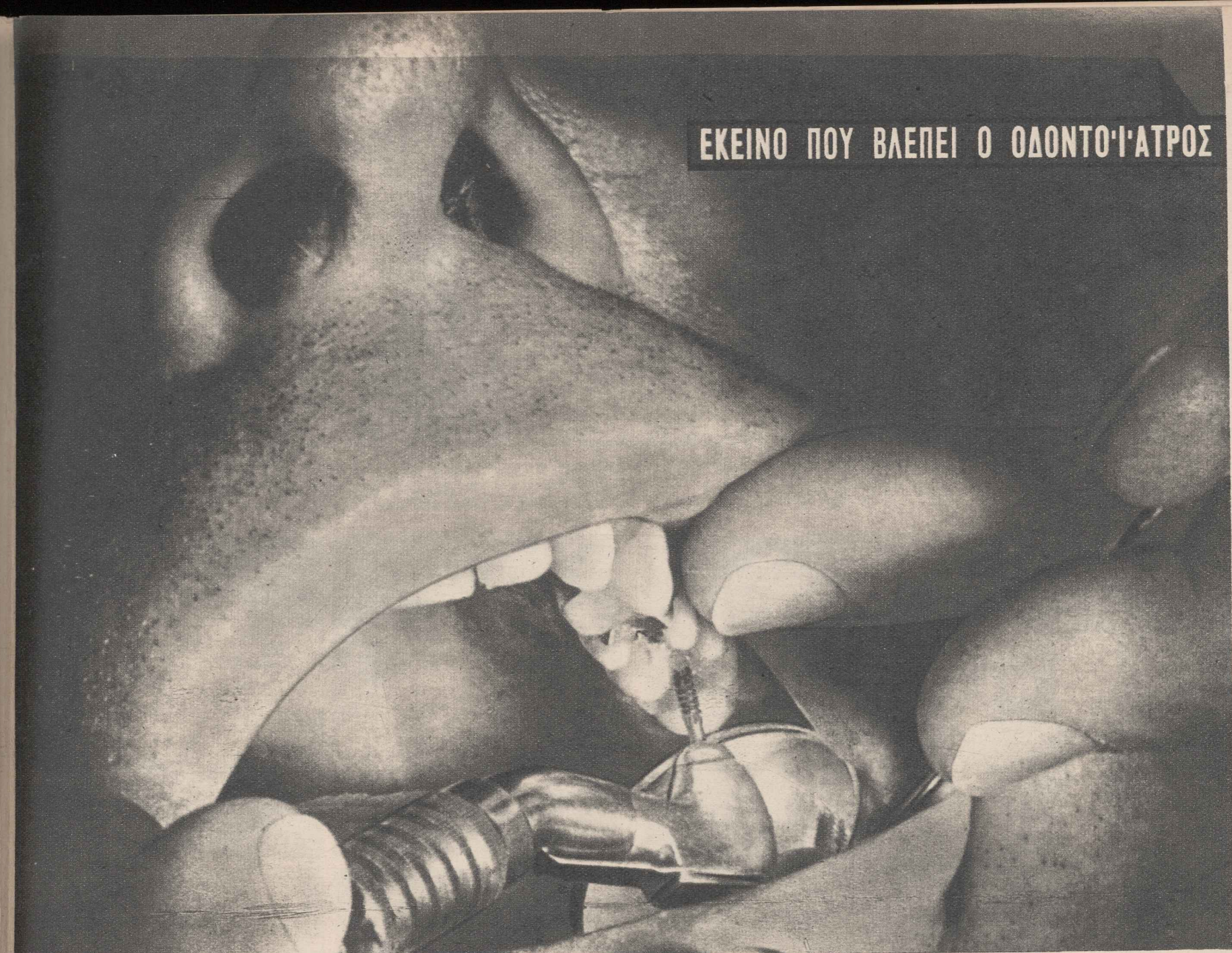
Ἡ σήψις πρόχωρεῖ ἀπὸ τὰ ἔξω ὅπως φαίνεται ἀπὸ μίαν ἐκ τῶν παρατεθειμένων φωτογραφιῶν μας. Προβάλλει κατ' ἀρχὰς ἕνα σημεῖον τῆς ἀδαμαντίνης οὐσίας καὶ τὸ διαλύει καὶ ἀπογυμνώνει τὸν ὑποκείμενον ὁδόντα. Ὁ ὁδὸς θὰ παρουσιάσῃ μικροτέραν ἀντίστασιν ἀπὸ τὴν ἀδαμαντίνην οὐσίαν καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ, εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς σήψεως, νὰ προχωρήσῃ εἴτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εἴτε πρὸς τὸ βάθος, μετὰ ἀρκετὴν ταχύτητα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημιουργεῖται ἡ κοιλότης εἰς τὸν ὁδόντα. Ὅταν ὁ ὁδὸς ὑποβληθῇ ἀμέσως εἰς τὴν ἐπισκευὴν ἔχει μεγαλύτερας πιθανότητας νὰ σταματήσῃ τὴν προόδον τῆς βλάβης. Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς εἰκόνας μας, ὅταν προσβληθῇ τὸ μετὰ τὴν ἀδαμαντίνην οὐσίαν στρώμα, προετοιμάζεται ἡ ὁδὸς πρὸς τὸν πολτὸν τοῦ ὁδόντος καὶ δικαιολογούνται καὶ οἱ πόνοι, λόγῳ τῆς γειτονίας τῶν νεύρων, προκαλούμενοι ἀπὸ χημικοὺς ἐρεθισμοὺς (γλυκὰ, δέξα, ἀλμυρά) ἢ φυσικοὺς (τροφὰ ἢ ποτὰ εἰς θερμοκρασίαν ἀνωτέραν τῶν 37 βαθμῶν). Ὅταν προσβληθῇ ὁ πολτός, ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν σπερμάτων τῆς στοματικῆς κοιλότητος, δυνατόν νὰ δημιουργηθοῦν φλογώσεις, νευρώσεις καὶ γάγγραινα.

Ὑφίσταται ἐπίσης καὶ ὁ κίνδυνος, προλαμβάνομενος ὅμως σήμερον ἀπὸ τοὺς ὁδοντιάτρος, νὰ δημιουργηθῇ ὁδὸς μόλυνσεως τοῦ αἵματος, ἐκ τῆς σήψεως τῶν ὁδόντων. Ἐνίοτε πυρετὸς ἀγνώστου προελεύσεως, ἀσθένεια τῶν νεφρῶν, ἀρθρίτις καὶ τόσαι ἄλλαι νοσηραὶ καταστάσεις, δυνατόν νὰ προκληθοῦν ἀπὸ χαλασμένον ὁδόντα (ὅπως εἰς τὰς ἀμυγδαλάς), καὶ μάλιστα ἐξαχθῇ ὁ ὁδός, ἢ ἐστία τοῦ κακοῦ, ὅλα παρέρχονται.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίζωμεν ὅτι οἱ ὁδόντες πρέπει νὰ ἐπιρεωθοῦνται περιοδικῶς, διότι δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐπέμβασις. Ἡ ὁδοντιατρικὴ ἔχει σήμερον προορισμόν, κυρίως προστατευτικόν καὶ διατηρικόν, ἐνὸς ὁργάνου τὸ ὁποῖον εἶναι ἐκ τῶν κυρίων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

FRANCO GENTILE

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΙ Ο ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

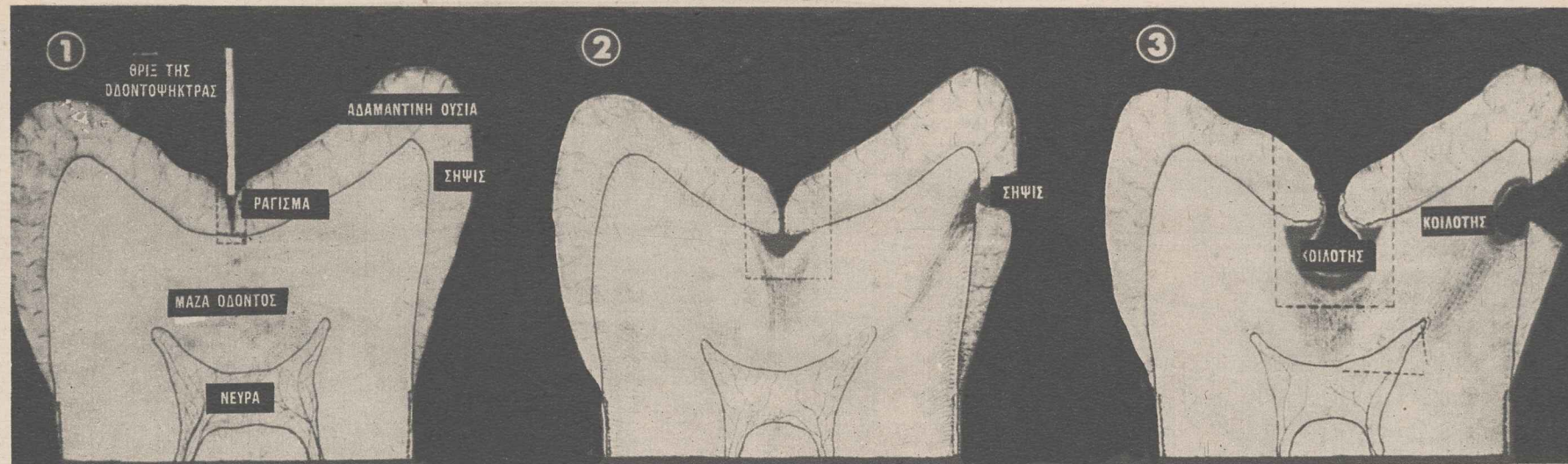
ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟΠΙΚΗ ἀναισθησία, δι' ἐνέσεως μετὰ ἀναισθητικὰς οὐσίας, εἰς τὰ ὀδόντα. Ἡ νεοκακὴν ἐξουδετερώνει καὶ τὸν πόνον ποὺ ἐπακολουθεῖ τὴν ἐπέμβασιν. Τί ἐξουδετερώνει ὅμως τὸν πόνον τῆς ἐνέσεως;

Αἱ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ χρησιμοποιοῦνται καὶ εἰς τὴν ὁδοντιατρικὴν. Μικραὶ πλάκες, δύο τετραγωνικῶν ἐκατοστομέτρων, χρησιμοποιοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι εὐεργετικά.

Εἰς τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ, συχνάκις κατὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν ὁδόντων γίνεται γενικὴ ἀναισθησία, δι' ἀερίων ἀναισθητῶν τῶν εὐαισθησίαν ὅχι ὁ μὲν τὴν συνείδησιν, τοῦ ὑποβαλλομένου εἰς αὐτήν.

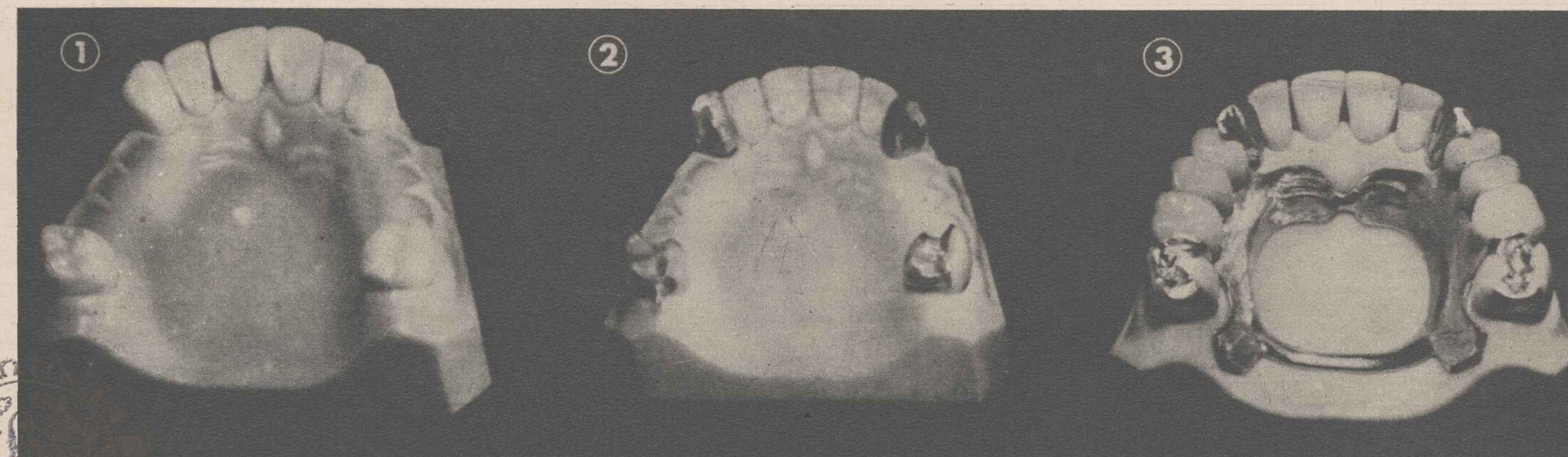

Η ΣΗΨΙΣ ΑΡΧΙΖΕΙ συνήθως ως μικροτάτη ρωγμή επί της επιφάνειας του οδόντος ή επί της πλαγίας πλευράς. Η ρωγμή είναι δολία διότι η ψήκτρα των οδόντων δεν κοπορθώνει να την καθαρίσει και η σμίλη του οδοντοιατρού είναι πολύ μεγάλη διά να εισέλθω. Αν ανακαλυφθῇ ἐγκαίρως, μία μικρά απόφραξις είναι αρκετή διά να ἐμποδίση τὴν πρόοδον. Σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ρωγμή λαμβάνει διαστάσεις. (Βλέπε τὰς γραμμάς τοῦ σχεδίου).

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΚΟΙΛΟΤΗΤΩΝ

ΔΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΒΑΝΘΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑΡΑΧΘΟΥΝ ΤΑ ΣΕΨΗΠΟΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΙΑΝ ΣΙΑΓΟΝΑ ΛΕΙΠΟΥΝ ἑξὶ ὀδόντες, παρουσιάζουν πραγματικὸν μηχανικὸν πρόβλημα. Μία εὐφυὴς λύσις εἶναι ἡ τοποθέτησις τῶν χρυσοῦ καψυλίων εἰς τοὺς δύο ἐναπομείναντας τραπεζίτας καὶ εἰς τοὺς κινδύνοντας, μετατρέποντες αὐτοὺς τοιουτοτρόπως εἰς ὀγκυραν. Οἱ ἑξ τεχνητοὶ ὀδόντες τοποθετοῦνται εἰς σχῆμα στεφάνης, ἐφ' ἑνὸς εἶδους σέλλας, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα σύνολον δυνάμενον νὰ μετατοπίζεται εὐκόλως, ὅταν παρίσταται ἀνάγκη.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ MONDADORI

ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΥΝΗ ΕΚΗΛΙΩΘΗ Μ' ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ, Ο ΝΕΟΣ ΥΙΟΣ ΤΗΣ, ΟΤΑΝ ΕΜΑΘΕ ΤΗΝ ΦΡΙΚΩΔΗ ΑΛΗΘΕΙΑΝ, Α- ΠΕΜΑΚΡΥΝΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ. Ο ΘΑΙΒΕΡΟΣ ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΗ- ΤΡΟΣ ΑΥΤΗΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΥΠΟΦΕ- ΡΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΝΘΙΜΟΝ ΜΟΝΑΞΙΑΝ ΤΗΣ. ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΣΤΗΡΙ- ΖΕΤΑΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ

MILLI DANDOLO TERRA IN VISTA

ΕΚΔΟΘΕΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΑΣ ΚΑΙ ΗΔΗ ΑΝΑ- ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕ- ΝΟΝ ΑΠΟ ΠΥΚΝΟΤΑΤΗΝ ΦΛΑΓΓΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ - ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 288 ΜΕ ΕΓΧΡΩΜΟΝ ΕΞΟΦΥΛΛΟΝ ΛΙΡ. 16

DELFINO CINELLI ARDENZA

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ «LO SPECCHIO» ΣΕΛ. 332 ΛΙΡ. 20 ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΗΣ ΔΙΑΘΕ- ΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Ο ΣΩΗΡΟΣ ΤΟ- ΣΚΑΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ, ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΜΙΑΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΡΑΓΙΚΟΚΟΜΙΚΩΝ Ε- ΠΙΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΩΝ ΠΡΟ- ΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑ- ΛΩΝ ΔΙΑΘΕΣΕΩΝ: ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ ΚΑΙ Ε- ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΠΟΥ ΑΥΛΟΝΤΑΙ ΚΑΤ' ΕΥΧΗΝ.

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΩΝ ΜΗΝΩΝ, ΕΙΧΕ ΜΕΓΑ- ΛΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ- ΡΗΜΑ, ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΣ ΜΙΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΛΕΩΝ ΤΑΡΑΓΜΕΝΩΝ ΠΕΡΙΟ- ΔΩΝ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

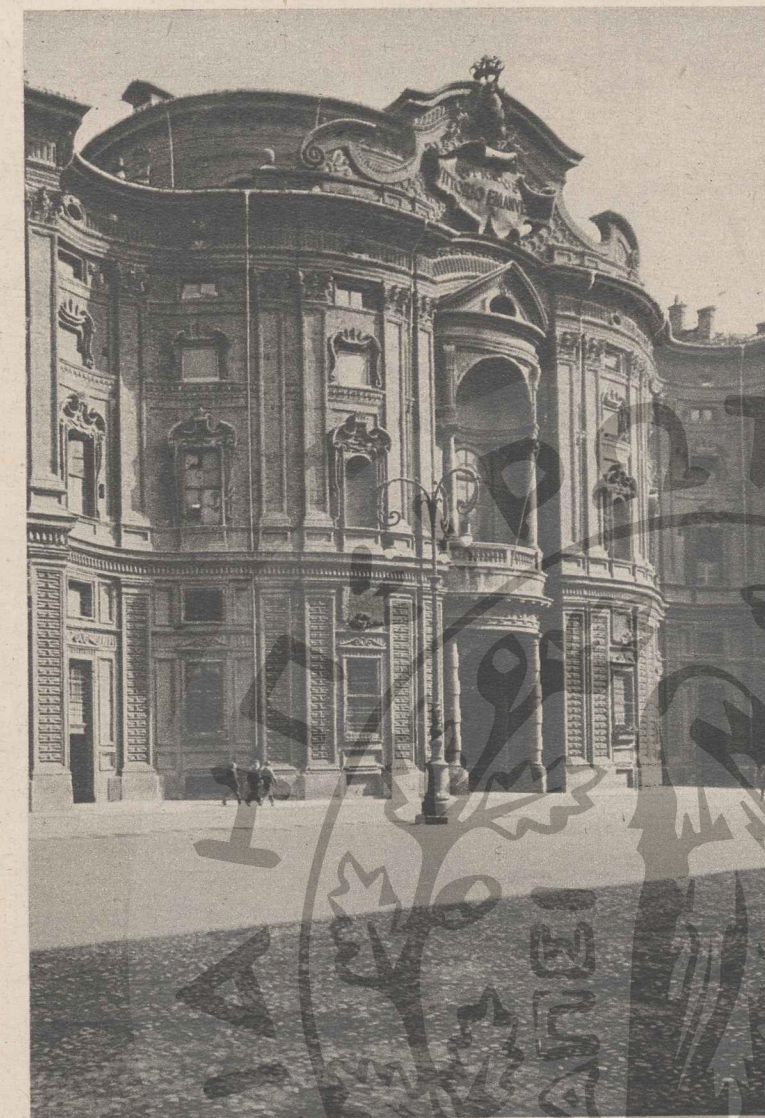
FELICE CAROSI BAGLIORI

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΥΤΟ - ΓΡΑΦΕΙ Ο ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΤΖΙΛΛΗ - ΑΝΤΑΓΕΙ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΝ ΤΟΥ ΔΥΝΑΜΙΝ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΥ ΘΕΜΑ- ΤΟΣ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΔΕΝ ΗΞΘΑΝΘΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΣ, ΑΛΛ' ΕΖΗΣΕΝ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ - ΠΑΛΛΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥ- ΤΟΝΟΜΙΑΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΔΕΙ ΔΙΚΑΙΩ- ΜΑ ΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΩΤΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΔΗΜΑΤΟ- ΓΡΑΦΙΑΣ - ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 324 ΛΙΡ. 16

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ MONDADORI

ΙΤΑΛΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΑΛ- ΛΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧ- ΝΗΣ. ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΩΝ ΤΟΥΡΙΣΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΤΟΥΡΙΝΟΝ: ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΚΑΡΙΝΙΑΝΟ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΤΡΑΦΕΙΑ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

GRAZIA DELEDDA

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΝΟΜΠΕΛ 1926

ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗΝ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΙΟΥ ΚΕΚΗ,
ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ.

ΕΞΕΛΟΘΗ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΜΙΘΙΣΤΟΡΗ-
ΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΝΟΒΕΛΛΩΝ

Ο ΟΠΟΙΟΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:
ELIAS PORTOLU - CO-
LOMBIE SPARVIERI-
CANNE AL VENTO - CHIA-
ROSCURO - MARIANNA
SIRCA - LA MADRE -
ANNALENA BILSINI

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛ. 1136 ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ «OM-
NIBUS» ΜΕ ΕΓΧΡΩΜΟΝ ΠΕΡΙΚΛΑΥΜΜΑ

ΥΠΟ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ
ΤΟΜΟΣ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΗ:

CENERE - LA VIA DEL
MARE - IL FANCIULLO
NASCOSTO - L'INCENDIO
NELL'OLIVETO - IL SE-
GRETO DELL' UOMO SO-
LITARIO - IL FLAUTO
NEL BOSCO - COSIMA

GIOVANNI VERGA

ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗΝ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΛΙΝΑ
ΚΑΙ VITO FERRONI

ΤΟΜΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΕΣ:
I MALAVOGLIA

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΛΙΡ. 16
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΛΙΡ. 22

MASTRO DON GESUALDO

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΛΙΡ. 16
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΛΙΡ. 22

TUTTE LE NOVELLE

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ - ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΛΙΡ. 20 - ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΛΙΡ. 30
ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΙΡ. 25
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΛΙΡ. 35

MONDADORI